

Giới thiệu Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc

Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Lương Hải Yến sáng tác kể về cuộc tình của vị tổng giám đốc và cô nàng ngốc nghếch.

Cô xinh đẹp nhưng có phần khờ khạo đã gặp anh một chàng tổng giám đốc quyết đoán lạnh lùng và từ đó anh luôn muốn độc chiếm cô chỉ mãi là của anh.

Nhưng cho đến khi cô ngây ngốc yêu anh thì người đàn ông này lại lạnh lùng nói muốn chia tay, cô dường như muốn sụp đổ, muốn quên nhưng không thể...

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Năm nay Liên Ngữ tròn năm tuổi, cô bé mặc một bộ váy màu hồng nhạt, hưng phấn chạy chậm trong căn phòng lớn, nơi này thật sự rất lớn, có thể khiến người khác bị lạc đường.

Hôm nay ba mẹ mang bé tới đây để làm khách, chào hỏi qua chủ nhà xong, ba ba nói bé có thể đi chơi một mình, bé rất thích căn phòng lớn này, vừa nghe ba ba nói có thể tự đi chơi, bé lập tức chạy đi thăm dò nơi nơi.

"Oa. . ." Hai tay Tiểu Liên Ngữ che kín cái miệng nhỏ nhắn, ngây ngốc nhìn bức tường hoa mỹ lệ nhiều màu sắc ở trước mắt.

Tầng tầng lớp lớp những bông hoa xếp trên tường hoa. Cánh hoa nhẹ phấp phới ở trong gió. Mùi hoa thơm ngát phả vào mặt, thấm vào ruột gan khiến bé không khỏi bị hấp dẫn, bước chậm rãi đi về phía những bông hoa.

Những bông hoa này cực kì xinh đẹp, tầng tầng lớp lớp những cánh hoa, hơi hơi rũ xuống, mặt ngoài như được quét lên một lớp dầu sáng bóng.

Tiểu Liên Ngữ cúi đầu, cẩn thận nhìn chăm chăm nhụy hoa ở giữa, đỉnh đầu được điểm bằng những hạt nhỏ màu vàng nhạt, mặt trên có dính phấn hoa, tản ra hương thơm mát mê người, bé không nhịn được để sát mặt vào ngửi.

"Đang làm gì vậy?" Một tiếng nói vang dội từ sau lưng bé truyền đến.

Liên Ngữ hoảng hốt, quay đầu nhìn lại. Sau lưng bé là một người con trai ước chừng chín, mười tuổi. Anh ta nhìn bé một cách kì quái. Anh ấy mặc một bộ tây trang, cổ áo cài nơ hình con bướm, nhìn qua rất nhỏ nhắn tựa như các vị thần sứ.

Trong đầu Tiểu Liên Ngữ hiện lên một từ, Hoàng Tử, không sai, anh ấy rất giống một vị hoàng tử ở trong truyện cổ tích.

"Em đang nhìn mấy đoá hoa xinh đẹp này, anh Tiểu Phấn, anh có biết đây là hoa gì không?" Giọng Tiểu Liên Ngữ rất mềm mại, "Chúng nó thật đẹp!"

"Em thích chúng à?" Tuy rằng cậu chỉ mới mười tuổi, nhưng trưởng thành sớm hơn các bạn cùng lứa. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng cậu khá trầm ổn bình tĩnh, bộ dáng giống như một vị đại nhân nhỏ tuổi.

Cậu vừa mới tham gia thi đấu trở về, còn chưa kịp thay quần áo, thì thấy một thiên sứ mặc bộ váy màu hồng nhạt đang ngồi xổm ở đây ngắm những bông hoa.

Trong giây phút đầu tiên khi Tất Ngôn nhìn thấy cô bé này, một từ xuất hiện ngay trong đầu cậu đó chính là "thiên sứ", không sai, cô bé giống như một thiên sứ nhỏ cực kì đáng yêu.

"Hoa này có tên gọi rất êm tai, nó tên là Tường Vi." Cậu đi đến bên cạnh cô bé nhẹ giọng giải thích: "Nó tượng trưng cho tình yêu cao thượng, theo hoa ngữ (ngôn ngữ của người Trung) là nhưng nhớ tình yêu."

"Anh Tiểu Phấn, nó tên là Tường Vi thật à?" Tiểu Liên Ngữ có cái hiểu có cái không, tuy rằng bé không hiểu cái gì gọi là tượng trưng cho tình yêu, nhưng cái tên của nó lại rơi vào đáy lòng non nớt sâu thẳm của bé, "Tên thật dễ nghe."

"Bé cảm thấy hoa Tường Vi nhìn rất đẹp mắt sao?" Tất Ngôn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ yêu thích không hề che giấu của bé, cố ý hỏi một câu.

"Đẹp mắt." Sợ cậu không tin, bé gật đầu liên tục.

Nói thật, đối với những bông hoa Tường Vi này Tất Ngôn không có cảm giác yêu mến đặc biệt gì. Nếu không phải mẹ cậu rất thích những bông hoa này, cậu cũng lười nhớ xem tên nó là gì.

Nhưng mà lúc cậu giải thích tất cả những gì liên quan đến hoa Tường Vi, nhìn bộ dáng sùng bái của cô bé, đột nhiên cậu cảm thấy những lời dạy dỗ vô nghĩa trước kia về loài hoa này của mẹ trở nên có ý nghĩa rồi.

"Anh Tiểu Phấn, có thể dùng chúng để làm váy không?" Bé thật sự rất thích cái tên hoa Tường Vi, "Mẹ nói áo cưới là bộ váy đẹp nhất trên thế giới này. Sau này em muốn lấy hoa Tường Vi làm áo cưới. Tiểu Phấn ca, anh nói xem có được hay không?"

"Áo cưới chỉ có thể mặc một lần thôi bé." Tất Ngôn thấy cô bé nói thật đáng yêu, khóe miệng nâng lên một nụ cười.

"Vì sao? Tiểu Ngừ thích mặc những chiếc váy xinh đẹp." Bé không hiểu, ngẩng đầu hỏi cậu.

"Áo cưới là tượng trưng cho tình yêu, một người cả đời chỉ mặc nó một lần là đủ rồi giống như tình yêu của họ vậy, đến chết cũng không thay đổi, tương lai rồi bé sẽ gặp một người mà bé yêu nhất, lúc đó nếu hai người thật sự yêu nhau thì bé có thể mặc chiếc váy đẹp nhất rồi." Tất Ngôn chỉ mới mười tuổi, cậu cũng chưa hết về vấn đề này nhưng cậu lại giải thích nó một cách cặn kẽ cho cô công chúa nhỏ mặc váy màu hồng này chỉ vì cô bé có một cặp mắt xinh đẹp đang khát vọng được học hỏi mọi thứ từ mình.

"Anh Tiểu Phấn, vậy sau này anh đến yêu em được không?" Tiểu Liên Ngừ đầu hiểu cái gì là yêu hay không yêu, trong đầu của bé chỉ nghĩ đến chiếc váy xinh đẹp nhất mà thôi, "Như vậy anh có thể làm cho em một chiếc áo cưới đẹp thật đẹp rồi."

Tất Ngôn sùng sốt một chút, sau đó cười ha hả, "Xem ra bé con thật sự rất thích hoa Tường Vi."

Nếu không phải rất thích nó, cần gì phải cố chấp như vậy chứ?

"Ừ, Tiểu Ngừ rất thích." Mái tóc theo cái gậy đầu của bé mà rung rung, bé nhìn cậu chờ mong, "Anh Tiểu Phấn, được không được không?"

"Tốt nhất, chờ sau này bé lớn lên, anh sẽ cưới bé, sẽ lấy những bông hoa Tường Vi này làm áo cưới cho bé mặc." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tất Ngôn nhìn cô bé một cách nghiêm túc, cho cô bé một lời hứa hẹn.

"Vì sao phải đợi khi lớn lên mới có thể cưới, bây giờ không thể à?" Phải đợi bao lâu nữa chứ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé bỗng chốc bị che kín bởi cảm giác thất vọng.

"Bởi vì bây giờ bé còn quá nhỏ, chỉ những người trưởng thành mới có thể mặc áo cưới." Tất Ngôn nhìn vẻ mặt thất vọng của cô bé, an ủi: "Bé phải ăn thật nhiều cơm, như vậy mới có thể lớn nhanh được."

"Thật vậy sao?" Tiểu Liên Ngừ tràn ngập hi vọng nhìn cậu, "Ăn nhiều một chút là có thể trưởng thành sao?"

"Thật sự." Vì an ủi bé, Tất Ngôn dùng sức thêm dầu vào lửa.

"Vậy Tiểu Ngừ sẽ ăn thật nhiều cơm, sau này lớn lên có thể mặc váy cưới làm bằng Hoa Tường Vi rồi." Khuôn mặt trắng hồng nghiêm túc trả lời: "Tiểu Phấn ca, anh phải chờ em lớn lên nha."

"Đương nhiên, đến lúc đó anh sẽ làm cho cho bé một chiếc váy có thật nhiều hoa Tường Vi."

"Woa, tuyệt quá nha, em muốn một chiếc váy có thật nhiều hoa Tường Vi!" Tiểu Liên Ngừ hưng phấn chạy vòng quanh tại chỗ, bé vui vẻ cực kỳ.

"Tiểu Ngừ." Xa xa đột nhiên truyền đến gọi to của mẹ.

"Anh Tiểu Phấn, mẹ em gọi rồi, em phải đi về rồi." Bé rất luyến tiếc anh Tiểu Phấn nhìn giống như hoàng tử này.

"Tặng cho bé này." Tất Ngôn đưa giải thưởng vừa giành được cho cô bé.

"Tuyệt quá, là một ngôi nhà nha." Vui sướng nhìn mô hình toà nhà trong tay, Tiểu Liên Ngừ vui vẻ không thôi.

"Anh Tiểu Phấn, sau này em còn có thể đến gặp anh không?"

"Đương nhiên là có thể."

"Vậy sau này em sẽ đến tìm anh Tiểu Phấn, hẹn gặp lại anh Tiểu Phấn." Tiểu Liên Ngừ lắc lắc tay với cậu, sau đó chạy đến chỗ mẹ.

Tất Ngôn nhìn bóng lưng màu hồng nhạt đi xa, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp không thôi, không biết còn có cơ hội gặp lại cô bé nữa không, cậu đứng tại chỗ âm thầm suy nghĩ. . .

Hai mươi năm sau.

"Tiểu Ngừ, em có đồng ý gả cho anh không?" Giọng nói trầm thấp của người con trai nhẹ nhàng vang vọng bên tai Liên Ngừ.

Liên Ngừ mặc bộ váy cưới màu trắng, dải lụa trắng che đi khuôn mặt thẹn thùng của cô, môi anh đào khẽ mở, cô thẹn thùng gật đầu, "Em đồng ý."

Tay của người con trai nhấc dải lụa trắng lên, anh cúi đầu xuống chậm rãi tới gần cánh môi của cô, Liên Ngữ mân mê cái miệng nhỏ nhắn, rất muốn chạm vào. . .

"Bịch" một tiếng, Liên Ngữ rơi từ trên giường xuống dưới đất.

"Ôi, đau quá!" Liên Ngữ lấy tay xoa xoa cái mông nhỏ của mình, vẻ mặt hơi mất mát, tự cười nhạo chính mình, "Hoá ra chỉ là một giấc mộng."

Aizz, ước gì giấc mộng kia kéo dài thêm một chút cô sẽ được hôn tình nhân của mình, chỉ thêm một chút, một chút mà thôi.

Cô ngồi ngẩn người ở dưới đất, mặt vùi vào hai đầu gối, trong lòng vẫn còn cảm giác tiếc nuối về giấc mộng đẹp kia.

"Tiểu Ngữ, con còn chưa rời giường sao?" Đột nhiên ở ngoài cửa vang lên tiếng đập liên hồi, mẹ Liên đứng ở ngoài ra sức gọi tên con gái mình.

"Mẹ, con dậy ngay đây." Liên Ngữ cuống quýt đứng lên, sửa sang lại áo ngủ, rồi đi mở cửa.

"Tiểu Ngữ, vừa rồi mẹ nghe có tiếng động mạnh, có chuyện gì xảy ra sao?" Mẹ Liên đánh giá con gái, nghi ngờ nói.

"Mẹ, không có gì." Liên Ngữ nhìn mẹ cười gượng gạo vài cái, "Lúc nãy con đứng lên do không cẩn thận nên đụng phải cái gì thôi."

Mẹ Liên bưng một cái khay vào, một mặt không tin đi xem con gái mình, "Thật sao?"

"Mẹ, là thật, mẹ không cần hỏi nhiều, được không?" Liên Ngữ nhớ tới lúc mình được làm cô dâu ở trong mộng, mặt hơi phỉm hồng, nhìn về phía mẹ cố ý làm nũng.

Mẹ Liên nhìn thấy khuôn mặt con gái đỏ hồng khác thường, lại còn làm nũng, trong lòng càng thêm nghi ngờ, bà có chút lo lắng hỏi: "Tiểu Ngữ, sao mặt con hồng vậy, yêu ai rồi nên mới sinh bệnh rồi hả?"

Liên Ngữ hờn dỗi dậm chân một cái, "Mẹ, mẹ nói chuyện lung tung gì vậy? Con rất khoẻ, không bị bệnh gì hết."

"Được được được, không có không có, nhanh đi đánh răng rửa mặt đi, nếu không sẽ muộn mất đó." Mẹ Liên nói với con gái, cũng không hỏi thêm gì nữa.

"A! Nguy rồi, nguy rồi, hôm nay con muốn dẫn Tiểu Vũ đi tham gia thi đấu, làm sao bây giờ, bị muộn rồi!" Nhất thời Liên Ngữ nhớ tới công việc của mình, cô vội vàng cầm lấy quần áo trên giường chạy vào phòng tắm thay đồ.

"Đứa nhỏ này, chậm một chút, cẩn thận kéo ngã." Mẹ Liên đứng ở bên ngoài phòng tắm hô to: "Mẹ mang bữa sáng lên rồi nhé, cứ từ từ mà ăn, vẫn đang còn thời gian."

Từ trong phòng tắm truyền ra tiếng bình bình bang bang, Mẹ Liên nghe xong lắc đầu, "Đứa nhỏ này, không thể lớn lên được rồi."

Không quá bao lâu, Liên Ngữ đã mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng tắm.

"Mẹ, con đi đây." Tùy tay với lấy một chút điểm tâm, Liên Ngữ vội vàng chạy ra khỏi phòng.

"Tiểu. . ." Mẹ Liên định bắt lấy tay cô nhưng lại nhìn thấy bàn tay mình đang bơ vơ trong không trung, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu.

Sửa sang lại cho tốt, sau khi Liên Ngữ đi ra khỏi phòng ngủ nói cách khác là "Thế Giới Đại Chiến", mẹ Liên mới cầm khay đi ra khỏi phòng con gái.

Trong cô nhi viện Thiên Sư, Liên Ngữ cười tươi chào hỏi các đồng nghiệp chào hỏi: "Chào mọi người."

"Tiểu Ngữ, hôm nay tâm trạng của cậu rất tốt đó nha." Một giáo viên nữ có mái tóc ngắn cười hi hi hỏi cô.

"Có sao?" Liên Ngữ không cảm thấy như vậy, lấy tay sờ sờ mặt mình, thật vậy sao?

"Có, đuôi lông mày mỉm cười, trông có vẻ như xuân phong đắc ý." Giáo viên nữ nháy mắt cười trêu đùa nói.

"Cậu nói bậy bạ gì đó?" Gò má Liên Ngữ càng đỏ ửng thêm.

"Lệ Quyên không nói bậy đâu, người nói bậy là cô thì có." Đoạn Hồng Lăng mặc trên người bộ quần màu đỏ chói mắt, giống như một đám lửa xâm nhập vào tầm mắt của mọi người, "Liên Ngữ, thành thực khai báo đi, có phải cô đang yêu ai rồi đúng không?"

"Hồng Lăng, sao cậu lại tới đây?" Liên Ngữ phát hiện người bạn tốt của mình xuất hiện ở đây nên rất hiếu kỳ, "Cậu không đi làm sao?"

"Cậu quên rồi à, hôm nay mọi người muốn Tiểu Vũ đi thi đấu, mẹ tớ sợ một mình cậu bạn không qua nổi, nên nói tớ qua hỗ trợ."

Mẹ của Hồng Lăng là viện trưởng Cô Nhi Viện, nên thường thường cô ấy hay tới đây giúp đỡ, từ nhỏ Liên Ngữ và cô ấy cùng nhau lớn lên, hai người gần bó với nhau như chị em ruột, cho nên, chị em có việc, sao lại không giúp nhau được chứ?

"Đừng nghĩ đến chuyện chuyển đề tài, nói mau, gặp phải chuyện tốt gì đúng không?" Đoạn Hồng Lăng vẫn chưa quên vấn đề vừa rồi, cô ấy như tên trộm xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn phấm hồng của Liên Ngữ.

"Thật sự không có mà." Liên Ngữ luôn cam đoan, thiếu mỗi việc chưa thể giơ tay lên thề, "A, Tiểu Vũ đến rồi." Nói xong, Liên Ngữ nhanh chạy đi, cô rất sợ sẽ bị truy hỏi cái vấn đề xấu hổ này.

Đoạn Hồng Lăng không hiểu tại sao bạn thân lại chột dạ chạy trốn, nhưng mà vẫn còn nhiều thời gian, kiểu gì cũng phải hỏi cho ra, thăm gât gât đầu, cũng cùng đi về phía Tiểu Vũ.

"Tiểu Vũ, đi tập hợp mọi người lại đây." Liên Ngữ cúi đầu căn dặn cô bé mặc váy màu hồng nhạt.

"Đã biết, Cô giáo Liên." Cô bé gât gât đầu, sau đó bỏ chạy đi ra ngoài.

"Cậu không cần hỏi nữa, tớ không trả lời đâu." Không cho Đoạn Hồng Lăng có cơ hội mở miệng, Liên Ngữ vội quay đầu nói với cô ấy.

"Này, tớ đâu có nói gì đâu, sao cậu phải kích động như vậy?" Rõ ràng có tật giật mình, chính ở chỗ này giấu đầu lòi đuôi, hừ hừ.

"Tiểu Vũ và mọi người đều đến rồi." Liên Ngữ chột dạ nói sang chuyện khác, cô không nghĩ muốn nói tiếp vấn đề này, "Chúng ta chuẩn bị lên đường thôi."

Dứt lời, cô xoay người về phía mấy bé gái nhỏ nói: "Tất cả mọi người đến đủ rồi sao?"

"Đều đến đủ rồi ạ." Năm bé gái nhỏ đồng thanh hô to.

"Tốt, bây giờ mọi người xếp thành một hàng, đi theo cô nhé, có biết không?" Liên Ngữ nói nhẹ nhàng với các bé.

"Biết ạ." Mấy cô bé tươi cười, trả lời lớn tiếng.

"Như vậy, chúng ta xuất phát thôi." Nói xong, Liên Ngữ đi ở phía trước, năm cô bé nhỏ đi theo sau.

Xe đưa đón của Cô Nhi Viện, bên trong chỉ có tiếng cười vui vẻ, biến mất ở phía xa trên đường chân trời.

Newyork, Nước Mỹ

Màn đêm buông xuống, đô thị thời thượng nổi lên tiếng động lớn báo hiệu cho màn đêm mới bắt đầu.

Thiết kế độc đáo mới mẻ, các toà nhà lớn đứng sừng sững ở Newyork, ban ngày và ban đêm không giống nhau, chúng bày ra hai loại phong tình khác nhau, đặc biệt khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Nhưng ở trên đỉnh của một toà nhà lớn, vẫn cái không gian rộng lớn ấy, một người đàn ông anh tuấn đứng cạnh cửa sổ sát sàn, trên tay anh cầm một ly rượu tựa vào cửa sổ.

Tóc của anh có màu đen hợp quy tắc, có mấy sợi tóc hỗn độn xoả ở trên trán, đôi mắt tối tối nhìn xuống phía dưới, nhìn những dòng xe đang lưu chuyển không ngừng, suy nghĩ chưa bao giờ thoát khỏi những ngày tháng tối tăm kia . . .

Tất Ngôn chưa bao giờ nghĩ thế giới của mình lại có thể sụp xuống chỉ trong vòng một đêm, hạnh phúc có thể biến mất trong nháy mắt muốn tìm cũng không thấy.

Bố mẹ đều đã rời khỏi thế giới này, chỉ còn lại bốn anh em bọn họ, anh mới chân chính hiểu được cảm giác trời đang dần sập xuống, chính lúc đó anh không cho phép mình ngã xuống, kể cả khi trời đã sập, bởi vì anh biết nếu bản thân mình ngã xuống, như vậy những đứa em của mình sẽ không còn đường sống.

Ngày nào đó thật đáng sợ, đó là ác mộng mà vĩnh viễn Tất Ngôn không thể nào quên. . .

Tiếng chuông điện thoại dễ nghe kéo lại suy nghĩ của Tất Ngôn, anh đặt ly rượu xuống, trở về trước bàn làm việc, cầm lấy di động của mình.

"Chuyện gì?" Giọng nam tính vang lên ở trong văn phòng trống rỗng.

"Ông anh, đừng nói với tôi là bây giờ ông anh vẫn đang ở công ty chứ?" Đầu dây bên kia lộ ra giọng nói của một người con trai, trong đó có ẩn chứa sự bất đắc dĩ.

"Ừ." Lạnh lùng hừ ra một tiếng, xem như đã trả lời tốt vấn đề này.

"Trời ạ!" Người bên kia dùng sức vỗ cái trán, không ngừng tròn mắt, "Cậu có biết hôm nay là ngày gì không? Hôm nay là ngày mở tiệc chúc mừng cậu nhận được giải thưởng kiến trúc lớn, cậu còn ở văn phòng cọ xát cái gì, chạy nhanh đến đây đi."

"Tôi không đi, không có gì hay ho để chúc mừng cả." Con mắt đen tối thâm trầm của Tất Ngôn không hề hiện lên một tia hứng thú nào hết, vẫn bình tĩnh như cũ, "Nếu mấy người muốn đi thì đi đi, chi phí tôi thanh toán."

"Tất Ngôn, cậu sao vậy? Giải thưởng kiến trúc lần này rất lớn, được mệnh danh là Giải Nobel kiến trúc đó!" Đầu dây bên kia, người con trai sắp tức muốn chết vì sự cố chấp của anh rồi, bao nhiêu người tha thiết ước mơ giải thưởng này, sao nằm trong tay anh lại như đồng nát sắt vụn vậy.

Hừ hừ, nói một cách tàn nhẫn, người này không hề coi trọng chuyện này, "Không cần nói lời vô ích nữa, qua đây nhanh chút, bằng không chúng ta tuyệt giao!" Nói xong, không đợi Tất Ngôn trả lời hắn ta cúp điện thoại.

Tất Ngôn nhìn điện thoại di động bip bip một hồi lâu, cau mày lại, xoay người lấy áo khoác da ở trên ghế, bước ra khỏi văn phòng.

Nửa giờ sau, chiếc xe Porsche màu đen của Tất Ngôn đứng ở trước cửa Câu Lạc Bộ, anh mở cửa xe bước xuống xe, lưu loát đóng cửa xe, ném chìa khóa em trai nhỏ để nó cho xe vào bãi đậu xe, cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào Câu Lạc Bộ.

"Hừ, tôi biết cậu nhất định sẽ đến mà." Một người con trai tóc màu vàng xoa xuống vai nhìn thấy Tất Ngôn đến thì nở nụ cười giả tạo.

"Cậu dùng thủ đoạn gây thơ như vật uy hiếp tôi, tôi có thể không tới sao?" Tất Ngôn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đắc ý của bạn tốt, thật sự cảm thấy mình không thể phản bác nổi.

"Tôi cố ý bao chọn nơi này để chúc mừng cậu đó, người anh em!" Bị bạn tốt nói như vậy, cũng nên ngẫm nghĩ xem ai mới là người vất vả vì ai đây?

"Cậu cảm thấy giải thưởng lần này cũng không có gì đặc biệt hơn người sao, nhưng mà cậu nên ngẫm lại xem đồng nghiệp của mình đã phấn đấu như thế nào đi." Thượng Thiên Dương dùng ánh mắt ý bảo anh nhìn sang một đám đồng nghiệp đang hưng phấn không thôi ở bên kia, "Nhưng bọn họ cao hứng cực kì đấy."

Lời vừa mới dứt, Tất Ngôn đã bị đám đồng nghiệp lôi đi chúc mừng, liếc mình trút rượu anh, sợ rằng không say không nghỉ rồi.

Thượng Thiên Dương ngồi ở một góc trên ghế sofa, xem cảnh tượng náo nhiệt, bạn tốt đang bị trút rượu, khóe miệng hơi nâng lên, chỉ có lúc này, Tất Ngôn mới giống như một người đang sống.

Hắn đã nhìn Tất Ngôn đi từng bước để tới được vị trí ngày hôm nay, anh đã vấp phải bao nhiêu gian nan mới đạt được thành tích này, thân là bạn tốt của anh rõ ràng hắn cũng hiểu quá rõ rồi.

Thượng Thiên Dương còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh của Tất Ngôn khi đó. . .

Giống như hắn đang đi vào giấc mộng một lần nữa, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, môi hơi hơi nâng lên.

Hồi lâu, Tất Ngôn cúi người cầm lấy túi vải cũ nát bên chân, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào này giấc mộng bước vào cổng trường học, anh không để ý ánh mắt qui dị của người khác đang nhìn mình, về mặt bình tĩnh chậm rãi bước vào cổng trường.

Hôm nay là ngày đầu tiên tân sinh viên đến báo danh, trong vườn trường nhốn nháo, ở thời đại này người ta coi trọng vật chất xã hội, quần áo chính là mặt tiền của cửa hàng, tất cả tân sinh học sinh trong trường đều ăn mặc chói lọi, chỉ riêng Tất Ngôn là ngoại lệ.

Trên người mặc một chiếc áo somi cũ màu xám tro cùng một chiếc quần jeans bị mài hồng, anh và đám ở quanh đây có vẻ không hợp nhau, nhưng ở một góc cạnh nào đó vẫn nhìn ra tuấn kiệt trên khuôn mặt anh, khiến mọi người bị hấp dẫn khi anh đi qua.

"Hello, đồng học (bạn học cùng), xin hỏi ngành kiến trúc đi đường nào?" Ngay tại thời điểm Tất Ngôn đang đi về hướng phòng báo danh, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nam sang sảng.

Tất Ngôn ngừng chân một chút, vừa quay đầu đã thấy, một bộ tóc ánh vàng rực rỡ hiện lên trước mắt.

"Không biết." Không nói năng rườm rà, trực tiếp trả lời vấn đề của đối phương, đương nhiên không đợi đối phương phản ứng kịp, lướt qua người đang đứng ngu ngơ ở đó, tiếp tục đi.

"Này. . ." Cậu con trai tóc vàng ngẩng đầu hô to sau lưng anh.

Tất Ngôn không để ý đến tiếng kêu ở phía sau, bước nhanh hướng về phía phòng báo danh dành cho tân sinh viên ngành kiến trúc, đi đến đó, anh không cảm thấy áy náy gì khi vừa nói dối là mình không biết, giống như đó là chuyện bình thường không có gì để nói. . .

Mỗi khi Thượng Thiên Dương hồi tưởng lại chuyện này một lần, bởi vì Tất Ngôn máu lạnh, hại hắn ở trong vườn trường to như vậy, mù quáng đi một vòng đường oan uổng, hắn luôn không nhận được cần chặt răng cần, nhưng dù sao cũng từ cái lần đó mà hai người trở thành bạn bè.

Cho nên, hắn biết, đối với Tất Ngôn mà nói giải thưởng ngày hôm nay quan trọng cỡ nào.

"Trốn ở nơi này để tránh uống rượu sao?" Tất Ngôn bị trút rượu nên hơi say, ngồi ở bên cạnh Thượng Thiên Dương, buồn bực hỏi: "Chính là cậu làm, không đi cổ vũ thêm à?"

"Người anh em, chúc mừng cậu." Thượng Thiên Dương không nói lời vô nghĩa, giờ ly rượu lên đựng một cái, sau đó ngửa đầu uống cạn.

"Cảm ơn." Không cần nói nhiều, Tất Ngôn cảm tạ người bạn tốt này.

"Coi như cậu còn có lương tâm." Thượng Thiên Dương cười đánh một quyền lên ngực anh, "Tôi vừa mới tưởng tượng lại tình cảnh tôi và cậu gặp nhau, lúc đó cậu gạt tôi thế thâm, hừ hừ!"

"Ha ha." Mỗi khi hần nhắc tới chuyện này, Tất Ngôn lại nhớ đến dáng vẻ ngây ngốc của Thượng Thiên Dương lúc đó, không nhịn được há mồm cười nhẹ.

"Này, đủ rồi, tôi nói đủ rồi có nghe không?" Giễu cợt bạn tốt, đúng là máu lạnh.

"Có ai nghĩ tới chuyện đường đường là đại thiếu gia nhà họ Thượng lại mù đường đâu?" Thu lại tiếng cười, nhưng trong mắt Tất Ngôn vẫn lộ ra ý cười nhẹ nhàng.

"Cậu. . ." Xem như hôm nay anh là nhân vật chính nên Thượng Thiên Dương sẽ không so đo với anh, nhin xuống cảm giác muốn đánh người, rầu rĩ uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Âm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Editor: Linh.

Tất Ngôn cũng nhắm mắt lại, dựa người vào thành ghế sofa, hưởng thụ yên tĩnh và kí ức trong lòng trong khung cảnh náo nhiệt.

Công ty thiết kế kiến trúc là một con ngựa đen đột nhiên nổi lên trong giới kiến trúc mấy năm gần đây, thế tới của nó mạnh tới mức khiến cho giới kiến trúc đều trở tay không kịp, không ai tin tưởng rằng công ty không có danh tiếng gì lại trở thành con cưng của giới kiến trúc chỉ trong một đêm, mà tất cả đều là công của Tổng giám đốc, cũng là nhà thiết kế của công ty – Tất Ngôn.

Năm đó mới chỉ ba mươi tuổi đã đạt được giải thưởng lớn về kiến trúc, thiết kế không theo khuôn phép của anh đã khiến toàn bộ giới kiến trúc chấn kinh.

Hiện nay thiết kế của anh đã trở thành ngàn vàng khó cầu, những nhân vật nổi tiếng trong xã hội vẫn luôn nâng tiền bạc tới cửa cầu thiết kế, đáng tiếc anh có tiếng là khiêm tốn ít nói, cho nên rất nhiều người đều là toi tã mà về.

"Mình nghe San Na nói, cậu đẩy tất cả các dự án sang cho mình, sao lại thế này?" Thượng Thiên Dương mặc bộ quần áo kỵ sĩ anh tuấn, nổi giận đùng đùng xông vào văn phòng của Tất Ngôn.

"Cậu có nhầm không vậy?" Anh ta tức giận đến mức bộ tóc nhuộm vàng hoe dựng thẳng lên, "Mình thừa dịp cậu đang nổi tiếng đồn sức quảng cáo, cậu thì ngược lại, ở trong này đẩy công việc ra ngoài, sao, cậu đây là cố ý làm trái ý mình hả?"

"Cậu nói xem rốt cuộc là cậu muốn làm gì, không muốn làm?"

Tất Ngôn im lặng không nói, nếu như không cho bạn tốt trút hết tức giận ra ngoài một lần, vậy thì cậu ta sẽ càng thêm buồn bực. Cho nên vẫn là để cậu ta mắng hết một lần đi thôi.

Nửa giờ sau, Thượng Thiên Dương mắng đến miệng đắng lưỡi khô, nhìn lại Tất Ngôn vẫn là bộ dáng khí định thần nhàn như cũ, liền biết nửa giờ này tự mình phí lời rồi.

"Cậu..." Thượng Thiên Dương chỉ vào anh á khẩu không nói được gì, cũng lại không nói thêm gì nữa.

Thật lâu sau, Tất Ngôn mới có lòng tốt mở miệng vàng ra giải thích cho anh ta: "Mình có chuyện quan trọng hơn phải làm. Trong thời gian ngắn không muốn nhận thêm một dự án nào nữa."

"Cậu có chuyện gì quan trọng hơn?" Thượng Thiên Dương nhướn mày hỏi, mình quen cậu ta không phải ngày một ngày hai. Cậu ta có chuyện gì quan trọng mà mình lại không biết?

"Chuyện công ty của ba mình bị phá sản." Ánh mắt Tất Ngôn lạnh lùng, đứng dậy từ trên ghế, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, dõi mắt nhìn ra xa, "Hai mươi năm trước, công ty của ba mình bởi vì vật liệu xây dựng kém chất lượng mà trong vòng một đêm rơi vào cảnh gần phá sản, sau cùng, ông không chịu được đả kích bị phá sản nên lựa chọn tự sát, mà mẹ mình cũng chọn cách chết theo ông."

Tầm mắt của Tất Ngôn nhìn chằm chằm vào dòng xe tới lui dưới cao ốc, giọng điệu chậm mà kéo dài, phảng phất như đang nói chuyện của một người

khác, không có một chút phập phồng.

Nhưng Thượng Thiên Dương lại biết lúc này lòng của cậu ta rất đau, cái tay cầm bút máy của cậu ta đã chảy ra tơ máu, chứng minh Tất Ngôn phải rất cố gắng mới áp chế được bi thống ở sâu trong nội tâm.

“Cậu muốn làm cái gì?” Tất Ngôn nói cho anh ta biết những chuyện này, chắc hẳn là đã hạ quyết định.

“Minh nghĩ muốn tra rõ ràng chuyện năm đó.” Có một đoạn thời gian Tất Ngôn đã từng bắt đầu điều tra tài liệu ghi lại của công ty của cha nhưng lại không thu hoạch được gì.

Năm đó đóng nguyên liệu kém chất lượng mà ba anh kiểm duyệt đã biến mất không thấy. Ngay cả nhân viên trước đây có tham dự vào mua bán vật liệu cũng không thấy tung tích cho nên anh có thể khẳng định tất cả đều có dự mưu.

“Tra rõ ràng rồi thì làm gì nữa? Nếu thật sự có nội tình không thể cho ai biết, vậy cậu muốn làm như thế nào?” Thượng Thiên Dương biết mình ngăn cản không được, nhưng cũng không muốn bạn tốt tiếp tục sống trong hồi ức đau khổ.

“Không biết, nhưng mình nhất định phải làm, nếu không cả đời này mình sẽ không yên lòng.” Tất Ngôn biết nên tìm một cái cửa để trút hết cố gắng và thống khổ đã nhiều năm của mình, nếu không như vậy thì anh sẽ bức mình điên mất.

“Làm xong chuyện này cậu sẽ trở về chứ?” Thượng Thiên Dương đột nhiên hỏi.

“Minh không trở lại thì có thể đi đâu đây?” Tất Ngôn cười tự giễu.

“Vậy thiên sứ hoa Tường Vi của cậu thì sao?”

Khuôn mặt của Tất Ngôn căng ra, đồng tử đen bắn ra ánh sáng sắc nhọn về phía anh ta.

“Ha, đừng khủng bố như vậy có được hay không? Minh không cẩn thận nên đã nhìn qua bản phác họa của cậu.” Thượng Thiên Dương thấy ánh mắt lạnh như băng của bạn tốt, hơi sợ, “Ha ha, đừng như vậy, là không cẩn thận nhìn thấy, thật sự là không cẩn thận, mình thôi!”

Tất Ngôn cứ lạnh lẽo nhìn anh ta như vậy khiến trán Thượng Thiên Dương ứa ra mồ hôi.

Trời ạ, thật sự là cực hình!

“Lần sau còn dám lục lọi này nọ của mình, cậu nhất định phải chết.” Tất Ngôn hung tợn uy hiếp nói.

“Sẽ không, sẽ không đâu.” Thượng Thiên Dương vội vàng lắc đầu, bảo đảm với anh.

Anh ta sao còn dám lại nhìn lên tập tranh của cậu nữa, cũng không phải là không muốn sống, ài, thật sự là lòng hiếu kỳ hại chết mèo a!

“Định khi nào thì đi?” Thượng Thiên Dương vội vàng chuyển đề tài.

“Qua giáng sinh.” Tất Ngôn nhẹ nhàng nhả ra từng chữ.

“Nhanh như vậy?” Thượng Thiên Dương kinh ngạc nâng cao giọng.

“Chẳng phải là Sở Sự Vụ của chúng ta định thành lập một phân sở tại trong nước sao?” Tất Ngôn nói ra suy nghĩ của mình cho bạn tốt nghe: “Nhân cơ hội này, mình sẽ tỉ mỉ khảo sát một phen ở trong nước.”

“Được, cậu cũng đã nói như vậy, vậy thì dựa theo ý của cậu mà làm thôi.” Thượng Thiên Dương không có biện pháp phản bác, “Vậy em trai, em gái của cậu thì sao? Cậu muốn giải thích chuyện này với bọn nó như thế nào?”

“Tạm thời không cần nói cho tụi nó biết sự thật, để cho tụi nó nghĩ mình là vì muốn thành lập phân sở mới mà về nước là được rồi.” Không nghĩ muốn khiến cho em trai em gái lo lắng, Tất Ngôn đành phải nhờ anh ta nói dối giúp.

“Thật sự không nói cho bọn nó biết sao? Bọn nó đã trưởng thành rồi, biết phải làm như thế nào.” Thượng Thiên Dương do dự nói.

“Minh không muốn cho bọn nó tham dự quá nhiều vào chuyện này, sẽ gọi lên những kí ức không tốt đã trôi qua. Chuyện này để một mình mình gánh vác, cứ như vậy đi.”

Thượng Thiên Dương nghiêm túc vỗ vỗ bờ vai của anh, “Minh biết phải làm như thế nào, yên tâm, mình sẽ giữ kín chuyện này thay cậu.”

“Toàn bộ phải nhờ vào cậu rồi.”

“Đều là anh em, không cần khách khí.”

Nhưng trong lòng Thượng Thiên Dương tê tê giống như bị côn trùng cắn, mặc kệ, chết thì chết thôi!

“Cậu thật sự không nhân cơ hội này đi tìm vị tình nhân nhỏ mỗi tình đầu của cậu?”

“Thượng Thiên Dương!” Khuôn long phun lửa nhắc chân, một cước đá anh ta ra khỏi văn phòng.

Văn phòng lập tức khôi phục yên tĩnh, tâm của Tất Ngôn đã sớm không còn bình tĩnh như mặt ngoài, không ngừng nhớ lại vấn đề vừa rồi bạn tốt nhắc tới, nội tâm rộn rạo.

Kéo ngăn kéo ra, cầm lấy bản phác họa ở tận cùng bên trong, bìa đã ố vàng, nhìn là biết đã lâu.

Tất Ngôn thật cẩn thận lấy ra, lật xem từng tờ, giống như dĩ vãng, không nỡ dời mắt, bản phác họa này theo anh rời khỏi nhà, vẫn trôi nổi vượt biển đi tới Newyork, chưa từng rời khỏi người anh.

Hai mươi năm này, nó đã trở thành trụ cột tinh thần của anh, mỗi khi anh gặp khó khăn và chuyện không vui, chỉ cần nhìn người ở bên trong sẽ đứng lên một lần nữa.

“Em có khỏe không?” Tất Ngôn nói với cô gái nhỏ phần nộn ở bên trong tập tranh ni non. Có lẽ cô đã lập gia đình rồi.

Trái tim hơi đau, lòng ngón tay vuốt ve qua lại trên khuôn mặt của người trong tranh, muốn cảm thụ một giây hạnh phúc kia.

Tiếp qua hai ngày nữa là lễ Noel, trên đường phố Newyork tràn đầy không khí vui sướng nơi nơi.

Trên đường cái náo nhiệt người đến người đi, ánh sáng rực rỡ, Tất Ngôn một mình bước chậm. Thân hình tuấn lãng cao ngất của anh hòa trong dòng người phương Tây đặc biệt nổi trội. Nguyên nhân mọi người liên tục nhìn chăm chú vào anh chính là toàn thân anh phát ra hơi thở ngạo nghễ lạnh như băng.

Anh làm như không thấy ánh mắt chăm chú của người qua đường. Khuôn mặt lạnh lùng không có một chút biểu cảm, mãi đến khi khước mắt anh vô ý thoáng nhìn thấy tủ kính ven đường, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng bắt đầu xuất hiện một vết nứt nhỏ, đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng phức tạp.

Anh dừng bước, chậm rãi đi về phía cửa kính, cách một tấm thủy tinh trong suốt, anh yên lặng đứng trước một bộ áo cưới, đó là một bộ áo cưới thêu đầy hoa Tường Vi. Từng đóa hoa Tường Vi màu hồng nhạt trên bộ váy trắng, cực kì xinh đẹp.

Tiểu ca ca, em thích hoa Tường Vi, chúng nó có khả năng làm thành váy đẹp sao? Mẹ nói chiếc váy xinh đẹp nhất trên đời được gọi là váy cưới, vậy em có thể dùng những bông hoa Tường Vi này làm thành áo cưới không...

Bên tai phảng phất truyền đến giọng nói non nớt đã lâu trong trí nhớ.

Tất Ngôn không thích náo nhiệt, nhưng bây giờ đứng trước một chiếc áo cưới trong tủ kính, đứng trên đường cái người đến người đi, chuyện này nếu để cho Thượng Thiên Dương cùng em trai, em gái biết, hẳn là bọn họ sẽ bị dọa tới mức trông mắt cũng có thể rơi ra.

Hoa Tường Vi... Tất Ngôn ni non cái tên này ở trong lòng.

Trăm ngàn luân chuyển, suy nghĩ của anh không khỏi bay đến phía sau vườn nơi có hoa Tường Vi. Bây giờ cũng đã cảnh còn người mất. Không biết thiên sứ nhỏ phần nộn kia có tìm được áo cưới hoa Tường Vi của cô hay không.

Nghĩ đến bóng dáng nhỏ phần nộn kia, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng lộ ra một nụ cười âm áp, môi mỏng khẽ cong thành một vòng cung nho nhỏ, lòng có chút chấn động. Cô là thời gian đẹp nhất sau cùng của Tất Ngôn, cho nên nhiều năm như vậy qua đi vẫn tồn tại trong trí nhớ của anh chưa từng biến mất.

Nhưng là, trí nhớ chung quy cũng chỉ là trí nhớ. Những thứ tốt đẹp cũng chỉ là hồi ức, không trở thành hiện thực được. Anh không nên tiêu phí quá nhiều thời gian vào chuyện nhảm chán.

Suy nghĩ đến đây, lòng mảy anh tuấn của anh hơi nhẩn lại, dời tầm mắt khỏi tủ kính, nhanh chóng đi vào trong đám người.

Mà ở thành phố bên kia Địa Cầu, nguyên nhân là do văn hóa phương Tây xâm lấn, khiến cho lễ Noel cũng trở thành ngày lễ mà người trẻ tuổi chạy theo như vịt, trên phố đầy ông già Noel cùng cây thông Noel, tùy ý cũng có thể nhìn thấy chữ giáng sinh vui vẻ.

Vật phẩm lễ Noel rực rỡ muôn màu treo trong tủ kính, người qua đường không nhìn được mà dừng lại, nhất là các bạn nhỏ.

“Đừng chạy loạn, quan trọng nhất là phải đi theo cô giáo, biết không?” Liên Ngữ đứng ở phía trước quay đầu nhắc nhở các bạn nhỏ ở phía sau.

Vào ngày lễ giáng sinh này, cô nhi viện mang bọn nhỏ ra ngoài chơi, cảm thụ không khí của lễ giáng sinh. Hoạt động và vật phẩm dành cho lễ giáng sinh ở trên đường làm cho bọn nhỏ hưng phấn không thôi, mà điều này cũng làm các giáo viên chạy theo bọn nó phải mệt mỏi.

Liên Ngữ phụ trách dẫn mấy bé gái đi dạo dọc theo tủ kính. Con gái trời sinh thích chung điện, cho dù là bé gái cũng không ngoại lệ, khi các cô bé nhìn thấy váy hoặc quần áo xinh đẹp ở bên trong tủ kính, luôn luôn sẽ dừng lại thảo luận sôi nổi một phen.

Liên Ngữ đứng cười ở phía sau các cô bé, không nói câu nào.

“Cô giáo Liên, cô mau nhìn, cái váy kia thật đẹp.” Một cô bé kéo tay Liên Ngữ la lên nói: “Cô giáo Liên, mau đến xem.”

Liên Ngừ nghe thấy bọn nhỏ lớn tiếng hoan hô, nhìn về phía mà các cô bé đang chỉ theo bản năng. Vừa nhìn thấy cô lập tức sùng sốt. Đó là một bộ áo cưới màu trắng rất đẹp, điều đáng tiếc duy nhất chính là mặt trên không có hoa Tường Vi mà cô thích nhất.

“Cô giáo Liên, đó là váy gì mà đẹp như vậy?” Nhóm bạn nhỏ đồng loạt quay đầu chờ mong nhìn cô.

“Cái này gọi là áo cưới, là chiếc váy mà các bạn nữ mặc vào thời điểm hạnh phúc nhất trong đời. Sau này các con cũng sẽ có một bộ áo cưới của mình.”

Liên Ngừ nhìn chiếc áo cưới kia, vẻ mặt có chút mê ly, phảng phất lại nghe thấy lời anh trai nhỏ nói với cô.

“Thật vậy chẳng?” Bọn nhỏ không thể tin được lại có một ngày như thế.

“Sẽ.” Liên Ngừ gật đầu thật mạnh, cho nhóm cô bé sự tin tưởng.

Nhóm cô bé nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời cười đến sáng lạn như hoa, tất cả đều ghé vào trước tủ kính nhìn áo cưới xinh đẹp bên trong, giống như có thể bắt nó vào trong lòng.

Liên Ngừ đứng ở phía sau bọn nhỏ, tầm mắt cũng dừng lại trên chiếc áo cưới thật lâu không dời. Dường như cô lại nhìn thấy một mảng lớn hoa Tường Vi, nở sáng lạn như thế.

Hoa Tường Vi tượng trưng cho khát khao trong tình yêu, nhưng là tình yêu không chỉ là một giấc mơ đẹp. Tuy hoa sẽ héo tàn nhưng tình yêu trong lòng lại vĩnh viễn không tàn lụi. Hoa Tường Vi chính là tình yêu ban đầu, lời hứa trong tình yêu.

Mà đây cũng là mong đợi của cô về tình yêu với anh trai nhỏ có nụ cười ấm áp, lần thứ hai xuất hiện chờ đợi tốt đẹp.

Tiểu ca ca, anh tìm được cô gái bằng lòng mặc áo cưới vì anh chưa?

Trong không khí truyền đến từng tiếng nhạc du dương, một cô gái áo lam xinh đẹp tựa người vào bên cửa sổ.

Cô cúi đầu đọc quyển sách trên tay, phảng phất như chung quanh đã không còn liên quan gì tới cô mà đắm chìm vào trong thế giới của mình, điềm tĩnh và tao nhã.

Lúc này, chuông gió trên cửa quán cafe vang lên, một bóng dáng đỏ như lửa chợt hiện, đi tới vị trí đối diện cô gái áo lam, ngồi xuống một cách dứt khoát.

Nghe được tiếng động, Liên Ngừ ngẩng đầu lên từ trong quyển sách, “Hong Lăng, cậu đã đến rồi.”

“Cậu đọc đến mê mẩn như vậy sao?” Đoạn Hồng Lăng vừa đến đã nhìn thấy bộ dáng đọc đến say mê của cô. Nếu không phải cô tận lực tạo ra tiếng động, có lẽ đến bây giờ cô ấy còn không phát hiện ra sự tồn tại của cô đâu.

“Ha ha, thực xin lỗi.” Tự biết mình đuối lý, Liên Ngừ cười gượng bồi tội, “Sao lại đột nhiên hẹn mình đi uống cafe?”

“Còn không phải là vì chuyện của đại tiểu thư cậu sao?” Người phụ nữ này khẳng định là quên, Đoạn Hồng Lăng thờ phỉ phỉ nghĩ, “Hôm nay là sinh nhật của cậu đó, Liên đại tiểu thư!”

“Ách, mình quên rồi.” Đúng là Liên Ngừ quên mất hôm nay là sinh nhật mình, không để ý cười cười, “Không sao, sinh nhật không phải là ngày gì quan trọng, cũng không cần căng thẳng như vậy.”

“Cậu đó, ngay cả sinh nhật của chính mình cũng không để ý, vậy cậu quan tâm đến chuyện gì đây.” Đoạn Hồng Lăng lắc đầu với cô, “Mặc kệ, hôm nay mình đặt cho cậu một phòng bao tại Bầu Trời Màu Lam. Đêm nay chúng ta phải chơi hết mình.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Lý do của cậu là muốn khiến cho mình điên cuồng một chút ư?" Liên Ngừ nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của cô bạn tốt, về điểm này cô còn không rõ sao?

"Ha, cậu đúng là cha mẹ sinh ra mình, ngay cả mình nghĩ gì cũng có thể hiểu ngay." Đột nhiên Đoạn Hồng Lăng cười lớn một tiếng, "Cậu cứ nói đi"

"Nói nhỏ thôi, nơi này là quán cafe, không phải cái chợ." Liên Ngữ thấy bộ dạng tự nhiên không biết ngại của cô bạn, thật sự cảm thấy rất xấu hổ.

"Biết rồi." Đoạn Hồng Lăng xuống giọng, ánh mắt phần nộ nhìn về phía cô, "Đêm nay nhất định phải tới, nếu không tuyệt giao!"

"Nghiêm trọng như vậy, xem ra mình không đi không được." Liên Ngữ bắt đầu đi lắc đầu, khẽ cười nói: "Mình nhất định sẽ đi, được chưa, đại tiểu thư Đoạn."

"Coi như biết điều" Đoạn Hồng Lăng cầm lấy cốc nước trên bàn, một hơi uống hết, không hề thực nữ chút nào.

"Uống chậm một chút, cẩn thận sặc." Liên Ngữ lo lắng dặn dò.

Liên Ngữ trông thấy bộ dáng phóng khoáng tục tằn của cô bạn, lắc đầu, khẽ thở dài.

Ôi, có người nào đó cả ngày kêu gào phải làm thực nữ, nhưng xem ra, con đường tu thành chính quả còn rất dài.

"Không có việc gì." Đoạn Hồng Lăng mở cúc áo, cầm lấy khăn tay lau khóe miệng, sau đó nói: "Cậu phải biết rằng, sao mình lại phải hao tổn tâm trí tổ chức bữa tiệc sinh nhật này chứ, tất nhiên là có mục đích."

"Mục đích gì?" Liên Ngữ miễn cưỡng hòa theo ý của cô bạn, đối với cô bạn tốt luôn tạo ra những ý tưởng kì quái, cô đã luyện thành thói quen rồi.

"Hắc hắc." Đoạn Hồng Lăng đen tối trừng mắt nhìn cô "Đương nhiên là tìm cho cậu một người chồng như ý."

"Cái gì?" Liên Ngữ nói to.

"Này, quán cafe, quán cafe" Đoạn Hồng Lăng vui sướng khi nhìn thấy có người gặp họa, nhắc nhở nói: "Không cần phải nói to, nơi này không phải cái chợ."

"Cậu . . . ." Liên Ngữ tức giận trừng mắt liếc bạn tốt một cái, nhưng lời nói ấy của cô bạn lại làm cô phiền lòng, "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Không phải đã nói rồi sao?" Đoạn Hồng Lăng giơ tay gọi phục vụ, yêu cầu một ly Cappuccino, "Giúp cậu tìm bạn trai."

Đại tiểu thư Đoạn vẫn giữ nguyên một bộ dáng, tuyệt đối không để ý đến ánh mắt tức giận của ai đó.

"Tiểu Ngữ, năm nay cậu đã hai mươi lăm tuổi, một mảnh tình vắt vai cũng chưa có." Giống như không thấy mình đắc tội với ai "Cậu xinh đẹp như vậy, nhưng không biết hưởng thụ tình yêu, quả thực phí của trời."

"Mình không cần." Liên Ngữ hạ giọng gần từng chữ cho bạn tốt thấy rõ thái độ của mình: "Cậu đừng làm lung tung."

"Mình không làm lung tung, đây là chuyện cực kì đúng đắn." Đoạn Hồng Lăng nghiêm túc nói với cô: "Chẳng lẽ cậu tính ở như vậy cả đời sao?"

"Như vậy không có gì là không tốt"

"Rất không tốt !" Đoạn Hồng Lăng tức giận khó nhịn thấp giọng quát: "Trời mới biết khi nào anh trai nhỏ bé kia sẽ xuất hiện, nếu anh ta vẫn không chịu lộ mặt ra, chẳng phải cậu sẽ lãng phí tuổi thanh xuân của mình rồi ư?"

"Hồng Lăng, không cần nói." Cô không thích người khác lấy chuyện này ra đàm tiếu.

"Mình không thể không nói, cậu phải nghe theo sự sắp xếp của mình, không thể phản đối." Cô nhất định phải giải cứu cho Liên Ngữ để cô ấy thoát khỏi kí ức tuổi ấu thơ lúc trước.

"Hồng Lăng, không nên ép mình." Liên Ngữ khó xử nhìn cô bạn, "Cậu biết mình không có cách nào để quên."

Cô từng thử quên đi khoảnh khắc gặp nhau ngắn ngủi trước đây, quên đi nụ cười thật dịu dàng của hoàng tử, nhưng cô không thể quên được, không thể quên được, cảnh tượng kia luôn xuất hiện trong mộng của cô, lúc nào cũng nhắc nhở cô.

Khuôn mặt tươi cười của người đó tựa như một rừng hoa tường vi, khắc sâu trong tâm trí của cô, đuổi mà không đi.

"Tiểu Ngữ, đây không phải là tình yêu, mà là đam mê!" Đoạn Hồng Lăng thấy bộ dạng đang đấu tranh của cô, cảm thấy hơi lo lắng "Giống như cậu điên cuồng yêu thích hoa tường vi, nếu cậu muốn có được tình yêu thì tùy từng thời điểm, sẽ xuất hiện một người đàn ông yêu thương cậu, chứ không phải chờ một hình bóng mãi không xuất hiện."

Liên Ngữ trầm mặc, cô biết như vậy là không được, nhưng từ trong sâu thẳm trái tim cô vẫn ôm một tia hi vọng, chờ mong kỳ tích sẽ xuất hiện, có một ngày, trong biển người mênh mông sẽ gặp lại anh lần nữa.

"Đêm nay mình sẽ nghe theo sự sắp xếp của cậu."

"Thật tốt quá, cuối cùng cậu cũng nghĩ thông suốt." Đoạn Hồng Lăng vui vẻ cầm lấy ly cà phê chạm vào cái ly của cô: "Vì đêm nay diễn ra thành công, tốt đẹp. cạn ly!"

Khóe miệng Liên Ngữ hơi hạ xuống, cô uống một ngụm cà phê mà cảm thấy khó khăn khác thường.

Cô thực sự muốn quên đi ư? Cô thật sự không có duyên với váy cưới hoa tường vi sao?

Bắt giác cô thờ dài, thật lâu không thể ngừng.

Bóng đêm buông xuống, cuộc sống về đêm của giới trẻ ở đô thị mới chính thức bắt đầu.

Bầu trời màu lam là một pub có chất lượng khá cao, ở trong này sẽ không xuất hiện ma túy hay xảy ra những sự việc tầm thường, cho nên mọi người tới đây đều yên tâm vui chơi.

Hôm nay là sinh nhật của Liên Ngữ nên cô là nhân vật chính, dĩ nhiên cô sẽ không thoát được việc phải uống rượu mời của mọi người, một ly lại một ly, cô hơi hoảng hốt, cuối cùng không chịu nổi sự tấn công của bạn bè, cô chạy bán sống bán chết ra khỏi vòng vây, trốn ở một góc.

Bởi vì say nên mắt lơ lơ mờ mờ, Liên Ngữ không đứng vững, ngã trái ngã phải, thậm chí đường đi phía trước cũng không nhìn rõ, cô dựa vào vách tường, đi thật chậm, đầu đau như muốn nổ tung.

"Bịch" một tiếng, cô đụng phải một thân thể rắn chắc ở chỗ rẽ.

"A!" Lùi về phía sau vài bước, Liên Ngữ ngã ngồi trên mặt đất, hoa mắt chóng mặt, con buồn nôn dâng lên tận yết hầu.

Tất Ngôn cúi đầu, mắt lạnh nhìn người ngã ngào trên mặt đất kia, trên mặt không có cảm xúc gì.

"Anh. . . . Anh không nhìn rõ đường à" Liên Ngữ say rồi, cô mơ hồ vuốt vuốt người vừa bị chính mình đụng vào, bấu cái miệng nhỏ nhắn hờn dỗi: "Đau quá đó."

Cô gái này, không, phải nói là phụ nữ, tuy rằng vóc dáng nhỏ nhắn, nhưng có thể nói là một người phụ nữ thành thực, Tất Ngôn hừ nhẹ, cũng chỉ là một người phụ nữ say rượu.

"Cô muốn thế nào?" Người phụ nữ này cố tình gây sự, huống chi là dù sao cô ta cũng là một người phụ nữ say rượu.

Liên Ngữ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, hai tay chống đất, lắc người đứng lên, tay nhỏ bé chỉ vào anh, "Anh, phải xin lỗi!"

Lúc này, Tất Ngôn mới nhìn rõ người phụ nữ mặc váy hồng trước mặt, sắc mặt màu hồng đào, khuôn mặt xinh đẹp cùng cặp mắt long lanh như giọt nước, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hé ra, cô khẽ thở ra mùi vị nồng đậm tinh khiết và mùi rượu thơm ngon.

"Hừ." Tất Ngôn lạnh lùng hừ một tiếng, không để cô vào mắt, "Dựa vào cái gì?"

"Anh không lẽ phép, đụng vào người còn không xin lỗi." Hai mắt Liên Ngữ say đắm, tỉnh trẻ con, cô nhìn anh nhử mảy, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng lắc vài cái, "Như vậy là không được, không phải thầy, cô giáo đã dạy làm sai thì phải xin lỗi sao?"

Vì say nên cô mơ hồ nói ra câu cửa miệng của một người bạn ở cô nhi viện của mình, thuyết giáo với anh: "Biết sai để thay đổi, mới là đứa bé ngoan."

Mây Tất Ngôn càng ngày càng nhíu lại, người phụ nữ uống rượu say này đang làm gì đó? Điều này càng làm anh nghĩ, nếu mình không trực tiếp rời khỏi đây, sẽ lãng phí thời gian, ở trong này nghe cô nói lung tung.

Đối với sự khác thường của mình, anh rất nhanh lấy lại lý trí, sai bước lướt qua cô.

"Anh đừng đi." Nhìn thấy anh định rời đi, Liên Ngữ vội vàng bắt lấy ống tay áo của anh, ôm lấy toàn bộ cánh tay của anh, "Không được đi, phải xin lỗi!"

Người uống rượu một khi đã cố chấp, mười đầu trâu cũng phải bắt động.

"Buông tay." Không chú ý đến sức lực từ hai cánh tay mềm mại, giọng nói lạnh lùng lại khàn khàn từ trong miệng anh nhẹ nhàng phát ra ngoài.

"Không xin lỗi sẽ không buông." Người phụ nữ bước bình liêu mình lắc cái đầu nhỏ, chủ yếu cũng không biết mình đang làm cái gì.

Nếu tỉnh dậy, Liên Ngữ biết bộ dạng say rượu của mình là vậy như, cô nhất định sẽ tìm miếng "đậu hũ" để giết chết mình.

Mây Tất Ngôn nhíu chặt, cúi đầu nhìn chăm chăm cánh tay của người phụ nữ, cũng không nhúc nhích, anh luôn luôn không thích người khác đụng vào mình, nhất là phụ nữ.

Liên Ngữ cố gắng mở to hai mắt, muốn thấy anh rõ ràng, nhưng càng muốn mở to hai mắt, tầm mắt của cô càng mơ hồ, căn bản cô cũng không thể nhìn rõ diện mạo người đàn ông trước mắt.

"Anh. . . . Anh là ai?" Mắt say lơ lơ mông lung, Liên Ngữ nghiêng đầu, cố gắng mở to hai mắt muốn nhìn rõ ràng người đàn ông ở trước mắt, "Anh không cần xoay đi xoay lại, tôi nhìn không rõ."

Cô bấu môi thờ phỉ phò nắm chặt hai tay người đàn ông, "Không cho phép chuyển động!"

Tất Ngôn cúi đầu liếc mắt nhìn về phía cánh tay trắng nõn nhỏ bé đang nắm lấy tay mình, chau mày, "Cô say."

"Tôi. . . . . Không say." Liên Ngữ dùng lực véo một cái lên mặt mình, "Tôi rất tỉnh táo."

"Hừ, không say?" Tất Ngôn hừ lạnh, lại nhú này, "Vậy tránh ra."

Làm bộ ngu ngốc, phụ nữ uống rượu say tới mức này để lại gần mình rất nhiều, chính vì thế nên anh cảm thấy phiền phức, nhiều lần thấy các kiểu say khác nhau, cho nên chiêu lừa đảo say rượu rồi làm phiền này của cô không được tính là kiểu thứ nhất.

"Không cho!" Cô bám lấy ống tay anh không cho anh có cơ hội bỏ đi, "Anh còn chưa xin lỗi tôi đâu."

"Cô. . . . ." Lần đầu tiên Tất Ngôn cảm thấy bất lực như thế, nhưng lại không có biện pháp gì, "Tôi nói lại lần nữa, buông tay." Trong mắt của anh hiện lên một tia tức giận.

Bỗng, chân phải của Liên Ngữ mềm nhũn, mắt trọng tâm, cô ngã về phía bên phải, Tất Ngôn nhanh tay nhanh mắt, đỡ lấy cô.

"Anh Tiểu Phần, anh đến tìm em à?" Ngã vào trong lòng anh, giống như Liên Ngữ đang nhìn thấy người đó, giọng nói nghẹn ngào, cô vui mặt ở trong ngực anh, "Tiểu Ngữ rất nhớ anh!"

Tất Ngôn nghe đến hai chữ "Tiểu Ngữ" thân thể đông cứng lại, ngừng thờ hỏi: "Cô nói cô tên gì?"

"Tiểu Ngữ nghe lời anh nói, ăn thật nhiều cơm, bây giờ em đã trưởng thành, nhưng sao anh còn chưa tới?"

Liên Ngữ say, căn bản cũng không nghe được câu hỏi của Tất Ngôn, hoàn toàn chìm sâu vào suy nghĩ của riêng mình.

"Ồ. . . . ." Liên Ngữ xoa cái mũi đau, hai tròng mắt chứa đựng hơi nước, cô vừa khóc vừa nói: "Anh phải bồi thường cho tôi!"

"Cái gì?" Đột nhiên chuyển chủ đề, khiến Tất Ngôn không biết nói gì vì anh vẫn đang chìm đắm trong nghi vấn của mình.

"Ồ. . . . . Tôi muốn hoa tường vi." Liên Ngữ đột nhiên khóc thành tiếng, "Hôm nay. . . . . Là sinh nhật của tôi, hu hu, nhưng không có hoa tường vi để mua! Vì sao cửa hàng hoa chỉ bán hoa hồng, không bán hoa tường vi?"

Nhìn thấu lòng cô, nhưng anh không dễ dàng tin tưởng người khác, đối với sự việc chỉ diễn ra một lần, vẫn phải cảnh giác.

Nhưng nhìn thấy khóe mắt cô phủ một tầng nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất biểu hiện bộ dạng đáng yêu, trái tim lạnh như băng của anh cũng hơi nóng lên.

Đúng vậy, trước đây tiểu thiên sứ của anh cũng như vậy, nhiều năm qua, cũng không phải anh không để cô bé ở trong lòng, nhưng nay gặp một người phụ nữ, sao anh lại hi vọng nhiều như thế? Nghĩ đến đây, anh không khỏi tự giễu, cánh môi dần ra.

"Tôi muốn thật nhiều thật nhiều hoa tường vi, màu nào cũng được, nhưng phải nhiều như vậy." Nói xong, cô còn mở hai tay ra, vẽ một cái vòng tròn thật lớn trên không trung, "Anh đi mua đi, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tất Ngôn lạnh nhạt nhìn cánh tay níu lấy người mình, ánh mắt hiện lên vẻ dịu dàng không dễ phát hiện ra.

Phá lệ, anh nắm tay cô, đi ra quán bar.

Đầu Liên Ngữ đau như muốn nứt ra, chậm rãi mở hai mắt, theo bản năng cô nhìn chung quanh một vòng, phát hiện mình đang ở trong một khung cảnh xa lạ, đáng sợ hơn là, cô phát hiện trên người mình chỉ mặc một áo sơ mi nam cỡ lớn.

"Trời ạ!" Cô níu chặt chần, đầu óc lập tức tỉnh táo lại.

Cô dùng chân bao lấy chính mình, một lần nữa nhìn chung quanh, sau khi xác định không có bất kỳ người nào, mới vò tóc suy nghĩ ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?" Cô tự lẩm bẩm, mơ hồ nhớ ra mình bị bọn Hồng Lăng chuốc rất nhiều rượu, sau đó thấy choáng váng, muốn đi toilet để tỉnh táo lại, ai ngờ tại khúc cua đụng phải một người.

Dưới đáy lòng Liên Ngữ kêu thảm, cô không nhớ nổi người đàn ông kia trông như thế nào, cô chỉ mơ hồ nhớ ra anh ta có một giọng nói rất êm tai, trầm thấp, rất có sức hút.

Hình như cô còn nói với anh rất nhiều thứ, chuyện gì cũng nói ra hết, sau đó, cô đã không nhớ gì nữa.

"Trời ạ, tại sao có thể như vậy?" Nín chặt chân, trong đầu cố gắng nhớ lại toàn bộ chuyện xảy ra tối hôm qua, cô không làm chuyện gì khác người đó chứ?

"Hắn là không..." Cô tự lẩm bẩm, cảm thấy thân thể cũng không khó chịu gì, ngoại trừ cái đầu hơi đau.

"Đã tỉnh rồi sao?" Một giọng nam dễ nghe truyền đến từ cửa phòng.

Liên Ngữ lập tức kéo chặt chăn, giống như làm như vậy có thể bảo vệ mình.

Tất Ngôn thấy phản ứng của cô, khóe miệng nhếch lên khinh thường, ngu xuẩn!

"Cô đang cho rằng một cái chăn có thể bảo vệ được cô sao?" Nếu như anh cố tình, cho dù cô có bao bọc kín đến đâu cũng vô dụng.

"Anh..." Liên Ngữ đỏ mặt nhìn anh.

Lúc này, cô mới nhìn thấy rõ ngoại hình của anh, khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc, đôi mắt thâm thúy âm u, khiến người ta không tự chủ được mà đắm chìm trong đó, cặp môi mơn trớn thành một đường cong, cho thấy người đàn ông này có tính cách kiên định vững vàng.

"Một cô gái uống say không nên chạy loạn lung tung, nếu không xảy ra chuyện gì cũng là tự bản thân chuốc lấy." Giọng nói lạnh lùng ẩn chứa sự tức giận.

Liên Ngữ trừng to mắt nhìn anh, cảm tình tốt với người đàn ông này lập tức biến mất, "Mắc mớ gì tới anh!"

Hừ hừ, cô uống rượu say thì sao, không mượn anh mang cô về.

"Thật sao? Tối hôm qua không biết có người nào cứ níu lấy tay tôi không buông?" Giương mày, Tất Ngôn đi tới bên giường cô.

"VẬY... là do tôi uống say." Cô áp ứng nguy biện: "Tóm lại... tôi không nhớ rõ."

Liên Ngữ rất uất ức vì bị chơi xấu, cô định liều chết không nhận.

Đáy mắt người đàn ông hiện lên ý cười, "Cô cứ định nằm trên giường như vậy sao?"

"Quần áo của tôi đâu?" Cô hung dữ nói, không muốn bị anh chế giễu.

"Tối hôm qua có một cô gái điên uống rượu say, nôn mửa đầy người, nên tôi ném hết đồ đi rồi." Nghĩ đến bộ dáng hôi hám của cô tối hôm qua, Tất Ngôn nhàu mày thật chặt.

"Ném?" Liên Ngữ kinh ngạc kêu lên, từ trên giường nhảy dựng lên.

"Cô cảm thấy quần áo như thế còn có thể mặc?" Mắt đen chột lạnh, anh nhìn cô chăm chú.

"A..." Liên Ngữ tưởng tượng mình đang mặc một bộ quần áo dính đầy vết bẩn do nôn mửa, thân thể không khỏi run lên, "Không thể."

"Cho nên, tôi làm như vậy có gì không đúng sao?"

Đúng là không có gì không đúng, Liên Ngữ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy anh làm vậy là đúng.

Bỗng dưng, cô nghĩ tới điều gì, cẩn thận liếc nhìn anh.

"Nơi này còn có người khác sao?" Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Không có." Trả lời gọn gàng nhanh chóng.

Liên Ngữ thầm kêu rên, "Không phải là anh giúp tôi thay quần áo chứ?"

Đừng trả lời "Đúng", cô liều chết cầu nguyện với ông trời.

"Đúng"

Ô ô, ông trời không nghe thấy lời cầu nguyện của Liên Ngữ, trong nháy mắt khuôn mặt cô đỏ lên.

"Anh... Tại sao anh có thể..." Cô tức giận chỉ vào anh, nói không nên lời.

"Có thể cởi quần áo của cô ra, phải không?" Tất Ngôn thấy bộ dáng đỏ mặt tức giận của cô, đột nhiên bộ mặt xấu xa trong anh trở dậy, "Yên tâm, dù sao cũng không có gì đẹp mắt."

"Anh nói vậy!" Cô không tự chủ ưỡn ngực lên, "Vóc người của tôi không hề thua kém ai."

"Ha ha." Cuối cùng thì gương mặt lạnh lẽo của Tất Ngôn cũng bị phá vỡ, anh cất tiếng cười to, "Không kém, đúng là chỗ nên lớn cũng không hề nhỏ."

Liên Ngữ biết mình bị trêu chọc, hung hăng trừng mắt nhìn anh, "Anh..."

"Tất Ngôn, ‘Tất’ trong ‘hoàn thành’, ‘Ngôn’ trong ‘ngôn ngữ’." Anh ngừng cười, nghiêm túc nhìn cô, "Đây là tên của tôi, nhớ kỹ."

"Ai quản tên anh làm gì?" Cô chỉ muốn biết tối hôm qua mình có làm chuyện quá quắt gì hay không thôi, "Cái đó... Tối hôm qua chúng ta có... hay không..."

Thấy đáng vẻ khó mở lời của cô, thông minh như Tất Ngôn dĩ nhiên biết cô muốn hỏi gì.

"Cô hi vọng tôi trả lời ‘có’ hay là ‘không’?"

"Tất Ngôn!" Thẹn quá hóa giận, Liên Ngữ hét lớn với anh.

"Thật vui khi cô lập tức nhớ được tên của tôi." Tất Ngôn mỉm cười, "Cô tên gì?"

"Việc gì tôi phải nói cho anh?" Cô không muốn có bất kì liên quan gì với người đàn ông này, trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này rất nguy hiểm.

"Em xác định không nói? Tiểu Ngữ." Chợt anh cúi người lại gần cô. (Đến đây thay cách xưng hô nhé!)

Liên Ngữ nhìn gương mặt tuấn tú bỗng nhiên phóng đại trước mắt, sững sờ tại chỗ, làm sao anh biết tên của cô?

"Anh..." Ánh mắt nóng rực khiến cô nghẹn lời, một dòng điện chạy dọc sống lưng.

Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, không có ai dời tầm mắt.

Cuối cùng, Liên Ngữ không chịu được cái nhìn nóng bỏng của anh, đỏ mặt thỏa hiệp, "Liên Ngữ, ‘Liên’ trong ‘liên tục’, ‘Ngữ’ trong ‘quốc ngữ’."

"Liên Ngữ." Anh nhỏ giọng thì thầm, giống như một cơn gió nhẹ thổi qua lòng cô, nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Liên Ngữ bị giọng nói thuần hậu của anh mê hoặc, thoáng chốc mất hồn.

"Khụ." Tất Ngôn hắng giọng, chỉ vào quần áo trên ghế bên cạnh, "Đây quần áo cho em, trước tiên mặc tạm đi."

Liên Ngữ lấy lại tinh thần, vội vàng đưa tay ôm quần áo vào trong ngực.

"Phòng tắm ở kia." Bàn tay chỉ cửa phòng bên trái.

Liên Ngữ không nói hai lời, ôm quần áo chạy vào phòng tắm, sau một lúc lâu, cô mới chậm rãi đi ra từ phòng tắm.

"Tôi còn cho là em ở bên trong không chịu ra ngoài." Tất Ngôn nhàn nhạt châm chọc nói, khóe miệng lơ đãng nhếch lên.

"Cám ơn anh tối hôm qua đã giúp đỡ, tôi đi về trước đây." Liên Ngữ nhịn xuống tức giận, lễ phép cúi người cám ơn anh.

"Ồ?" Anh đi về phía cô, "Tôi có nói là em được phép rời đi sao?"

Liên Ngữ chợt ngừng đầu, kinh ngạc nhìn anh, "Anh có ý gì?"

"Tiểu Ngữ, tôi có hứng thú với em." Anh giả bộ lưu manh nâng cằm cô lên, giọng nói trêu ghẹo.

Cô là của thiên sứ nhỏ của anh, nếu ông trời đưa cô đến trước mặt anh, không lý gì anh lại để cô chạy trốn.

"Tôi không biết anh đang nói gì?" Liên Ngữ làm bộ thấy không thấy hứng thú nồng đậm trong đôi mắt anh.

Không, không thể bị hấp dẫn!

Cô chợt lắc đầu, nhắc nhở bản thân phải kiên định với tình cảm của mình.

"Em biết." Thành linh, anh tóm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo, ôm cô vào trong ngực.

"Anh làm gì đấy?" Liên Ngữ sợ đến mức la to, dùng sức giãy giụa, "Buông tôi ra!"

Ôm cô thật chặt, Tất Ngôn giữ chặt cầm cô, mắt đen sắc bén nhìn cô chăm chú, "Tôi muốn em."

"Cái gì..." Lời của cô biến mất bên môi Tất Ngôn, bị anh nuốt vào trong miệng.

Tất Ngôn giữ chặt cầm cô, hàm răng cố ý cắn môi mềm, buộc cô phải mở cái miệng nhỏ nhắn ra.

"Đừng..."

Cô khẽ giãy giụa, đầu lưỡi đang khuấy đảo sự ngọt ngào trong miệng cô khiến ý thức cô dần dần mơ hồ, lưỡi hồng không tự chủ được mà dấy đưa cùng anh, môi lưỡi hai người quấn quýt, hơi thở đều trở nên dồn dập.

Hồi lâu, Tất Ngôn mới lưu luyến buông cô ra, Liên Ngữ không khỏi "um" một tiếng, giống như rất bất mãn.

"Vẫn chưa thỏa mãn?" Mắt anh mỉm cười, cúi đầu nhìn đáng vẻ xinh đẹp của cô.

Lập tức, đầu óc Liên Ngữ tỉnh táo lại, đẩy mạnh anh ra.

"Anh... Tại sao có thể như vậy!" Ngón tay khẽ run chỉ vào anh, xấu hổ không thôi.

"Đi thôi, tôi đưa em về." Anh thấy mọi chuyện chuyển biến tốt nên thu tay lại, sau này còn có nhiều thời gian để tiến thêm một bước trong việc tìm hiểu cô.

Đột nhiên anh thay đổi, khiến Liên Ngữ không kịp ứng phó, trong lòng hơi chua xót, không biết cô có bỏ qua thứ gì ở đây không?

Đi theo sau anh, Liên Ngữ rời nhà, lên xe với anh.

Sau đó, Liên Ngữ yêu cầu anh dừng xe lại bên đường, để cô xuống xe.

Sau khi Tất Ngôn nói lời từ biệt với cô, anh nghiêng ngang lái xe rời đi, không một chút lưu luyến, Liên Ngữ nhìn bóng xe đi xa, trong lòng mất mát không nói lên lời.

Mà người đàn ông trên xe, nhìn bóng hình cô gái đã đi xa trong kính chiếu hậu, nhếch miệng nở nụ cười sâu xa.

Tiểu Ngữ, sau này chúng ta còn gặp lại!

Tất Ngôn cầm tài liệu thám tử tư đưa, tìm được cô nhi viện Thiên sứ, anh dừng xe bên đường.

Anh tháo kính râm, hạ cửa sổ xe xuống, nhìn chăm chú vào cửa chính loang lổ, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, "Tiểu Ngữ, tìm đến em rồi."

Sau nửa giờ, lần lượt có mấy người ra vào.

Cũng không lâu lắm, Tiểu Ngữ anh khổ tâm chờ đợi đã xuất hiện ở cửa cửa chính, cô vẫn kiêu mị đáng yêu như cũ, làn váy lay động theo gió, hai chân trắng nõn lộ ra bên ngoài, cực kỳ xinh đẹp!

Nụ cười trên môi Tất Ngôn càng đậm, anh cố ý nhấn một cái trên tay lái, tiếng còi vang vọng nơi hẻm nhỏ yên tĩnh, anh nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô, điều này khiến anh rất không vui.

"Tiểu Ngữ, em lại không muốn gặp tôi..." Anh cau mày tự lẩm bẩm.

Nhìn đến giây phút cô xoay người bỏ chạy, Tất Ngôn hí hóp mắt, tản ra sự lạnh lùng sắc bén.

Anh không nhanh không chậm lấy điện thoại di động ra, nhấn nút.

"Tiểu Ngữ, tôi khuyên em tốt nhất nên dừng bước, nếu không, tự gánh lấy hậu quả." Anh khẽ mở môi mỏng nói với người bên kia điện thoại.

Liên Ngữ dừng bước, xoay người nhìn về chiếc xe thể thao ven đường kia, chỉ thấy miệng Tất Ngôn cử động, mà Liên Ngữ lại hiểu rõ lời nói của anh, anh đang nói đến khuyên tai.

Theo bản năng cô sờ sờ khuyên tai, chợt nhớ tới khuyên tai cô mang vào ngày sinh nhật mình đã không còn nữa.

Thấy cô ngoan ngoãn đi về phía anh, ý cười trong mắt Tất Ngôn càng lớn, thiên sứ nhỏ của anh!

"Anh muốn như thế nào?" Liên Ngữ khẩn trương nhìn về cửa chính, chỉ sợ gặp người quen đi ra ngoài, thấp giọng hỏi anh.

"Lên xe." Anh nhàn nhạt ra lệnh.

"Không, tôi sẽ không lên xe của anh." Biết sai thì sửa, cô tuyệt đối không muốn liên quan gì đến anh, nếu không sẽ phải lãnh hậu quả lớn không tưởng tượng nổi.

"Thật sao?" Tất Ngôn nâng mày, "Vậy hiện tại tôi trực tiếp vào cô nhi viện tìm em, tôi nghĩ các đồng nghiệp của em rất hứng thú với nguyên nhân tôi đến tìm em, em thấy thế nào?"

"Tất Ngôn, anh..." Liên Ngữ trừng to mắt, không dám tin nhìn anh.

"Em hãy thử xem?" Anh cười rất lưu manh.

Trời mới biết, nếu để Thượng Thiên Dương nhìn thấy bộ dáng này của anh, nhất định sẽ sợ đến rớt mắt.

Cô oán hận lên xe của anh, Tất Ngôn giúp cô cài dây an toàn rồi lái xe rời đi.

Sau đó cô bị đưa đến một gian phòng lịch sự tao nhã, Liên Ngữ đứng ngồi không yên nhìn anh, hai tay xoắn lại với nhau, "Anh dẫn tôi tới đây làm gì?"

"Ăn cơm." Tất Ngôn chợt nói ra một câu, "Em có bạn trai chưa?"

"Anh hỏi vấn đề này làm gì?" Liên Ngữ kinh ngạc há cái miệng nhỏ nhắn, không hiểu gì nhìn anh.

"Có hay là không?" Trong mắt anh đầy vẻ tức giận.

Liên Ngữ có đơn thuần hơn nữa cũng nhận ra anh đang mất hứng, tức giận nói: "Không có."

Giống như rất hài lòng với câu trả lời của cô, cặp mày vốn nhíu chặt của Tất Ngôn bỗng giãn ra, "Rất tốt, vậy thì từ hôm nay trở đi, em chính là bạn gái của tôi." Nhưng cho dù cô có bạn trai hay không, anh cũng sẽ không buông tha cô.

"Anh nói cái gì?" Liên Ngữ nhảy dựng lên, đỏ mặt ấp úng: "Anh... anh nói nhầm gì vậy?"

"Không phải em đã nghe thấy sao?" Nhưng anh cũng đã phải suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định này.

"Tôi không biết anh đang nói gì." Tránh né ánh mắt nóng rực của anh, Liên Ngữ nhát gan giả bộ không biết.

Tất Ngôn đưa tay kéo cô vào trong ngực, thì thầm bên tai cô: "Em nghe rất rõ, Tiểu Ngữ."

Anh giữ chặt cằm của cô, hai mắt nhìn thẳng vào cô, "Không cho phép em trốn tránh."

"Nhưng chúng ta không quen biết nhau." Tất cả mọi chuyện đến đột ngột, khiến Liên Ngữ không tiếp thụ nổi.

"Ai nói, chúng ta rất quen thuộc..." Hơn nữa tôi chính là anh Tiểu Phần của em, anh thậm chí nói thêm những lời này, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua cánh môi cô.

Liên Ngữ cảm thấy sự xao xuyến đánh úp cô, hai tay nắm chặt thành quả đấm, cố gắng đè nén xúc cảm khiến người ta điên cuồng này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Không, tôi đã có người trong lòng rồi!" Lúc Liên Ngữ nói những lời này, cô cũng nhanh chóng nhắm mắt lại, không dám nhìn phản ứng của anh.

Tất Ngôn cố định thân thể, cứ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như vậy, lâu đến mức Liên Ngữ muốn ngừng thở.

"Tôi không quan tâm." Giọng nói trầm thấp cuốn hút khe khẽ vang lên.

Liên Ngữ mở to mắt, chăm chú nhìn anh, vẻ kiên định hiện lên trong mắt anh làm cô dao động, giống như cô là người duy nhất tồn tại trong thế giới của anh.

"Anh. . . . ." Liên Ngữ nói không ra lời, chỉ lẳng lặng nhìn anh, "Chúng ta không có khả năng."

"Ai nói chúng ta không có khả năng?" Hai tay Tất Ngôn nâng mặt cô lên, thâm tình nhìn cô, "Liên Ngữ, em là của tôi, em trốn cả đời cũng không thoát!"

"Anh. . . . . Không thể ép buộc tôi." Trong lòng cô hơi run lên, giọng nói yếu ớt mệt mỏi không có sức thuyết phục.

"Tiểu Ngữ, tin tưởng tôi, một khi tôi đã quyết định làm việc gì, không ai có thể thay đổi, tính nhẫn nại và quyết tâm của tôi em không thể khiêu chiến, em hiểu không?" Mắt anh sáng chói giống như ngọn lửa, ánh mắt vô cùng quyết tâm, làm cho cô rung động.

"Tất nhiên, nếu em hi vọng tôi làm theo lời của em, tôi cũng có thể làm theo." Tất Ngôn tạo ra một dáng vẻ "Em thích thì tôi chiều", giống như cô là người cổ tình gây sự.

"Tất Ngôn, tôi. . . . ."

"Không được nói những lời tôi không muốn nghe." Anh cúi đầu gần sát khuôn mặt cô, dừng lại ở đôi môi mềm.

Thật lâu sau, anh mới lưu luyến rời khỏi đôi môi đỏ mọng của cô.

Vì nụ hôn vừa nồng nhiệt vừa tê dại kia, Liên Ngữ đã sớm đỏ bừng mặt, vùi mặt vào trong ngực của anh không dám nhìn anh.

Tất Ngôn không đùa cợt cô nữa, ôm cô thật chặt, cảm nhận hương thơm trên người cô, thật thơm quá.

Đã lâu rồi anh không nhẹ nhàng như vậy, hai mươi năm qua, cuộc sống của anh luôn căng thẳng vì chỉ sợ vấp phải sai lầm, anh biết tiểu thiên sứ của anh sẽ luôn mang lại cảm giác ấm áp cho anh, mà nguyên nhân anh nghĩ như vậy là vì anh luôn khắc sâu hình ảnh của cô trong tâm trí mình.

Dù thế nào, anh cũng sẽ không buông tay, Tiểu Ngữ của anh. . . . .

Tất Ngôn là người đã nói là làm, để Liên Ngữ có thể nghe lời anh, anh sẽ dùng tất cả các phương thức "tán gái" của mình.

"Anh. . . . . Rốt cuộc muốn làm gì?" Liên Ngữ cảm bó hoa tường vi màu hồng nhạt, cô rất tức giận nhìn về phía người đàn ông đang đi về phía cửa chính của cô nhi viện, nhét hoa vào trong lồng ngực của anh, "Mang hoa của anh về đi, không được đến đây nữa."

"Sao vậy, không vui à?" Tất Ngôn nhìn thoáng qua hoa tường vi trong ngực, "Nếu không thích, vậy thì vứt đi." Nói xong, anh làm động tác giống như muốn vứt bó hoa vào thùng rác bên đường.

"Này, anh đang làm gì đấy?" Liên ngữ vội vàng tiến lên ngăn cản anh, "Bó hoa còn đẹp lắm, sao anh có thể ném đi như vậy?"

"Em không thích thì giữ lại làm gì nữa?" Anh giả bộ tức giận ném bó hoa lần nữa.

Liên Ngữ liền giành lại bó hoa, "Tôi không nói là không thích."

"Vậy tại sao lại trả hoa lại cho tôi?" Biết rõ còn cố hỏi, Tất Ngôn cố ý giả bộ, "Không nói, vậy vứt đi."

Anh giả vờ muốn tiến lên giật lấy bó hoa vứt đi, Liên Ngữ vội vàng lui ra sau từng bước, cẩn thận bảo vệ bó hoa tường vi trong lòng.

"Anh cố ý." Thoáng nhìn thấy ý cười trong mắt anh, giọng Liên ngữ có chút tức giận.

"Không có, nếu em thực sự không muốn, tôi sẽ bắt bọn họ vứt vào thùng rác, dù sao người thích hoa tường vi là em, không phải tôi." Tất Ngôn ăn nói có hơi giống tên vô lại, muốn cô nhận ra thái độ rõ ràng của anh, muốn cô nhận lấy bó hoa.

Liên Ngữ không biết làm gì, định trả lại bó hoa cho anh, anh muốn xử lý như thế nào là của chuyện của anh, nhưng lúc nhìn anh không chút do dự muốn vứt hoa vào thùng rác, cô lại không đành lòng, bởi vì cô yêu hoa tường vi nhất, sao cô có thể nhẫn tâm nhìn chúng bị vứt vào thùng rác như vậy được.

"Lần này tôi nhận, về sau anh đừng làm như vậy nữa." Cô cố ý làm mặt lạnh với anh nói: "Thời gian này anh đã mang đến cho tôi rất nhiều điều phiền toái, anh có biết không?"

Nhớ lại nửa tháng gần đây, mỗi ngày đều nhận được các loại hoa tường vi với màu sắc khác nhau, hơn nữa đều là một bó hoa to, gần như che lấp cả cơ thể người.

"Không biết." Vị "Đại gia" này sáng khoái trả lời.

"Anh. . . . ." Thái độ dửng dưng của anh khiến Liên Ngữ không nói nên lời, "Anh. . . . . không thể nói lý với anh!"

"Nếu em nói có lý, tôi sẽ nghe." "Vị Đại gia" vẫn bá đạo như trước, "Huống hồ lời em nói hoàn toàn không có lý."

"Sao lại không có lý?" Cô tức giận đến đỏ cả mặt, lớn tiếng hỏi.

"Tặng hoa là của quyền của tôi, em không có quyền can thiệp, còn nhận hay không lại phụ thuộc vào em, nếu em không thích, có thể vứt chúng đi." Tất Ngôn rất chuyên nghiệp nói, "Tôi không có bất cứ ý kiến gì."

Liên Ngừ ổn định lại tâm trạng, để tránh bị choáng váng đầu óc khi nghe anh nói.

"Anh. . . Anh. . . . . Hừ, kệ anh!" Không nói với anh nữa, Liên Ngừ xoay người trở về cô nhi viện, không muốn tiếp tục tranh cãi với anh nữa.

Nhìn bóng lưng cô, khoe miệng Tất Ngôn hơi nhấc lên, con người đen lộ ý cười vì đã làm được điều mình muốn.

Ha ha, Tiểu Ngừ, em không đấu lại tôi đâu, hãy ngoan ngoãn chờ chiều tiếp theo của tôi đi.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 5:

"Không, tôi đã có người trong lòng rồi!" Lúc Liên Ngừ nói những lời này, cô cũng nhanh chóng nhắm mắt lại, không dám nhìn phản ứng của anh.

Tất Ngôn cố định thân thể, cứ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như vậy, lâu đến mức Liên Ngừ muốn ngừng thở.

"Tôi không quan tâm." Giọng nói trầm thấp cuốn hút khe khẽ vang lên.

Liên Ngừ mở to mắt, chăm chú nhìn anh, vẻ kiên định hiện lên trong mắt anh làm cô dao động, giống như cô là người duy nhất tồn tại trong thế giới của anh.

"Anh. . . . ." Liên Ngừ nói không ra lời, chỉ lẳng lặng nhìn anh, "Chúng ta không có khả năng."

"Ai nói chúng ta không có khả năng?" Hai tay Tất Ngôn nâng mặt cô lên, thâm tình nhìn cô, "Liên Ngừ, em là của tôi, em trốn cả đời cũng không thoát!"

"Anh. . . . . Không thể ép buộc tôi." Trong lòng cô hơi run lên, giọng nói yếu ớt mệt mỏi không có sức thuyết phục.

"Tiểu Ngừ, tin tưởng tôi, một khi tôi đã quyết định làm việc gì, không ai có thể thay đổi, tính nhẫn nại và quyết tâm của tôi em không thể khiêu chiến, em hiểu không?" Mắt anh sáng chói giống như ngọn lửa, ánh mắt vô cùng quyết tâm, làm cho cô rung động.

"Tất nhiên, nếu em hi vọng tôi làm theo lời của em, tôi cũng có thể làm theo." Tất Ngôn tạo ra một dáng vẻ "Em thích thì tôi chiều", giống như cô là người có tình gây sự.

"Tất Ngôn, tôi. . . . ."

"Không được nói những lời tôi không muốn nghe." Anh cúi đầu gần sát khuôn mặt cô, dừng lại ở đôi môi mềm.

Thật lâu sau, anh mới lưu luyến rời khỏi đôi môi đỏ mọng của cô.

Vì nụ hôn vừa nồng nhiệt vừa tê dại kia, Liên Ngừ đã sấm đỏ bừng mặt, vùi mặt vào trong ngực của anh không dám nhìn anh.

Tất Ngôn không đùa cợt cô nữa, ôm cô thật chặt, cảm nhận hương thơm trên người cô, thật thơm quá.

Đã lâu rồi anh không nhẹ nhàng như vậy, hai mươi năm qua, cuộc sống của anh luôn căng thẳng vì chỉ sợ vấp phải sai lầm, anh biết tiểu thiên sứ của anh sẽ luôn mang lại cảm giác ấm áp cho anh, mà nguyên nhân anh nghĩ như vậy là vì anh luôn khắc sâu hình ảnh của cô trong tâm trí mình.

Dù thế nào, anh cũng sẽ không buông tay, Tiểu Ngừ của anh. . . . .

Tất Ngôn là người đã nói là làm, để Liên Ngừ có thể nghe lời anh, anh sẽ dùng tất cả các phương thức "tán gái" của mình.

"Anh. . . . . Rốt cuộc muốn làm gì?" Liên Ngừ cảm bó hoa tường vi màu hồng nhạt, cô rất tức giận nhìn về phía người đàn ông đang đi về phía cửa chính của cô nhi viện, nhét hoa vào trong lồng ngực của anh, "Mang hoa của anh về đi, không được đến đây nữa."

"Sao vậy, không vui à?" Tất Ngôn nhìn thoáng qua hoa tường vi trong ngực, "Nếu không thích, vậy thì vứt đi." Nói xong, anh làm động tác giống như muốn vứt bó hoa vào thùng rác bên đường.

"Này, anh đang làm gì đấy?" Liên Ngừ vội vàng tiến lên ngăn cản anh, "Bó hoa còn đẹp lắm, sao anh có thể ném đi như vậy?"

"Em không thích thì giữ lại làm gì nữa?" Anh giả bộ tức giận ném bó hoa lần nữa.

Liên Ngừ liền giành lại bó hoa, "Tôi không nói là không thích."

"Vậy tại sao lại trả hoa lại cho tôi?" Biết rõ còn có hời, Tất Ngôn cố ý giả bộ, "Không nói, vậy vứt đi."

Anh giả vờ muốn tiến lên giật lấy bó hoa vứt đi, Liên Ngừ vội vàng lui ra sau từng bước, cẩn thận bảo vệ bó hoa tường vi trong lòng.

"Anh cố ý." Thoáng nhìn thấy ý cười trong mắt anh, giọng Liên Ngừ có chút tức giận.

"Không có, nếu em thực sự không muốn, tôi sẽ bắt bọn họ vứt vào thùng rác, dù sao người thích hoa tường vi là em, không phải tôi." Tất Ngôn ăn nói có hơi giống tên vô lại, muốn cô nhận ra thái độ rõ ràng của anh, muốn cô nhận lấy bó hoa.

Liên Ngữ không biết làm gì, định trả lại bó hoa cho anh, anh muốn xử lý như thế nào là của chuyện của anh, nhưng lúc nhìn anh không chút do dự muốn vứt hoa vào thùng rác, cô lại không đành lòng, bởi vì cô yêu hoa tường vi nhất, sao cô có thể nhẫn tâm nhìn chúng bị vứt vào thùng rác như vậy được.

"Lần này tôi nhận, về sau anh đừng làm như vậy nữa." Cô cố ý làm mặt lạnh với anh nói: "Thời gian này anh đã mang đến cho tôi rất nhiều điều phiền toái, anh có biết không?"

Nhớ lại nửa tháng gần đây, mỗi ngày đều nhận được các loại hoa tường vi với màu sắc khác nhau, hơn nữa đều là một bó hoa to, gần như che lấp cả cơ thể người.

"Không biết." Vị "Đại gia" này sáng khoái trả lời.

"Anh. . . . ." Thái độ dửng dưng của anh khiến Liên Ngữ không nói nên lời, "Anh. . . . . không thể nói lý với anh!"

"Nếu em nói có lý, tôi sẽ nghe." "Vị Đại gia" vẫn bá đạo như trước, "Huống hồ lời em nói hoàn toàn không có lý."

"Sao lại không có lý?" Cô tức giận đến đỏ cả mặt, lớn tiếng hỏi.

"Tặng hoa là của quyền của tôi, em không có quyền can thiệp, còn nhận hay không lại phụ thuộc vào em, nếu em không thích, có thể vứt chúng đi." Tất Ngôn rất chuyên nghiệp nói, "Tôi không có bất cứ ý kiến gì."

Liên Ngữ ổn định lại tâm trạng, để tránh bị choáng váng đầu óc khi nghe anh nói.

"Anh. . . Anh. . . . . Hừ, kệ anh!" Không nói với anh nữa, Liên Ngữ xoay người trở về cô nhi viện, không muốn tiếp tục tranh cãi với anh nữa.

Nhìn bóng lưng cô, khoe miệng Tất Ngôn hơi nhếch lên, con người đen lộ ý cười vì đã làm được điều mình muốn.

Ha ha, Tiểu Ngữ, em không đấu lại tôi đâu, hãy ngoan ngoãn chờ chiêu tiếp theo của tôi đi.

Liên Ngữ tìm Viện trưởng xin nghỉ một tuần, cả ngày tự giam mình ở trong nhà có chuyện gì cũng không ra ngoài, cô đã làm như vậy, sao Tất Ngôn còn có thể sử dụng mưu kế để theo đuổi cô?

Haiz, trong lòng cô âm thầm thở dài, lúc nào cô cũng nhát gan như vậy, dĩ nhiên cô cũng sợ hãi trước sự theo đuổi của Tất Ngôn. Trước kia cũng có người theo đuổi cô, nhưng cô đều có thể ứng phó một cách tự nhiên, bây giờ, Tất Ngôn cố chấp như vậy làm cho cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhất là ánh mắt sôi động mà kiên định kia, khiến trái tim cô hơi dao động, cô không biết mình nên làm gì bây giờ, suy nghĩ rất rối loạn.

Đối với Tất Ngôn, tâm tình của cô rất phức tạp, rất rối loạn, cả người anh toả ra sự cuốn hút, mê hoặc, điểm mê hoặc chết người nhất khiến cô không thể chịu đựng được đó là cặp mắt đen láy của anh.

Mỗi lần, khi nhìn vào đôi mắt ấy, cô luôn có cảm giác như nhìn thấy anh Tiểu Phần, bởi vì trong mắt anh hàm chứa ý cười, có bóng dáng của anh ấy, tất cả đều khiến nội tâm cô không ngừng đấu tranh, cô rất muốn tới gần anh, nhưng lại sợ hãi khi anh tới gần mình.

"Tiểu Ngữ, gần đây cậu bị làm sao vậy? Đột nhiên xin phép nghỉ nhưng lại ở nhà cả ngày không đi đâu." Đoạn Hồng Lăng cau mày nhìn người phụ nữ đang ngồi ở trên giường.

"Không. . . . . Không có gì, gần đây cơ thể tớ không được khỏe nên mới xin nghỉ phép vài ngày." Liên Ngữ suy yếu mỉm cười, "Tim mình có việc à?"

"Chẳng lẽ không có việc gì thì không thể đến tìm cậu ư?" Vòng hai tay trước ngực, nếu cô dám trả lời là đúng, nhất định cô sẽ trở mặt cho cô xem.

"Đương nhiên không phải, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh đại tiểu thư nhà họ Đoạn tới tìm mình." Liên Ngữ đoán trước được bạn tốt sẽ tức giận, cô chạy nhanh ra lấy lòng nói.

"Hừ." Cô chỉ biết khi mình vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia, mọi tức giận lập tức biến mất, "Quên đi, bọn tiểu thư sẽ không so đo với cậu."

"Cảm ơn tiểu thư Đoạn đã khoan dung độ lượng." Liên Ngữ giả vờ khấu đầu tạ ơn ân huệ của cô bạn.

"Tiểu Ngữ, cậu phải nói thật với mình, không phải cậu đang yêu đấy chứ?" Đoạn Hồng Lăng rút lại vẻ trêu đùa trên mặt, nghiêm túc hỏi: "Không cần phủ nhận, cậu phải nói cho mình biết người đàn ông tặng hoa tường vi cho cậu là ai, là chị em tốt cậu không cần giấu giếm mình."

"Làm sao cậu biết?" Liên Ngữ nghe vậy thì muốn tìm ra nguyên nhân ngay.

"Ở cô nhi viện có chuyện gì mà mình không biết sao?" Đó là tài sản nhà cô, chuyện lớn như vậy làm sao cô có thể không biết được.

"Haizz. . . . ." Đúng vậy, Hồng Lăng làm sao có thể không biết được chứ.

"Nói đi, chuyện gì đã xảy ra?" Đoạn Hồng Lăng nhất quyết chờ đợi câu trả lời của cô.

Liên Ngữ trầm mặc , thật lâu sau, trước mặt bạn tốt cô mới lộ ra khuôn mặt buồn bã.

"Hồng Lăng, mình không biết, mình thật sự rất rối loạn, bây giờ không biết nên làm gì?" Liên Ngữ mờ mịt, cô rất bất lực, lòng của cô rất loạn.

"Vậy cậu nói ra tình huống khiến cậu cảm giác rất loạn đi." Lần đầu tiên Đoạn Hồng Lăng không còn thấy sự đơn giản và lạc quan của Liên Ngữ, "Là ai khiến cậu buồn phiền?"

"Haizz . . . ." Cô thở dài một hơi, rủi rĩ bên tai người bạn tốt quá trình quen biết của cô và Tất Ngôn, đương nhiên trừ mấy cảnh hôn nhau nóng bỏng tê dại kia ra.

Nghe cô kể rõ xong, Đoạn Hồng Lăng nghiêm túc nói với cô: "Tiểu Ngữ, cậu thích người đàn ông ấy."

"Không thể nào, người trong lòng mình là anh Tiểu Phần!" Liên Ngữ lớn tiếng phủ nhận, trái tim lại cảm thấy trống rỗng.

"Nói tới anh Tiểu Phần của cậu, mình phải dạy dỗ lại cậu."

Nói đến anh Tiểu Phần, Đoạn Hồng Lăng còn rất nhiều lời muốn nói : "Hiện tại làm gì có người nào giống như cậu, trước đây chỉ gặp một đứa con trai một lần mà đã cho rằng đó là mối tình đầu? Lại còn muốn thực hiện lời hứa thề non hẹn biển."

Nghĩ đến đây, Đoạn Hồng Lăng nhìn không được mắng người phụ nữ ngu ngốc này: "Tiểu Ngữ, cậu không cần sống trong quá khứ, chẳng qua đó là thứ tình yêu cậu ảo tưởng ra mà thôi, hiện tại có một người đàn ông chân thực đứng trước mặt cậu, cậu phải nắm thật chắc, nếu không tương lai cậu sẽ phải hối hận."

"Nhưng mà. . . . ."

"Đừng nhưng nhì nữa, so với ôm hư ảo cả đời, không bằng dừng cảm yêu thứ một lần đi." Đoạn Hồng Lăng vung bàn tay lên, cắt đứt sự yếu đuối trốn tránh của cô trong lời nói, "Thực sự cậu không hề động tâm với người đàn ông này ư?"

Liên Ngữ nghẹn lời, cô không thể lớn tiếng phản bác, bởi vì trong lòng của cô. . . . Từ lâu đã có tình cảm với Tất Ngôn.

Đoạn Hồng Lăng biết cô dao động, tiếp tục thuyết phục: "Tiểu Ngữ, cậu tự hỏi lòng mình xem, khi đối mặt với người đàn ông ấy, tim có đập nhanh không, trong đầu cậu luôn xuất hiện bóng dáng của người đó đúng không?"

Cô khó khăn gật đầu, "Phải"

"Vậy cậu còn muốn lừa mình dối người nữa hay sao? Anh Tiểu Phần của cậu đã là quá khứ, hắn ta chỉ là một người chưa từng tồn tại chân chính trong cuộc sống của cậu, cậu không cần phải u mê, nếu không cậu sẽ hối hận, cậu phải quý trọng người trước mắt."

Liên Ngữ cảm thấy như bị ai đập mạnh vào đầu, bạn tốt nói câu này xong, cô lập tức tỉnh táo lại.

Đúng vậy, cô vốn sống chết cũng không buông tha quá khứ, mà Tất Ngôn xuất hiện làm cô xao động, cô nghĩ đến tình yêu kiên trung, có phải cô nên buông tha cho quá khứ đã qua, dừng cảm đón nhận tương lai?

"Hồng Lăng, có lẽ cậu nói đúng." Liên Ngữ lú lú nói : "Mình không nên cứ nhắc cứ giữ mãi chuyện quá khứ như vậy."

"Cậu nghĩ thông suốt rồi sao?"

"Aiz, niềm tin kiên trì hai mươi năm, lập tức nói buông là buông ngay, đó không phải là chuyện dễ dàng, nhưng mình sẽ chậm rãi học cách từ bỏ ." Liên Ngữ cười khổ một tiếng, "Có lẽ mình nên tự cho mình một cơ hội, đúng không?"

"Tiểu Ngữ, cậu phải dừng cảm lên, như vậy cậu mới có thể có được hạnh phúc." Cầm tay Liên Ngữ, cô tiếp thêm năng lượng cho người bạn ngốc nghếch.

"Cám ơn cậu Hồng Lăng." Liên Ngữ ôm lấy bạn tốt, nức nở nói: "Trong khoảng thời gian này lòng mình thật sự rất loạn, không biết nên làm thế nào cho đúng, anh ấy mang đến cho mình cảm giác quá mãnh liệt, tớ rất sợ hãi."

"Tiểu Ngữ, cậu nhất định có thể, không phải sợ, dừng cảm yêu đi, đi tìm hạnh phúc chỉ thuộc về mình cậu đi." Quay lại ôm lấy bạn tốt, Đoạn Hồng Lăng chân thành chúc phúc, "Nhất định cậu sẽ hạnh phúc, tin tưởng mình."

"Ừ." Nước mắt ở trong hốc mắt như muốn trực trào ra.

Mấy ngày nay tâm tình Liên Ngữ không tốt, cuối cùng đã được khai sáng, cô mê man không rõ trái tim mình muốn nói cái gì .

Buổi tối, Liên Ngữ trở về nhà, lúc cầm chìa khóa mở cửa, một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Tiểu Ngừ, hình như em chơi rất vui vẻ."

Tất Ngôn bình tĩnh lộ ra khuôn mặt tuấn tú và đen tối, giờ tay lên tỏ ra là mình đang xem đồng hồ, "Tôi chờ em bốn tiếng 25 phút."

"Sao anh lại tới đây?" Liên Ngừ kinh ngạc nhìn anh, áy náy nói : "Thực xin lỗi, anh không nói nên tôi không biết."

Thấy cô khấn trương lại áy náy nói như vậy, sắc mặt khó coi của Tất Ngôn thoáng chuyển sang tốt đẹp, đánh giá cô từ đầu tới chân, "Em . . . ."

"Tôi làm sao cơ?" Liên Ngừ cúi đầu nhìn kỹ mình một lần, không biết vì sao mặt anh lại nghi hoặc như vậy.

Cô thay đổi, lúc trước còn chống cự anh mãi không thôi, sao mới một tuần không gặp, thái độ của cô lại thay đổi hoàn toàn như vậy ?

"Tiểu Ngừ, em gặp phải chuyện gì à?"

"Tôi có thể gặp chuyện chứ?" Chỉ là chưa nghĩ thông suốt thôi.

Liên Ngừ là một cô gái đơn giản, một khi đã nghĩ thông suốt mọi chuyện thì sẽ nghiêm túc thực hiện, cho nên, cô tự nói bản thân phải cho mình một cơ hội để yêu thương anh ấy, không được trốn tránh.

"Tiểu Ngừ, em yêu anh , đúng không?" Tất Ngôn không cho cô cơ hội trốn tránh, nắm chặt hai vai cô, bốn mắt nhìn nhau.

"Đây không phải là điều anh muốn sao?" Liên Ngừ mỉm cười nhìn về phía anh, "Hay anh muốn em rút lại lời vừa nói?"

"Em không được rút lại!" Người đàn ông bá đạo ôm cô, kích động không thôi, "Cả đời cũng không cho phép rút lại!"

"Hừ, xem ra anh rất vui mừng."

Hồng Lăng nói với cô rằng, không thể để cho người đàn ông đạt được trọn vẹn điều anh ta muốn, cho nên không thể để cho anh ấy đắc ý.

Cô gái nhỏ nói ra điều kiện với anh, thật sự cô không sợ anh chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Phải không?" Anh khiêu khích nói: "Nếu mất hứng, em muốn làm như thế nào?"

"Vứt anh đi." Trong mắt Liên Ngừ lộ ra ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo mà ngang ngạnh như đang vùng lên.

"Ha ha, Tiểu Ngừ của anh thật sự rất lợi hại." Tiếng cười trầm thấp lại chìm đắm trong sự cung chiều từ trong miệng anh phát ra, anh không để sự uy hiếp của cô vào mắt một chút nào.

Cúi đầu nhìn thấy cô cười ngọt ngào, trong lòng Tất Ngôn lại trào lên cảm giác rung động.

"Tiểu Ngừ, không cần về nhà, anh đưa em đến một nơi, nhất định em sẽ thích." Nói xong, anh dắt tay cô, đi về chỗ đỗ xe.

"Tất Ngôn, như vậy không được, bố mẹ em ở nhà." Nội tâm Liên Ngừ đang đấu tranh, nhin không được hỏi: "Anh muốn đi nơi nào?"

"Em sẽ biết ngay thôi, hơn nữa nơi đó còn có hoa tường vi mà em thích." Anh quay đầu nói từng tiếng với cô nói: "Là tự tay anh làm cho em."

Liên Ngừ thoáng ngần người, sau đó bị Tất Ngôn đẩy vào bên trong xe thắt dây an toàn, sau đó, không đến vài giây, xe chạy giống như bay, nhanh chóng biến mất.

Nửa tiếng sau, xe Tất Ngôn an toàn đỗ trong gara, sau đó hai người cởi dây an toàn rồi xuống xe.

"Đi thôi."

"Đây là nơi nào thế?" Liên Ngừ xuống xe, nhíu mày hỏi.

Tất Ngôn dựa vào ở cửa xe, cười không đàng hoàng, "Sao lại như vậy, lúc trước em đã đi ra từ nơi này, nhanh như vậy đã không nhớ rõ rồi ư?"

Liên Ngừ nghe vậy, nhìn kỹ căn nhà trước mắt, hình ảnh ngày ấy hôn nhau say đắm lại xuất hiện ở trong đầu cô, hai má cô nhanh chóng ửng đỏ, cho tới cổ rồi cả cái gáy.

Đây là nơi anh ở!

"Anh dẫn em đến đây làm gì?" Liên Ngừ giả bộ bình tĩnh, đỏ mặt lớn tiếng hỏi.

"Em thử nói xem?" Tất Ngôn cố ý nhìn cô với ánh mắt mập mờ, "Em không thích nơi này hay sao?"

"Anh nói bậy bạ gì đó." Về mập mờ của anh khiến cô đỏ bừng mặt, anh thật sự rất đáng ghét .

Tất Ngôn chưa bao giờ biết mình cũng có khả năng tán tỉnh trời cho, anh nghĩ chỉ có bạn tốt Thượng Thiên Dương mới có thể làm ra loại chuyện mắc ói này, nhưng không ngờ mình cũng có thể làm thuận buồm xuôi gió, nếu bạn tốt đã biết, sẽ đập vỡ kính bái phục mình.

"Không phải em là người biết rõ nhất sao?" Anh thì thầm bên tai cô nói.

Toàn thân Liên Ngừ khẽ run lên, thiếu chút nữa đứng không vững, "Em không biết!"

"Thật sự không biết ư? Nhưng anh rất thích nơi này, đặc biệt là nhà ăn." Anh mập mờ cười nói: "Ừ. . . . . Nhà ăn chưa thử qua, đêm nay anh muốn thử xem, được không?"

"Anh nói gì thế. . . . ." Mặt cô đỏ lên, Liên Ngừ nói không nên lời, anh trêu đùa làm cho cô không trả lời được.

"Anh không nói, anh làm."

Đi vào trong phòng, Tất Ngôn nhẹ nhàng đẩy cô ngã trên ghế sofa, "Tiểu Ngừ, nói cho anh biết, vì sao lại thay đổi?"

Anh khẽ liếm môi cô, như có như không mê hoặc cô.

"Em không muốn nói." Lời nói thẹn thùng như vậy, cô nói không nổi.

"Ồ, không nói phải không?" Tất Ngôn đưa tay lên nhanh chóng cởi cúc áo sơ mi của mình.

Mắt Liên Ngừ trừng lớn, run run nhìn tay anh, "Anh. . . . .Anh muốn làm gì?"

"Em thử nói xem?" Nói xong, anh cởi áo sơ mi, quăng ra sau.

Thân thể anh ánh lên màu đồng, từng bước từng bước tới gần cô, con ngươi đen híp lại nhìn cô chằm chằm, giống như báo đen nhìn thấy con mồi của mình.

Cô khăn trương nuốt nước bọt, lùi lại một chút, đến khi lưng chạm vào lưng ghế sofa thì mới giật mình vì không còn đường lui.

"Anh không được làm loạn." Cô nhìn chằm chằm dáng người không che vào đâu của Tất Ngôn, trong lòng nhịn không được muốn tiến lên "kiểm tra".

Tất Ngôn nhìn thấu suy nghĩ của cô, trêu đùa: "Có muốn sờ thử không?"

Anh lật người cô, hai tay đặt ở hai bên người cô, Liên Ngừ bị bắt nằm thẳng trên ghế sofa, chăm chú nhìn ngực anh.

"Thật sự không phải hiếm lạ." Cô hờn dỗi, không tự giác làm nũng với anh.

Tất Ngôn nhếch môi nói, "Không phải của hiếm lạ ư? Nói, em có thích hay không?"

"Hừ!" Liên Ngừ thở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện uy lực và bất khuất.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, Tất Ngôn cảm thấy buồn cười, rút cuộc anh không nhịn được nữa, cúi đầu, ngang ngược tấn công đôi môi đỏ mọng kia.

"Đừng. . . . ."

Hiểu được anh muốn làm gì, bàn tay nhỏ bé chống lên ngực anh, không cho anh dễ dàng thực hiện, nhưng miệng của anh lại không ngừng hút cô, lưỡi cùng lưỡi đang dây dưa lẫn nhau, khiến cô thở dồn dập, ý thức càng ngày càng rời xa cô. . .

. . . . .

Lúc cô tỉnh táo lại, đã là lúc ở trên giường .

Nhìn mình một thân đầy vết bầm tím nằm trên chiếc giường lớn lộn xộn, đáy lòng cô thầm rên rỉ. Ôi chao, um, bọn họ thật sự. . . . . Lên giường , nên làm gì bây giờ? Cô không dám đối mặt anh, kéo chăn lên giả vờ che mặt.

"Em còn không nói sao?" Tất Ngôn kéo chần xuống, nhéo cái cằm mượt mà, khéo léo của cô, kéo mặt cô lại gần mặt anh.

Liên Ngừ đồ bưng hai má như muốn tóa ra khói, vừa thẹn vừa giận, "Buông ra, sao anh có thể làm vậy!" Bàn tay nhỏ bé đẩy anh ra để lấy lại bình tĩnh, con người xinh đẹp trừng to.

Trời ạ, làm sao anh có thể dùng phương pháp như vậy để ép cô nói? Thật sự rất xấu hổ, về sau phải gặp người khác như thế nào đây!

Tất Ngôn hứng thú nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng biến hóa của cô, trái tim lạnh như băng lại nóng dần lên, giống như được người khác khai sáng.

"Xem . . . . . Nhìn cái gì?" Ánh mắt cực nóng như đốt cháy người khiến tim Liên Ngừ đập nhanh hơn, nhất thời quên chính mình còn đang lửa thế, hai tay che ánh mắt của anh, cong cái miệng nhỏ nhắn gắt: "Không được nhìn!"

Tất Ngôn không kéo đôi bàn tay nhỏ bé đang che mắt mình, ngược lại còn có chút hưởng thụ cảm giác cô nghiêng toàn bộ cơ thể rúc vào trong lòng anh.

"Toàn thân em có chỗ nào là anh chưa nhìn thấy sao?" Anh ra vẻ đứng đắn trả lời: "Hiện tại che khuất đôi mắt của anh, có phải là quá muộn rồi hay không?"

Nghe vậy, Liên Ngừ mới giật mình cúi đầu xuống nhìn, "A!"

Cô vội vàng thu tay, kéo chần bao lấy cơ thể mình, tròn mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm quần áo của mình.

Tất Ngôn dường như nhìn ra ý nghĩ của cô, tay dài vươn ra ôm cô vào trong lòng, "Hôm nay nếu không nói những lời anh muốn nghe, thì em cũng không cần phải mặc quần áo."

"Anh nói gì cơ?" Liên Ngừ ngượng ngùng ngọ nguậy trong ngực anh, sao anh có thể nói những lời mờ ám như thế được.

"Em vẫn muốn tiếp tục trốn tránh sao?" Tất Ngôn lạnh nhạt nhìn cô, cô không được trốn tránh, mà bộ dạng lạnh nhạt kia không hề giống với người đàn ông nhiệt tình mà cô quen biết.

"Em . . . . ." Liên Ngừ không biết nên trả lời như thế nào, cúi đầu nhìn ngón tay của mình.

"Nói thích anh khó đến như vậy sao?" Tất Ngôn bất đắc dĩ thở dài.

"Nhưng anh còn chưa nói." Liên Ngừ nhanh chóng đáp lại lời anh.

"Anh thích em!" Tất Ngôn cúi đầu thưởng cho cô một nụ hôn nóng bỏng.

"Anh. . . . ." Liên Ngừ ngơ ngác nhìn, nói không ra lời.

Khóe môi anh nhếch lên, nhìn thẳng hai má phỉếm hồng của Liên Ngừ, "Không thích anh à?"

"Em . . . . . Không phải." Tiếng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi vo ve, một chút sức thuyết phục cũng không có.

"Vậy là thích hả?" Tất Ngôn cười giống như mình vừa làm chuyện xấu.

"Anh. . . . . Đáng ghét." Liên Ngừ thẹn thùng đánh anh một cái.

Bỗng dưng, Tất Ngôn nghiêng người đối mặt với cô, không nói một lời chỉ chăm chú nhìn cô.

Liên Ngừ bị anh nhìn chăm chú khiến cô toát mồ hôi, ánh mắt của anh rất nóng bỏng.

"Tiểu Ngừ, em trốn không thoát." Cúi xuống rồi ngậm lấy môi cô. Dừng lại ở môi hồng của cô, chính thức tuyên bố cô thuộc quyền sở hữu của anh.

Đầu óc Liên Ngừ như muốn nổ tung, một mảnh trống không, cô không nghe thấy gì, chỉ nghe thấy lời tuyên bố bá đạo của anh cùng nhịp đập của trái tim cô.

Cô quyết định, cô không trốn !

. . . . .

Lập tức, hai người đều lên tới cao trào tột cùng. . . . .

Mãi đến khi Liên Ngừ cầu xin Tất Ngôn đưa cô về nhà, Tất Ngôn mới lưu luyến lái xe đưa Liên Ngừ về nhà.

"Thật sự không ở lại cùng anh à?" Đã đến trước cửa nhà Liên Ngừ, Tất Ngôn vẫn không buông tha ý định thuyết phục cô qua đêm ở nhà anh.

"Anh thật là. . . . . Không thể ." Nếu bố mẹ biết cô vừa mới quen bạn trai đã qua đêm ở nhà người đó, sẽ giết cô mất.

"Anh mau về nhà đi." Xuống xe xong, cô vội vàng thúc giục anh rời khỏi nhà cô, sợ bị hàng xóm phát hiện.

"Hừ, anh làm gì xấu xa à?" Người phụ nữ này thực sự chọc giận anh, nhìn bộ dạng sợ người khác phát hiện của cô, thật sự khiến người ta phải căm tức.

"Ai nha, không phải." Liên Ngữ then thùng dậm chân, "Bố mẹ em chưa biết em có bạn trai, người khác nhìn thấy sẽ nói lung tung."

"Hôn anh một cái rồi anh đi." Tất Ngôn rất khí thế ra lệnh.

Liên Ngữ xấu hổ đứng nguyên tại chỗ, nhìn bộ dạng anh dựa vào cửa xe nhất quyết không chịu đi, âm thầm thở dài, tiến lên chạm nhẹ vào môi anh.

"Có thể đi rồi đây."

"Mới như vậy đã muốn đuổi anh đi?" Tất Ngôn nhàu mày, duỗi cánh tay ra, kéo cô vào trong lòng, hung hăng ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi giống như con rắn từ từ tiến vào khoang miệng của cô, đảo qua đảo lại rồi khẽ liếm.

Lửa nóng từ đầu lưỡi tiến vào thật sâu trong miệng cô, tùy tiện khuấy đảo, tiếng môi lưỡi dây dưa không ngừng vang lên, giống như vừa trải qua cả một thế kỷ, anh mới chậm rãi buông môi cô ra.

Liên Ngữ thở hổn hển, môi đỏ mọng sưng một chút, từ hai má đến cổ đều chuyển màu đỏ hồng.

"Có thể trở về rồi đây." Liên Ngữ thở gấp, gần từng tiếng nói.

Tất Ngôn vẫn là hừ lạnh một tiếng, "Ngày mai cùng nhau ăn cơm trưa, anh sẽ đến đón em, tốt lắm, em vào đi."

Không có biện pháp, Liên Ngữ đành phải gạt đầu, xoay người đi vào trong nhà.

Chỉ một lát sau, đã nghe thấy tiếng khởi động xe, chiếc xe biến mất ở trong bóng đêm yên tĩnh.

Liên Ngữ lặng lẽ mở cửa đi vào nhà, phát hiện trong nhà tối đen, chắc hẳn bố mẹ đi xã giao còn chưa về nhà, cô mới có thể tránh được một kiếp.

"Haiz. . . . ." Tiệm tay vút gối ôm, ngã lên ghế sofa mềm mại, nhìn chung quanh im lặng, Liên Ngữ hối hận vì không đáp ứng yêu cầu của Tất Ngôn.

Cô thật sự đã nằm chung giường với Tất Ngôn, lại không chỉ một lần.

"Ôi, ông trời ơi!" Mặt cô chôn sâu vào trong gối ôm, trong đầu cô không ngừng lặp lại màn kịch tình hôm nay. Hình tượng của tôi.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, cảm thấy ngượng ngùng không thôi vì hành động lớn mật của mình, thậm chí cô còn quên mất mục đích Tất Ngôn đưa cô tới chỗ đó.

Toàn thân Tất Ngôn tỏa ra sức quyến hút làm cho cô không nén nổi tình cảm của mình chìm sâu vào trong đó, khi thì lạnh nhạt, khi thì nhiệt tình, khiến trái tim cô cũng trầm bổng phập phồng như thế.

Cô biết chính xác mình đã yêu Tất Ngôn, nhưng ở tận sâu trong trái tim, bóng dáng kia không phải nói quên là quên được, dù sao hai mươi năm gửi gắm, làm sao có thể buông bỏ dễ dàng như thế?

Nhưng cô hiểu rất rõ điều quan trọng bây giờ là toàn tâm toàn ý yêu Tất Ngôn, sau đó làm phai nhạt ký ức trước kia, bắt đầu cuộc sống mới của chính mình.

Cô chậm rãi đứng dậy, cầm lấy gối ôm trở về phòng mình, vừa mới nằm xuống, trong phòng có tiếng điện thoại vang lên.

Cô bò qua cái gối, đưa tay lên đầu giường cầm chiếc điện thoại.

"Tiểu Ngữ, cậu đã về." Đoạn Hồng Lăng vừa mở miệng đã hỏi chuyện của cô với Tất Ngôn: "Thế nào? Chuyện tình của cậu và người nào đó đã giải quyết xong chưa?"

"Ừm, giải quyết xong rồi." Liên Ngữ rầu rĩ đáp.

"Như vậy là bằng lòng hay không bằng lòng?" Đoạn Hồng Lăng sốt ruột hỏi: "Đừng nói với mình cậu từ chối nhé."

"Không phải, tớ bằng lòng rồi."

"Liên Ngữ, cuối cùng cậu cũng đã thông suốt." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói hưng phấn của Đoạn Hồng Lăng.

"Hồng Lăng, mình quyết định như vậy có đúng không?" Liên Ngữ vẫn không dám xác định.

"Đương nhiên đúng!" Đoạn Hồng Lăng lập tức đáp: "Cậu phải biết rằng, duyên số do trời định, cậu và anh Tiểu Phần đã không có duyên, vậy cậu phải

nắm chắc nhân duyên hiện tại, để không phải hối hận."

"Mình chỉ cảm thấy mọi thứ đều diễn ra quá nhanh , mình. . . . ." Hạnh phúc tới quá sớm, khiến cho con người ta cảm thấy có chút bất an.

"Tiểu Ngữ, cậu không cần nghĩ nhiều, nhiều năm như vậy đã đủ rồi, hiện tại cậu phải tự cho mình hạnh phúc, biết không?" Đoạn Hồng Lăng biết bạn tốt nhút nhát, lo sợ trước cái gọi là hạnh phúc, "So với bất kì ai, cậu luôn có tư cách có được hạnh phúc cho riêng mình."

"Hồng Lăng, cảm ơn cậu." Liên Ngữ nói khẽ với bạn tốt nói: "Mình biết phải làm thế nào rồi."

"Cậu nha, lúc đầu thì hết hy vọng, cuối cùng vì chuyện kia mà kiên trì đến cùng." Đoạn Hồng Lăng luôn lo lắng cho cô như thế, "Hiện tại tốt lắm, cuối cùng cậu cũng biết yêu, mình thật sự vui mừng thay cho cậu, Tiểu Ngữ, cậu phải nắm chặt hạnh phúc hiện tại đây!"

"Ừm." Khóe môi cong lên, Liên Ngữ cầm điện thoại gạt đầu.

"Tốt lắm, khuya rồi , cậu nghỉ ngơi trước đi, lần sau tớ với cậu cùng đi ăn cơm, lúc đó cậu nhất định phải nói rõ chuyện của hai người đây."

Liên Ngữ và bạn tốt nói tạm biệt xong, thì cúp điện thoại.

Nằm theo hình chữ đại trên giường nhìn trời đầy sao, trong đầu hiện lên khuôn mặt tuần tú của Tất Ngôn, trái tim không khỏi run lên, cô biết đó là tiếng tim đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vừa mới nghĩ đến anh, anh đã gọi điện thoại tới rồi, Liên Ngữ nhìn chăm chăm tên hiển thị trên màn hình điện thoại di động, khóe miệng nhếch lên nụ cười, ngón tay ấn phím nghe.

"Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?" Đầu bên kia, người đàn ông lạnh lùng bức mình nói.

"Vừa rồi em nói chuyện với bạn qua điện thoại bàn, không nghe thấy tiếng di động kêu." Liên Ngữ vẫn vui vẻ không thôi, trong mắt chứa đựng sự dịu dàng mà ngay cả chính cô cũng không biết.

"Bạn bè?" Giọng Tất Ngôn lạnh lùng: "Nam hay nữ ?"

Khóe môi Liên Ngữ càng cong lên, "Nam thì thế nào, nữ thì thế nào?"

Cô cố ý không trả lời, cười khẽ một tiếng, trong lòng cảm thấy sung sướng vô cùng, giống như được tắm mát bên trong, ngọt cực kỳ.

Nghe được tiếng cười rất nhỏ của cô, Tất Ngôn biết là cô đang cố ý , khóe miệng cũng nhếch lên nụ cười nhẹ.

"Tiểu Ngữ, càng ngày em càng không ngoan." Cô gái này mới xa anh hơn một giờ, đã học được cách trêu chọc anh.

"Hừ!" Đối với sự uy hiếp của anh, Liên Ngữ hoàn toàn không để ở trong lòng, khiêu khích nói: "Vậy anh muốn thế nào?"

"Về sau em sẽ biết, khiêu khích anh là việc làm ngu ngốc." Tiếng cười của Tất Ngôn trầm thấp, cực kì mờ ám.

Tuy rằng Liên Ngữ không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh mờ ám kia...

"Anh. . . . . Đáng ghét !"

"Ha ha ha." Tất Ngôn không kiêng kị gì cả, cười lớn.

Chưa bao giờ anh thấy nói chuyện với một người phụ nữ qua điện thoại lại thú vị như vậy, thậm chí anh có cảm giác muốn ngừng mà không được.

Anh đã trúng độc mang tên là "Liên Ngữ" rồi, chỉ khi nghe được giọng nói của cô, anh mới cảm thấy mọi buồn phiền đều tan biến hết, tâm tình tốt hẳn lên.

"Không cho phép cười!" Liên Ngữ ngượng ngùng, khiển trách nói.

"Ha ha ha. . . . ." Người nào đó lại càng cười lớn tiếng hơn.

Hai người cứ nói qua nói lại như vậy, đến tận khi vầng trăng lên cao qua ngọn cây vừa muốn hạ xuống lại lưu luyến (ý nói trời sáng rồi đó), hai người ai cũng không muốn ngắt điện thoại, cho đến khi tiếng thờ đều đều chậm rãi vang lên. . . . .

Từ sau khi hai người xác định quan hệ, Tất Ngôn càng thêm ngang ngược, mỗi ngày chiếm hết thời gian rảnh rỗi của Liên Ngữ, không thấy cô một giây sẽ vội vàng đi tìm người.

Liên Ngữ chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào lại có thể bám chặt lấy người khác đến thế, nhìn qua Tất Ngôn là một người nghiêm túc, làm sao có thể làm những chuyện lãng phí thời gian và mất hình tượng như thế này?

Haiz, chỉ có thể trách cô mà thôi, ban đầu cô từ chối nhưng đến cuối cùng lại biến thành đáp ứng.

Giống như bây giờ vậy, cô muốn từ chối cuộc hẹn vào Chủ nhật này, vì cô có kế hoạch đi dạo phố với Hồng Lăng, ai ngờ anh vừa ấm vừa xoa, cộng thêm công kích. Hôn nhau say đắm lại tê dại, cô ngoan ngoãn lên xe của anh.

Mà người này cũng không khách khí, không nói hai lời liền kéo cô đi dạo khắp nơi, rồi đi chơi, giống như tám trăm năm chưa được đi chơi cùng nhau, càng kỳ quái hơn là anh kéo cô đi chơi các trò chơi trong công viên.

"Trước đây có phải anh không hay chơi mấy trò trong công viên đúng không?" Cô tức giận nói, vẻ mặt nghi ngờ đánh giá anh, "Vừa nhìn là biết muốn bù đắp thời thơ ấu rồi."

Tất Ngôn không phản bác lời cô nói, sắc mặt cũng trở nên khó coi, sự dịu dàng ở trong ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

"Em nói đúng, thời thơ ấu của anh không tồn tại mấy thứ này."

"Em xin lỗi." Tự nhiên cô thốt ra ba chữ này, cô cảm thấy mình rất tàn nhẫn, tại sao có thể xé rách vết sẹo đã lành của người khác như vậy chứ.

Anh yên lặng nhìn cô chăm chú hồi lâu, "Bởi vì trước đây anh cảm thấy nơi này quá ngây thơ trong sáng, cho nên chưa tới, về sau khi anh muốn đến thì nó đã trở thành một điều xa xỉ."

Liên Ngữ không hiểu vì sao mình lại có cảm giác mỗi câu anh nói ra đều mang theo sự bi thương khó tả, khiến cô rất khó chịu.

"Đi thôi, chúng ta đi sang bên kia chơi trò khác." Cô vẫy tay, lần đầu tiên chủ động nắm tay anh, "Nếu đã đến đây thì phải chơi cho đã."

Tất Ngôn không nói gì, để cô tùy ý kéo mình đi hết nơi này đến nơi khác, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, anh cảm thấy ấm áp, sắc mặt lạnh lẽo cứng nhắc dần dần trở nên dịu dàng hơn, khóe miệng cũng hơi cong lên.

Một ngày trôi qua, hai người giống như hai đứa nhỏ chơi hết từng trò chơi trong công viên, khiến trái tim cũng sát lại gần nhau hơn.

Liên Ngữ cũng không hiểu rõ lòng mình, vẻ u buồn của Tất Ngôn khiến cô đau lòng, cô không nhận được muốn thay anh phải sạch chúng đi.

Ở trong lòng Liên Ngữ, có vô số lần cô chửi mình ngốc, tại sao lại ngây ngốc để anh lừa gạt?

Lúc chơi trò chơi trong công viên, cô vô tình nhìn thấy vẻ mặt bi thương của anh. Sau lần đó cô thường bụng trà đưa nước cho anh, kêu đi nấu cơm làm thừa ra vài phần để mang tới cho anh ăn, để anh có thể cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Nhưng nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, vị này được chăm sóc chu đáo nên được voi đòi tiên, muốn cô đảm nhận chức vụ người giúp việc của riêng anh.

"Vì sao em phải giúp anh quét dọn nhà cửa, còn phải nấu cơm nữa?" Liên Ngữ trừng mắt nhìn anh, cô cũng không phải gái đã có chồng.

"Em yêu, em muốn nhìn thấy anh ở trong một căn phòng bừa bộn, sau đó chết vì đói ư?" Tất Ngôn giả bộ đáng thương, ai oán nhìn cô.

Hai mươi năm qua, đều là anh chăm sóc em trai, em gái, còn lại chưa bao giờ anh được ai chăm sóc. Công việc bẽ bộn, căn bản không có thời gian hẹn hò, nếu không lừa cô sang đây ở, bọn họ sẽ không có thời gian gặp mặt.

Cho nên để bồi đắp thêm tình cảm giữa hai người, anh đành phải chơi xấu, khiến cô thuận theo ý của mình.

Biết rõ anh giả vờ, nhưng vừa nghe anh nói anh phải chịu đói, cô lại cảm thấy đau lòng, "Công việc nhiều như vậy sao, đến cả thời gian ăn cơm cũng không có à?"

"Có rất nhiều việc, rất nhiều dự án phải làm, cho nên đành phải làm phiền bạn gái qua đây ở, quan tâm bạn trai một chút không được sao?" Tất Ngôn đưa tay kéo cô lại gần mình, nhẹ nhàng ôm cô, để cô tựa đầu vào trong lồng ngực của mình, "Thế nào? Qua đây giúp anh quét dọn một chút, nhân tiện nấu cơm luôn có được không?"

"Nhưng mà. . . . ." Liên Ngữ hơi do dự, không thể mở miệng, tại vì cô không biết nấu cơm.

Cúi đầu ngắm nhìn bộ dạng cô khó xử, lớn mật đoán một chút, "Không phải là em không biết quét dọn với nấu cơm đấy chứ?"

"Ai nói vậy !" Cô lập tức lớn tiếng phủ nhận.

Anh thu hết bộ dạng chột dạ của cô vào trong đôi mắt, Tất Ngôn không vạch trần cô, "Nói như vậy là em làm được rồi, ngày mai em cứ tới đây, chờ sau khi anh hoàn thành công việc trong thời gian này, chúng ta sẽ đi chơi nhé!" Anh ôm cô rồi nhẹ nhàng hôn.

Nghe giọng nói của anh thể hiện sự dịu dàng, trái tim Liên Ngữ mềm nhũn, khẽ tựa vào ngực anh, "Tất Ngôn, anh nghiêm túc à?"

Kỳ thật cô vẫn cảm thấy bất an, bọn họ đến với nhau quá nhanh, hiểu biết về nhau lại quá ít, cô không biết tình cảm này có thể duy trì được bao lâu, lòng cô rất bất an.

"Tiểu Ngữ. . . . ." Tất Ngôn muốn nhìn cô.

"Không cần, cứ nói chuyện như vậy." Liên Ngữ kẹp tay anh lại, không cho anh cử động, "Nếu không em sẽ không có dũng khí để nói."

Tất Ngôn thu tay, cảm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, trở lại tư thế ôm cô lúc ban đầu, "Được, em nói, anh nghe."

"Chúng ta mới xác định quan hệ không bao lâu, sao anh có thể khẳng định thích em ngay được? Đối với mọi thứ về anh, em đều không biết, nhưng anh lại điều tra em rất kỹ càng." Điều này rất không công bằng.

"Ha ha, Tiểu Ngữ, hóa ra em lo lắng điều này." Anh có thể cảm nhận được sự bất an của cô, cánh tay ôm cô dùng thêm lực, "Em có thể cảm thấy chúng ta quen biết chưa lâu, nhưng em biết rõ chúng ta rất có sức hấp dẫn với đối phương, không phải sao? Về phần vì sao anh điều tra em, anh có thể thẳng thắn nói cho em biết, anh chỉ điều tra về nơi làm việc và địa chỉ của cô nhi viện thôi, các thứ khác đều không điều tra, chuyện riêng tư của em, anh sẽ không động tới."

"Thật sao?"

"Anh đâu cần nói dối em." Hai tay của anh siết chặt, "Em muốn biết điều gì, anh nhất định sẽ nói cho em biết, đồng nghĩa với việc, em cũng phải nói chi tiết cho anh biết những điều anh muốn biết về em."

"Chúng ta một vấn đề trao đổi một vấn đề với đối phương, anh thấy sao?" Liên Ngữ đã suy nghĩ thông suốt, cô nghĩ đây là một biện pháp tốt.

"Có thể, ưu tiên phụ nữ, em hỏi trước đi." Tất Ngôn nhìn hành động đáng yêu của cô mỉm cười chờ đợi.

"Trong nhà anh có mấy người?" Muốn qua lại với nhau thì điều tất yếu phải biết một chút về gia đình của anh trước.

Vấn đề thứ nhất ngay lập tức chạm vào nỗi đau của anh, về mặt Tất Ngôn tối lại, "Anh có một đứa em trai và hai đứa em gái."

Liên Ngữ nhăn đôi mi thanh tú lại quay đầu nhìn về phía anh, thấy vẻ mặt anh tối sầm, "Làm sao vậy?"

"Năm anh mười tuổi, bố mẹ anh đều đã qua đời."

Đáy mắt anh giấu không được vẻ bi thương, điều này khiến Liên Ngữ cực kỳ đau lòng, cô ôm lấy anh, "Rất xin lỗi, em không nên hỏi điều này."

Cầm Tất Ngôn đặt trên đầu vai của cô, thật lâu vẫn không nói chuyện.

Liên Ngữ thấy thế, giả vờ nhẹ nhàng nói: "Đến lượt anh, anh muốn hỏi em cái gì?"

"Em thích anh à?"

"Tất Ngôn!" Nhìn bộ dạng không đứng đắn của anh, Liên Ngữ đẩy anh ra, nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười giống kẻ đang làm chuyện xấu, "Vừa rồi anh lừa em đúng không?"

"Không, là sự thật." Tất Ngôn thu lại khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nhìn cô, "Hai mươi năm trước, bởi vì công ty phá sản, bố anh không chịu nổi đã kích nên đã tự sát, mẹ anh cũng đi theo ông, về sau, anh tự tay nuôi lớn em trai và em gái, tiếp tục cuộc sống."

"Thực xin lỗi, em không biết anh. . . . ." Liên Ngữ nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của anh sau khi thuật lại cuộc sống gần anh đã từng trải qua, cảm thấy trong lòng chua xót, nước mắt không ngừng chảy xuống, "Huhu. . . . ."

"Đồ ngốc, anh còn chưa khóc, em khóc cái gì?" Lau nước mắt cho cô, Tất Ngôn thấp giọng trêu đùa nói: "Vẫn không trả lời vấn đề của anh, em có thích anh hay không?"

"Nếu không thích anh, em sẽ không ở cùng một chỗ với anh đâu." Người phụ nữ khóc hồng cả vành mắt, lấy tay dụi mắt.

"Anh muốn chính miệng em nói cho anh biết." Nâng đầu cô lên, hai tròng mắt nhìn thẳng vào mắt cô, không cho cô do dự.

Hai má Liên Ngữ ửng đỏ, cô đắm chìm trong đôi mắt thâm sâu kia, khẽ mở môi nói: "Em thích anh!"

Nghe vậy, anh lập tức cúi đầu hôn đôi môi anh đào của cô, phóng túng hưởng thụ vị ngọt trong khoang miệng cô, đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, chất lỏng màu đục theo khe miệng tràn ra, làm ướt cả hàm dưới.

"Ừm . . . ." Rên thật nhỏ. Âm thanh truyền ra từ đôi môi của Liên Ngữ, khiến rung động trái tim anh.

Anh rời khỏi môi đỏ mọng, liếm chất lỏng tràn ra ngoài miệng cô "Tiểu Ngữ, đây là tuyên bố của anh với em, em vĩnh viễn không được rút lại lời nói của mình, biết chưa?" Con người đen kiên định cố chấp nhìn cô chăm chú, ánh mắt nồng nhiệt như muốn thiêu đốt Liên Ngữ.

Mặt Liên Ngữ đỏ bừng giống phát hỏa, cô vui mặt vào trong ngực anh, không dám nhìn thẳng anh hay nhìn ánh mắt kia.

Tất Ngôn cứ ôm chặt cô như vậy, người trong lòng là bảo bối anh vất vả mới giành được, dù có thế nào thì anh cũng không buông tay.

Hai người dính chặt lấy nhau ở cùng một chỗ giống như một người, chặt chẽ đến nỗi chẳng thể nào nhìn ra khoảng cách.

Cứ như vậy, Liên Ngữ bắt đầu nhận chức bảo mẫu.

Mà Tất Ngôn một lòng chờ mong "Bảo mẫu" của mình, mới ngày đầu tiên làm việc, anh đã cảm thấy. ....Ách, anh không nên bị sắc đẹp mê hoặc, mất đi lý trí như vậy.

"A. . . . ." Cái bát thứ tư lại anh dừng hy sinh, mà người phụ nữ bên trong đi vẫn không ngừng la to, chưa từng ngừng lại.

Trên trán Tất Ngôn nổi gân xanh, 10 phút ngắn ngủi, cô làm vỡ bốn cái bát, anh không thể không hoài nghi cô cố ý, muốn làm đổ hết đồ ăn, để anh không có cơm mà ăn.

Cuối cùng, khi tiếng bát vỡ vang lên lần nữa thì rốt cuộc Tất Ngôn không thể ngồi yên được nữa, anh bước nhanh đi vào phòng bếp.

Bước vào phòng bếp, anh choáng váng đầu óc, dưới đất đầy mảnh sứ nhỏ, trứng đỏ lênh láng ra sàn, khắp nơi đều là sách dạy nấu ăn, Tất Ngôn không nhận ra phòng bếp nhà mình nữa, nhất thời không nói nổi điều gì.

"Em yêu, xin hỏi có phải em muốn phá hỏng phòng bếp nhà anh không?" Đứng ở cửa phòng bếp, anh cười trêu chọc cô.

"Em . . . . . Rất xin lỗi." Liên Ngữ xấu hổ chân tay luống cuống, không biết đặt hai tay lăm lăm ở nơi nào mới thích hợp .

"Haiz." Trong lòng Tất Ngôn âm thầm thở dài, vén tay áo lên, bước vào phòng bếp hỗn loạn, "Em vẫn nên làm một đại tiểu thư thì tốt hơn."

Từ đầu muốn cô đến đây để giúp anh xử lý một số việc trong nhà, nhưng hiện tại anh lại trở thành người chịu trận thay, thật sự là chữa lợn lành thành lợn què, anh hối hận , thật sự không nên để cô bắt tay vào làm việc gì.

"Em . . . . . Chờ một chút là có thể, lần này chỉ là em không cẩn thận." Liên Ngữ vội vàng giải thích: "Anh cho em thêm một cơ hội nữa nhé."

"Em yêu, cho em thêm một cơ hội nữa, chúng ta sẽ không còn bát để ăn cơm ." Anh trêu ghẹo nói : "Em đã làm vỡ hết số bát còn lại trong nhà anh rồi."

"Em không cố ý mà, em trượt tay, thế là nó rơi xuống." Liên Ngữ đỏ mặt giải thích.

"Ha ha, đại tiểu thư nhà họ Liên, nói vậy tức là em chưa từng rửa bát." Tất Ngôn trêu đùa cô, không hề khách khí cười to.

"Đáng ghét!" Tay nhỏ bé đánh vào người anh một cái, "Em sẽ cố học."

Tất Ngôn quét sạch mảnh sứ hai ba lần, sau đó xếp lại sách nấu ăn và lau khô nước bắn ra, cuối cùng, anh rửa rồi cắt rau. Sau 10 phút ngắn ngủi, giống như anh đang làm phép thuật, phòng bếp trở lại sạch sẽ như lúc ban đầu, anh còn làm hai đĩa cơm rang hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Ngoan, em cầm thêm thìa ra kia đi." Tất Ngôn bưng hai đĩa cơm rang vàng óng, đi ngang qua Liên Ngữ đang đứng ngây ngốc thì dịu dàng nói với cô.

Liên Ngữ lấy lại tinh thần, cầm hai cái thìa đi theo phía sau anh.

“Ngồi xuống.” Anh ra lệnh, Liên Ngữ ngoan ngoãn nghe lời ngay cả một câu cũng không dám nói.

Tất Ngôn đem một đĩa cơm rang to đặt trước mặt cô nói, “Ăn đi.”

Từng hạt cơm rang vàng óng, bóng nhẫy, thơm phức, Liên Ngữ không nhịn được nuốt nước miếng, nghe theo mệnh lệnh của anh, chẳng quan tâm đến hình tượng thực nữ, mở to miệng ăn.

“Em rất đói bụng sao?” Thấy cô ăn vừa vội vừa mau, Tất Ngôn nhíu mày hỏi.

“Ừ.....từ sáng đến giờ em chưa ăn gì.” Ăn quá ngon, trong miệng đầy cơm, cô thật sự không nói ra lời, chỉ có thể gật đầu với anh.

“Ăn từ từ.” Tất Ngôn cười dạn dò cô, “Không có ai tranh với em đâu.”

“Ăn thật ngon.” Liên Ngữ cúi đầu ăn như hổ đói, sau đó đưa cái đĩa không cho anh, “Em còn muốn ăn nữa.”

Tất Ngôn nhìn cái đĩa không, ngậy ra một lúc “Em...”

Người phụ nữ này ăn hết một đĩa cơm rang to, anh còn chưa ăn miếng nào đâu đấy, nhất thời, anh cười một tiếng, sự lo lắng trong lòng lại tăng lên.

“Không cần ăn quá nhanh, ăn chậm nhai kỹ, nếu không sẽ bị đau bụng.” Đẩy một đĩa cơm rang khác đến trước mặt cô “Nếu không lần sau đừng mong anh rang cơm cho em ăn, biết chưa?”

“Được, được.” Vì suy nghĩ cho sau này, Liên Ngữ đành phải chậm rãi ăn đĩa cơm rang vàng óng mê người.

A, thật ngon quá!

“Xem ra về sau anh phải cố gắng kiếm tiền rồi.” Tất Ngôn giả bộ như thật nói.

“Vì sao?” Liên Ngữ ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn anh.

“Bởi vì anh phải nuôi em, em ăn nhiều như thế, không cố gắng kiếm tiền, không chừng anh cũng bị em ăn luôn mất.” Nói xong, anh cười đến nỗi mắt cũng híp thành một đường thẳng.

“Anh nói vậy, sao em có thể ăn nhiều như thế chứ.” Liên Ngữ đỏ mặt, gắt anh: “Em...là vì hôm nay em chưa ăn sáng, mới ăn nhiều như vậy, bình thường sẽ không như vậy đâu.”

“Oh?” Về mặt anh lộ ra vẻ tiếc nuối, “Thì ra không phải vì anh nấu ăn ngon nên em mới ăn nhiều như vậy, về sau anh sẽ không nấu nữa, nấu xong lại không có người ăn.”

“Đừng mà.” Liên Ngữ vội vàng la to lên, “Em...được rồi, là em không biết nấu, anh nấu ăn ngon vô cùng, đã được chưa?”

“Đồ ngốc, anh rất vui khi được nấu cho em ăn.” Anh cung chiêu vươn tay vò vò mái tóc của cô, “Ăn đi, nếu không sẽ nguội đó.”

Nhìn bộ dáng cô cười híp mắt hưởng thụ, cơm trong miệng Tất Ngôn như biến thành đồ ăn ngon nhất từ trước đến nay.

Rõ ràng là muốn cô tới làm cơm cho mình ăn, hiện tại lại bị đảo ngược là anh nấu cơm cho cô ăn, thật sự chính mình tìm đến cái khổ, nhưng tuy nói như thế, trong lòng anh lại cảm thấy ngọt ngào, xem ra anh có khuynh hướng chịu ngược, cô gái nhỏ này thật sự là gánh nặng ngọt ngào của anh, không ôm chặt không được.

Mặc kệ tương lai gặp phải khó khăn gì, anh đều thay cô chống, để cô vĩnh viễn là một cô chủ nhỏ không phiền không lo.

Chỉ tiếc, hứa hẹn như vậy, về sau chưa chắc đã làm được.....

“Mọi người làm sao vậy?” Liên Ngữ vừa tiến vào văn phòng cô nhi viện, đã thấy các đồng nghiệp trong văn phòng lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Tiểu Ngữ, cô nhi viện sẽ bị phá bỏ sao?” Một đồng nghiệp nữ nói ra một câu chấn động.

Liên Ngữ giật mình ngay tại chỗ, sau đó hỏi một câu, “Viện trưởng ở văn phòng sao?”

“Ừ” Đồng nghiệp nữ gật đầu với cô.

Cô vừa nghe, lập tức xoay người chạy đến văn phòng của viện trưởng.

“Viện trưởng?” Liên Ngữ khẽ gõ vài cái lên cánh cửa.

“Tiểu Ngữ à, vào đi.” Viện trưởng Trương ngẩng đầu thấy người đến là cô thì gật đầu bảo cô vào.

Liên Ngữ bước nhanh tới, cũng chẳng quan tâm đến lễ phép, sốt ruột hỏi “Nghe nói cô nhi viện sẽ bị phá bỏ, có thật không ạ?”

Viện trưởng Trương tháo kính lão xuống, xoa nhẹ thái dương, vẻ mặt đau khổ, “Con đã nghe nói ta cũng không gạt con, đúng vậy, thông báo đã truyền xuống dưới, cô nhi viện sẽ bị phá bỏ rồi dời đi chỗ khác.”

“Tại sao lại như vậy?” Giọng nói của Liên Ngữ cao vút, “Tại sao vô duyên vô cớ lại muốn phá bỏ rồi dời đi nơi khác chứ?”

“Aiz, ta cũng vừa nhận được thông báo, mảnh đất của cô nhi viện sẽ bán cho một nhà kiến trúc sư, nghe nói cậu ta mới mở văn phòng riêng, cần phải gây dựng danh tiếng ở đây, cho nên cô nhi viện này là kế hoạch thứ nhất của bọn họ.” Viện trưởng Trương bắt đầu nói, lo lắng không thôi.

“Làm sao có thể như vậy?” Giọng điệu Liên Ngữ tỏ ra phẫn nộ la to, “Viện trưởng, không phải cô nhi viện của chúng ta đã ký hợp đồng thuê mướn đang hoàng rồi sao? Sao có thể tùy tiện bán đi chứ?”

“Tiểu Ngữ, nói thật cho con biết, lâu nay cô nhi viện chưa trả tiền tiền thuê, những năm gần đây đều dựa vào viện trợ bên ngoài, cũng chỉ có thể duy trì chi tiêu cho cuộc sống bình thường.” Viện trưởng Trương gian nan nói ra sự khó khăn của cô nhi viện, tiếng thở dài vang lên trong phòng làm việc.

“Trời ạ, tình hình kinh tế của cô nhi viện thật sự thảm như vậy sao?” Cô không thể tin được, từ trước tới nay cô đều nghĩ cho rằng cô nhi viện là một nơi giúp đỡ người khác, hẳn sẽ có rất nhiều người giống như cô, nhiệt tình giúp đỡ, yêu quý nơi này.

“Chúng ta làm trái với quy ước trước đây, cho nên người bán đi, chúng ta cũng không thể nói gì hơn.” Hiện tại viện trưởng rất lo lắng cho lũ trẻ “Còn bọn nhỏ phải làm sao bây giờ?”

“Viện trưởng, tên văn phòng đó là gì?” Đột nhiên Liên Ngữ thốt lên một câu.

Viện trưởng Trương nghi hoặc nhìn cô “Tiểu Ngữ, con muốn làm gì?”

“Viện trưởng, có lẽ chúng ta chỉ có thể đi tìm bọn họ để nói chuyện, cầu xin bọn họ đừng phá bỏ nơi này thôi.” Liên Ngữ nói ra suy nghĩ của mình cho viện trưởng nghe.

“Có thể sao?” Thương nhân đều là những kẻ háms lợi, họ sẽ buông tha cơ hội tốt để kiếm tiền này sao?

“Không thử sao có thể biết kết quả chứ!” Nói tóm lại, Liên Ngữ đã hạ quyết tâm phải đi một chuyến.

“Đây là danh thiếp họ để lại.” Viện trưởng Trương đưa danh thiếp cho cô.

Liên Ngữ liếc mắt nhìn “Văn phòng kiến trúc sư Phong Thượng, sao nhìn thấy quen mắt vậy chứ?”

“Tiểu Ngữ, con thật sự muốn đi sao?” Viện trưởng Trương lo lắng, hỏi lại lần nữa, “Ta nghĩ con nên quên chuyện đó đi, ta sẽ nhờ vài người bạn tìm chỗ nào đó phù hợp để chuyển đi.”

“Viện trưởng, nơi này có mấy chục đứa trẻ, trong thời gian ngắn như vậy làm sao có thể thu xếp chỗ ở ổn định cho bọn trẻ được chứ?” Liên Ngữ không đồng ý nhủ thầm, “Người yên tâm, con chỉ nói chuyện với người phụ trách của bọn họ, xem phương pháp gì giải quyết hay không thôi.”

“Vậy được rồi, con phải cẩn thận.” Viện trưởng Trương không làm gì được, chỉ có thể để cho cô đi, có thể có chuyển biến gì đó cũng không chừng.

“Vâng, con sẽ liệu sức mà làm.” Nói xong cô cầm tấm danh thiếp rời khỏi văn phòng viện trưởng.

Liên Ngữ cầm danh thiếp đứng trước cửa cao ốc, đối chiếu với tấm danh thiếp, xác định đúng rồi, cô ngẩng đầu lên đi vào.

“Tiểu thư, xin chào, xin hỏi cô cần tìm ai?” Trước đại sảnh một cô tiếp tân xinh đẹp với vẻ mặt mỉm cười lịch sự, hỏi Liên Ngữ.

“Tôi muốn tìm người phụ trách của các người.” Liên Ngữ khấn trương, toát mồ hôi hột.

“Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không?” Cô tiếp tân vẫn giữ nguyên nụ cười như lúc ban đầu.

“Làm phiền cô thông báo một tiếng, tôi là người đại diện cho cô nhi viện Thiên Sứ, đến thảo luận về vấn đề đất đai.” Liên Ngữ mở to cặp mắt ngập nước nhìn chăm chăm cô ta.

“Này....” Cô tiếp tân hơi do dự.

“Cầu xin cô.” Liên Ngữ chấp hai tay lại về mặt thỉnh cầu nhìn cô ta.

“Được rồi, tiểu thư chờ một chút.” Cô tiếp tân bấm điện thoại gọi điện xin ý kiến của quản lý.

Trong chốc lát, đã có được chỉ thị “Tiểu thư mời đi bên này, trực tiếp lên lầu 20, ông chủ của chúng tôi đang chờ trên đó.”

“Cảm ơn.” Liên Ngữ mỉm cười nói lời cảm ơn với cô tiếp tân.

Đến lầu 20, Liên Ngữ đứng trước một cánh cửa vừa dày vừa nặng, hít sâu một hơi, cô mới chậm rãi giơ tay lên gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói trầm thấp hùng hồn từ bên trong truyền đến.

Liên Ngữ nghe giọng nói này lại cảm thấy quen thuộc, lắc đầu mặc kệ, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, lúc nhìn thấy rõ ràng người ngồi ở bàn làm việc thì cô ngây ra.

Tất Ngôn, người đang ngồi ở bàn làm việc là Tất Ngôn.

“Anh...” Ngón tay mảnh khảnh của cô chỉ về phía anh.

“Thân ái, làm sao em biết anh ở đây?” Tất Ngôn kinh ngạc không thôi, “Em chính là người đại diện của cô nhi viện Thiên Sư?”

“Đúng vậy....đây là công ty của anh à?”

“Không phải đã nói qua với em rồi sao?” Tất Ngôn đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đi đến trước mặt cô “Em không để ở trong lòng đúng không?”

Để cô ngồi trên ghế sofa, tự mình lấy cho cô ly nước trái cây “À, chỗ kia là cô nhi viện em đang làm việc hả?”

“Đúng vậy.” Thấy bộ dáng cùng vẻ mặt không biết chuyện gì của anh, cô có chút hồ đồ.

“À, việc này là bên phía đối tác của anh phụ trách, thời gian trước hấn mới từ NewYork trở về, đối với nội dung công tác của hấn, anh không có hỏi đến, vừa vận hôm nay hấn không có ở đây nên anh mới phải đến để xử lý.” Mấy ngày nay bận quá nên Thương Thiên Dương cũng không có nói chuyện công việc với anh.

“Bên phía đối tác của anh?” Trong đầu cô lại bay ra một đấy chấm hỏi.

“Thời gian trước, bởi vì công việc quá bận, cho nên anh gọi cho hấn yêu cầu hấn trở về phụ giúp anh một chút, hôm nay hấn lại quay về NewYork, công việc bên kia cũng rất bận.” Tất Ngôn giải thích. “Nói đi, bên cô nhi viện có chuyện gì?”

“Văn phòng của các anh muốn mua cô nhi viện của chúng em còn muốn phá bỏ nó, như vậy bọn nhỏ sẽ không có chỗ để đi.” Nói đến đây Liên Ngữ kích động đứng lên “Anh làm sao có thể làm như vậy chứ?”

..

“Được được được, không nên kích động, ngồi xuống trước đã.” Thoạt nhìn là một cô gái nhỏ đơn giản dễ lừa gạt, nhưng nỗi giận lên lại làm cho người ta ăn không tiêu “Anh sẽ làm rõ mọi chuyện, được không?”

“Không cần phá bỏ cô nhi viện, có được không?” Kéo ống tay áo của anh, Liên Ngữ đáng thương nhìn anh.

“Yên tâm, chuyện này để anh giải quyết, không cần lo lắng.” Không đành lòng nhìn cô u buồn, Tất Ngôn nói ra lời cam đoan với cô.

“Thật sự, sẽ không phá bỏ cô nhi viện chứ?” Đôi mắt ngập nước dừng lại chỗ anh, giống như là thiên thần, còn 0anh chính là vị cứu tinh.

Tất Ngôn gật đầu, cứ kiểu “cắt đất bồi thường” như vậy nếu để cho Thương Thiên Dương biết, hấn ta không thể không bóp chết anh.

“Làm như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” Sẽ không ảnh hưởng đến anh chứ?

“Yên tâm, không có vấn đề gì.” Anh vỗ ngực đảm bảo, trong lòng lại nghĩ làm cách nào để đối phó với con thịnh nộ của bạn tốt.

“À, Tất Ngôn, anh thật tốt quá.” Cô xông lên ôm lấy anh, “Như vậy cô nhi viện sẽ không bị phá bỏ, bọn nhỏ vẫn có chỗ ở.”

Nhìn bộ dáng hưng phấn thoải mái cười to cô cô, Tất Ngôn cảm thấy tất cả đều đáng giá, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn đang vui vẻ của cô, khóe miệng cũng dần nâng lên.

“Tất Ngôn, tớ có nói là không phá bỏ cô nhi viện này sao? Cô nhi viện này là kế hoạch thứ nhất của công ty chúng ta, là thứ quan trọng nhất đó.” Thương Thiên Dương nổi giận dưng dưng hét lớn với bạn tốt “Cậu có biết mình đang làm gì hay không?”

Tức chết, hấn bay tới bay lui giữa hai nơi một muốn chết, ngược lại, người này lại ở đây đem công việc đi lấy lòng bạn gái.

Trời ạ, thế giới này làm sao vậy? Một người cuồng công việc như vậy sao lại biến thành người đàn ông tình cảm dịu dàng rồi?

“Ngoại trừ khu đất này, chúng ta vẫn còn có thể chuyển đến chỗ khác.” Không có một tia áy náy và chột dạ, Tất Ngôn thản nhiên nói.

“Cậu cho rằng chỉ cần một câu nói là có thể xong việc sao? Vì kế hoạch này tớ tốn biết bao nhiêu tâm tư mới lấy được khu đất này, hiện tại cậu nói một câu muốn bỏ qua là bỏ qua? Còn lâu.” Hấn không bị điên, đầu óc cũng không bình thường.

“Tóm lại cô nhi viện không thể phá bỏ.” Tất Ngôn kiên trì nói.

Thượng Thiên Dương hít sâu một hơi “Không phải là cậu đã quên mục đích mình về nước?”

“Tớ không quên.”

“Nhưng hiện tại trái tim cậu đều đặt trên người cô gái kia, công việc đều vứt cho tớ, cậu muốn tớ mệt chết sao?” Đây mới là nguyên nhân chủ yếu, hẳn làm bán sống bán chết, mà bạn tốt lại đi tán gái, rất không công bằng.

“Được rồi, mấy ngày này cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, công việc để tớ lo, được chưa?.”

“Hừ, đừng tưởng cứ như vậy là xong.” Thượng Thiên Dương nổi nóng như cũ “Chúng ta thật vất vả lắm mới có cơ hội nổi tiếng trong nước, việc tốt như vậy lại bị cậu hủy hoại.”

“Trong cô nhi viện có nhiều trẻ con như vậy, cậu muốn cho bọn chúng ngủ ngoài đường hết sao?” Anh nói một câu, dồn ép Thượng Thiên Dương.

“Aiz, biết rồi.” Thượng Thiên Dương không thể không đầu hàng “Sớm biết thế lúc trước sẽ không tò mò như vậy.”

“Yên tâm, tớ đã tìm được chỗ khu đất khác thay thế.” Điềm tĩnh tự nhiên, Tất Ngôn tung một quả boom tuyên bố.

“Sao cậu không nói sớm?” Người này muốn nhìn hắn tức giận đến bốc khói đây mà.

“Cậu đâu có hỏi.” Tất Ngôn không cho là đúng nói “Được rồi, không cần tức giận.”

Thượng Thiên Dương lại than thở, mình không cẩn thận kết giao với người này, thật sự là sai lầm lớn nhất cuộc đời mà.

“Vậy chuyện liên quan bố cậu đã có tiến triển gì chưa?” Chuyển đề tài, Thượng Thiên Dương nhử mảy nhìn anh.

Tay của Tất Ngôn nắm chặt “Vẫn còn tiếp tục, tớ nghĩ rất nhanh sẽ có tin tức.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Này, người anh em, đến lúc sự việc được giải quyết, cậu có muốn dẫn cô gái nhỏ của cậu cùng trở về NewYork không?” Đó thật sự là một vấn đề, cần phải nhắc nhở anh thật tốt.

“Ừ” Tất Ngôn hừ nhẹ một tiếng.

“Cậu có nói với cô ấy mục đích về nước của cậu không?” Nhìn thái độ cứng rắn trong miệng anh, xem ra là chưa nói.

“Không có, chỉ nói một số chuyện đơn giản, cô ấy không biết nguyên nhân tớ về nước.”

“Về sau cũng không định nói?”

“Ừ....không quan trọng.” Tất Ngôn lạnh lùng đáp, anh thật sự không muốn Liên Ngữ dính líu vào chuyện này.

“Được rồi, chuyện của cậu, tự cậu giải quyết đi.” Hai tay Thượng Thiên Dương thả xuống “Tớ đi trước”

Sau khi Thượng Thiên Dương ra khỏi cửa, Tất Ngôn cũng để cây viết trên tay xuống, suy nghĩ một chút, anh lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số quen thuộc.

“Anh muốn đưa em đi đâu?” Liên Ngữ ngồi ở phụ, nghiêng đầu hỏi.

Sau khi nhận được điện thoại của Tất Ngôn, bàn giao một chút công việc cho đồng nghiệp, Liên Ngữ liền vội vàng chạy đi, vù ra khỏi cửa liền nhìn thấy Tất Ngôn đứng ở đó, vẻ mặt hơi cứng lại, khiến cô hơi lo lắng.

Không phải là vì chuyện của cô nhi viện nên anh gặp phải phiền phức đó chứ?

“Là chuyện của cô nhi viện sao?”

“Không phải, chuyện của cô nhi viện đã được giải quyết.” Tất Ngôn nhìn thẳng phía trước, tiếp tục lái xe.

“Vậy anh là làm sao vậy?” Cô khó hiểu quan sát anh” Sao sắc mặt lại khó cao như vậy?”

“Tiểu Ngừ, em...” Anh ngừng lại không nói tiếp.

“Ừ, làm sao? “Sao anh không nói tiếp?

“Không có gì, đến rồi nói sau.”

Không lâu sau đó, xe dừng lại ở trước một ngôi biệt thự.

“Này...”Liên Ngừ xuống xe nhìn đến cánh cổng lớn, cảm giác có chút quen thuộc.

“Ngôi nhà trước đây anh từng ở”. Tất Ngôn đẩy cổng lớn, nắm tay Liên Ngừ đi vào.

“Hai mươi năm trước nhà anh bị phá sản, cho nên căn nhà này bị đem ra bán đấu giá, cho đến khi anh về nước, anh mới mua lại nó từ trong tay người khác.”

Liên Ngừ càng đi vào trong càng cảm thấy quen thuộc, nhớ về căn phòng màu trắng to lớn cùng với chỗ ngồi trong phòng lần lượt hiện lên, cô giỡn ra khỏi tay anh, theo đường đi trong trí nhớ chạy chậm, quả nhiên, dừng lại ở sau một vườn hoa.

“Nơi này từng trồng là hoa tường vi, đúng không?” Cô chậm rãi quay đầu, không dám tin hỏi anh.

Tất Ngôn gật gù đầu”Đúng vậy, nơi này từng là chỗ mẹ anh yêu thích nhất, bà ở đã trồng một vườn hoa tường vi.”

Cô dùng hai tay che miệng mình, nước mắt trong hốc mắt trào ra “Cho nên anh biết em là ai, lần đầu tiên gặp mặt anh đã biết em là TiểuNgừ”

“Đúng, anh đã tìm được em, Tiểu Ngừ của anh.” Anh ôm lấy cô “ Nhưng anh không nói cho em biết.”

“Tại sao?”

Nước mắt của Liên Ngừ nhỏ giọt trên ngực anh, làm nóng bỏng con tim anh.

“Lần này anh về nước vốn chỉ muốn điều tra nguyên nhân vì sao công ty ba phá sản, không có ý định ở lại chỗ này, gặp em là chuyện ngoài ý muốn, yêu em cũng là chuyện không nằm trong kế hoạch của anh.”

“Hiện tại thì sao? Em vẫn không nằm trong kế hoạch của anh sao?” Liên Ngừ khổ sở hỏi, cô rất sợ khi biết được đáp án.

“Không.” Tất Ngôn lập tức lên tiếng phủ nhận “ Hôm nay mang em đến nơi này, chính là muốn cho em biết mọi chuyện, em đã là một bộ phận không thể thiếu trong sinh mệnh của anh.”

“Chán ghét, anh luôn làm em rơi nước mắt.” Cô làm tỏ ở trong ngực của anh, khóc thút thít “ Em chờ anh thật lâu, thật lâu...”

“Thực xin lỗi.”

“Em không cần lời xin lỗi của anh.”

“Được, không cần nói xin lỗi.” Anh cúi đầu hôn đôi môi cô “Vậy anh nói...Anh yêu em, có được không?”

“Ô ô...” Nước mắt cảm động dọc theo khoé mắt của cô chảy xuống, ôm chặt thắt lưng anh, vùi đầu vào trong ngực anh, cứ thế khóc thành tiếng.

Tất Ngôn ôm chặt lấy cô không nói được lời nào, cứ yên tĩnh như vậy, không một tiếng động.

Ngày hôm sau, Tất Ngôn vừa mở cửa đã nhìn thấy Liên Ngừ đứng ngoài cửa, bên chân còn có thêm một túi hành lý nhỏ.

“Đay là?” Tất Ngôn kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ sáng sớm xuất hiện trước cửa nhà anh.

“Anh không quan tâm đến’bảo mẫu’ này sao? Từ hôm nay trở đi, em muốn ở lại chỗ này, mỗi ngày nấu cơm cho anh ăn, quét dọn nhà cửa cho anh.” Liên Ngừ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười khanh khách nhìn anh.

“Em...” Anh phản ứng không kịp ngay ngốc giật mình nhìn cô xách hành lý vào trong phòng.

“Thật là đói, em còn chưa ăn sáng.” Buông túi hành lý xuống, Liên Ngừ điềm điềm đáng yêu nhìn anh. “Em muốn ăn cơm rang trứng.”

Tất Ngôn vừa tức vừa buồn cười, còn dám gọi món ăn, thì ra là vì cơm rang trứng của anh, cô gái nhỏ này mới chạy đến nơi này của anh.

“Không phải em muốn nấu cơm cho anh ăn sao? Sao bây giờ thành anh nấu cơm cho em ăn rồi?” Anh cười trêu chọc “Có nhầm lẫn gì hay không?”

“Ây da, hôm nay anh làm trước, ngày mai emm nhất định sẽ nấu cho anh ăn, được không?” Liên Ngữ làm nũng lắc lắc cánh tay anh.

Tất Ngôn nhận mệnh đi vào nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ.

Cô gái này càng ngày càng không sợ anh, muốn ngồi lên trên đầu anh rồi. “Ngồi đằng trước chờ một chút, sẽ xong nhanh thôi.” Ai bảo anh không nỡ để cô chịu đói, đành phải vì cô bỏ nghề, chạy vào bếp làm bà nội chợ.

Trong lúc chờ đợi, Liên Ngữ đen hành lý đến phòng dành cho khách ở đối diện phòng của anh, nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình.

“Thơm quá.” Vừa ra khỏi phòng, cô đã ngửi thấy mùi thơm, nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Lại đây ăn đi.” Nhìn thấy bộ dáng thèm nhò rãi của cô, Tất Ngôn thật sự đã hết cách.

Cô không nói hai lời, lập tức chạy qua, ngồi vào vị trí, chờ anh bung com rang trứng ra.

“Thật sự không biết ai hầu hạ ai.” Tất Ngôn thấp giọng nói thầm.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng về sau cô sẽ quét rác nấu com, Tất Ngôn không rét mà run, để cho cô vào nhà có phải là một sai lầm không? Cái gì cũng không biết, một đại tiểu thư năm ngón tay chưa từng dính qua nước mùa xuân, sao có thể làm loại công việc nhà này?

Aiz, xem ra chính mình tự tìm phiền toái cho mình, hơn nữa còn là một phiền toái lớn mà chính mình cam tâm tình nguyện.

“Về phía ba mẹ, em sẽ giải thích như thế nào?” Đột nhiên một người con gái lại chạy đến ở chung với một người con trai, anh nghĩ trên đời này sẽ không có ba mẹ nào đồng ý.

“Hahaha....em nói với bọn họ em muốn ở cùng với đồng nghiệp mấy tháng.” Cô gái nhỏ cười đắc ý, trung vệ mặt giống như đã làm một chuyện rất giỏi.

“Em đó...” Nhẹ nắm cái mũi nhỏ của cô “Cũng học cách nói dối rồi.”

“Còn không phải học theo anh sao?” Cái mũi xinh xắn nhăn lại, Liên Ngữ làm mặt quỷ với anh.

Từ sau khi qua lại với Tất Ngôn, Liên Ngữ ngày càng được anh khai thác chỉ số hoạt bát, hiếu động.

“Xem ra tiểu thư Liên Ngữ có thành kiến với anh.” Tất Ngôn chia tay lấy lại đĩa com rang trứng đặt trước mặt cô “Tốt nhất là không cần ăn com rang anh làm.”

“Trả lại cho em.” Liên Ngữ lập tức nhào lên muốn cướp lại đĩa com rang trứng của mình “Thật xin lỗi, Tất Ngôn tiên sinh, ngài đại nhân đại lượng không chấp kè tiểu nhân như con, không cần so đo với một đứa nhỏ, được không?”

Liên Ngữ ngẩng mặt lên cười hi hi lấy lòng anh, nhìn thấy nét mặt tươi cười như hoa của cô, Tất Ngôn vừa tức lại vừa bất đắc dĩ.

“Anh sẽ không tức giận phải không?” Cô vui vẻ cầm lấy thìa mở miệng thật lớn ăn com rang trứng.

Tất Ngôn cố ý vò loạn mái tóc của cô, nhìn bộ dáng hưởng thụ của cô, lông mi không khỏi cong lên, hình ảnh ấm áp làm cho con người ta mê say.

Cuộc sống ở chung chính thức được bắt đầu, dần dần Liên Ngữ quen, mỗi ngày ngoại trừ đi làm ở cô nhi viện, thì hầu như cô đều ở nhà chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của Tất Ngôn, nghiêm nhiên trở thành một người vợ gương mẫu.

Thời gian trước Liên Ngữ rất chăm chú vào quá trình huấn luyện giúp việc, lúc này đã phát huy tác dụng, việc nội trợ làm càng ngày càng thuận tay, com nấu ăn càng ngày càng ngon, tóm lại, đối với cuộc sống gia đình hiện tại, Tất Ngôn cực kỳ hài lòng.

Ngoại trừ....

“Liên Ngữ” Tiếng đập cửa ầm ầm, giống như tiếng sấm giữa mùa xuân

“Rời giường.”

“Ừm...” Thiên hạ trên giường rầu rĩ phun ra một tiếng, sau đó trở thân mình lại tiếp tục ngủ.

Ngoài cửa vang lên âm thanh va chạm của chìa khoá, Tất Ngôn đã dùng chìa khoá mở cửa phòng của cô, anh lại thở dài, thấy vẻ mặt của cô khi ngủ giống như thiên sứ, loại cảm giác vô lực này lại đến.

“Tiểu Ngữ, rời giường.” Tất Ngôn cúi đầu, nhẹ giọng gọi cô.

“Ừm, không cần, em còn muốn ngủ.” Miệng Liên Ngữ lầu bầu, tiếp tục giấc mộng đẹp của cô.

Tất Ngôn đứng bên giường của cô bất đắc dĩ lắc đầu, yên lặng chăm chú nhìn vẻ mặt khi ngủ của cô, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra thở đều đều theo quy luật, đáng vẻ ngủ say bất lý tầm mắt của anh, không thể dứt ra được.

Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi, vì phối hợp với nghi ngơi của anh, thức sớm ngủ trễ, vì muốn học nấu con làm nội trợ, thậm chí cô còn chạy đi ghi danh chương trình dạy nấu ăn, cố gắng của cô anh đều để trong mắt, cảm thấy đau lòng không thôi.

“Vất vả cho em” Anh quyến luyến vuốt ve khuôn mặt đang ngủ say của cô, sau đó cúi xuống nhẹ nhàng hôn cô...

Thiên hị đang ngủ say nhẹ nhàng ưm một tiếng “um...”

Tất Ngôn nhìn không được vô xuống cái trán của cô “Em đúng là cô gái nhỏ thích dầy vò người ta.” Tiếp theo đầu lưỡi gian xảo cạy mở môi anh đào mềm mại của cô tiến vào trong khoang miệng, quấn lấy lưỡi của cô.

“um...” Trong lúc mơ ngủ, Liên Ngữ cảm thấy trong miệng có một con rắn nhỏ trơn tuột đang cuốn lấy đầu lưỡi trong miệng mình, cảm giác thật thoải mái, cô không tự chủ được vươn đầu lưỡi cho nó trêu đùa.

Đầu lưỡi linh hoạt trong cái miệng nhỏ tận tình nhấm nháp mùi vị ngon ngọt, đầu lưỡi phác hoạ hình dạng đôi môi mềm đẹp đẽ, liên tục không ngừng hấp thu vị ngọt của cô.

“Ừ...” Liên Ngữ đang ở trong mộng thấp giọng kêu lên.

Tất Ngôn đang chìm đắm nhất hồi tỉnh lại, áp chế dục vọng đang kêu gào trong cơ thể, cúi đầu nhẹ nhàng lay động thiên hạ trên giường.

“Tiểu Ngữ, rời giường” Cho dù không nhắm mắt vẫn phải gọi cô dậy. “Hôm nay cô nhi viện tiến hành hội từ thiện, em không thể đến muộn được.”

“A...” Liên Ngữ đang cùng chu công chơi cờ đột nhiên bị lay tỉnh kích động bật dậy “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Con người ngập nước đầy sương mù của cô bỗng nhiên chống lại con người trầm tĩnh của anh, kinh ngạc la lên “Anh..tại sao anh lại ở trong phòng của em?”

“Tỉnh rồi à?” Dịu dàng vuốt ve mái tóc hỗn độn của cô “Nhanh đi rửa mặt đi, bằng không sẽ không đến kịp hội từ thiện của cô nhi viện.”

Liên Ngữ vừa nghe đến lập tức quay đầu liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, nhìn đến kim đồng hồ, trong lòng âm thầm ảo não.

“A, em quên mất giờ.” Nhắc chân lên, vọt vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Tất Ngôn nhìn bộ dáng va đập mơ hồ của cô, khoé môi nâng lên, sau đó giữ vẻ mặt vui vẻ rời khỏi phòng cô.

Cuộc sống của hai người hạnh phúc giống như một đôi vợ chồng, cứ như vậy thời gian yên lặng trôi qua một tháng, bọn họ hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, họ lại không biết sắp có một con giống tổ ào đến.

Tĩnh tang...

Liên Ngữ đang giặt quần áo nghe thấy tiếng chuông cửa “Tất Ngôn, mau đi mở cửa.”

“Biết rồi.” Buông bàn vẽ trong tay ra, Tất Ngôn chậm rãi đi ra mở cửa.

“Surprise.” Giọng nói to lớn theo sau tiếng mở cửa đồng thời vang lên. “Sao nhìn thấy tớ lại có vẻ mặt mất hứng vậy?” Thượng Thiên Dương tự giác lướt qua mặt thối của người đàn ông nào đó, định đi vào trong phòng.

“Cậu tới làm gì?” Giọng điệu không chút thân mật, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở nhà mình, Tất Ngôn hỏi.

“Cậu thật tọng sắc khinh bạn.” Thượng Thiên Dương đảo cặp mắt trắng dã “Thời điểm có công việc, sẽ gọi điện báo tớ trở về tề NewYork làm trâu làm ngựa, đến khi xong việc rồi, còn không giới thiệu bà chủ nhỏ cho tớ, cho nên tớ chỉ có thể tự mình đến cửa gặp mặt.

Liên Ngữ không nghe tiếng động gì của Tất Ngôn, đành phải chính mình ra xem xem có chuyện gì xảy ra.

“Ách...” Liên Ngữ tò mò nhìn người đàn ông đang nói chuyện cùng Tất Ngôn trong phòng khách “Tất Ngôn, vị này là?”

“Lại đây đi.” Tất Ngôn vẫy tay, giới thiệu với cô “Bạn tốt của anh, Thượng Thiên Dương.”

“Haha...tiểu thư Liên Ngữ, từ lâu đã nghe đại danh của cô.” Thượng Thiên Dương cười sáng lạn, có hứng thú nhìn người con gái xinh đẹp mặt dính đầy xà bông trước mặt.

“Tiên sinh Thượng, xin chào.” Liên Ngữ cũng mỉm cười với hắn, xoay người muốn đi lấy cho hắn ly nước.

“Không cần thiết, cậu ta không khát.” Tất Ngôn khó chịu nói.

“Này...” Liên Ngữ xấu hổ đứng tại chỗ, ngay ngô cười.

“Lòng dạ cậu cũng quá hẹp hòi.” Không phải là không mời mà tôi thô sao? Thật sự là một người đàn ông keo kiệt.

“Thượng tiên sinh, mời uống nước.” Liên Ngữ vẫn đi lấy ly nước cho hắn, đặt trước mặt hắn.

“Vẫn là Tiểu Ngữ khéo léo hiểu lòng người, không như người nào đó.” Hắn đắc ý hướng về phía Tất Ngôn hừ một tiếng, quay đầu cười hớ hớ rồi hỏi Liên Ngữ “Anh có thể gọi em là Tiểu Ngữ không?”

“Ách, có thể.” Do dự vài giây nhưng cô vẫn gật đầu.

“Ok, nếu vậy anh gọi em là Tiểu Ngữ, vậy em cứ gọi anh là Thiên Dương hoặc Sun, Thượng Thiên Dương nghe qua không được tự nhiên.” Tuy ý nghĩ trên ghé sô Pha, THượng Thiên Dương lên tiếng tuyên bố.

“Rốt cuộc là cậu có chuyện gì? “ Tất Ngôn không có biện pháp với hắn, đành phải ngồi xuống.

“Ừ, người cậu cho đi điều tra đã có tin tức.” Thượng Thiên Dương ầm ĩ đủ, gờ tay ra, đưa túi tư liệu cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Làm Âm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tất Ngôn lập tức mở túi ra, nhanh chóng nhìn xem nội dung bên trong, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nhất thời không khí chung quanh lạnh đến muốn đóng băng.

Liên Ngữ bụng trái cây từ trong phòng bếp đi ra liền nhìn thấy sắc mặt Tất Ngôn hết sức khó coi, cô lo lắng ngồi xuống bên cạnh anh, theo tầm mắt của anh, nhìn thoáng qua tài liệu trong tay anh.

“Anh điều tra bố em?” Ánh chụp của bố đập vào tầm mắt, cô ngạc nhiên hỏi.

“Em nói cái gì? Ông ta là bố em?” Tin tức càng thêm rung động nhất thời làm cho Tất Ngôn ngu ngốc, run rẩy hỏi lại: “Ông ta thật sự là bố em?”

“Đúng vậy, đây chính là bố em.” Liên Ngữ không hiểu nhìn anh, chẳng biết tại sao sắc mặt anh lại càng thêm khó coi.

“Tiểu Ngữ, Liên Khải thật sự là bố em?” Thượng Thiên Dương cũng thật cẩn thận hỏi lại một lần.

Liên Ngữ gật đầu với hắn “Đúng vậy, làm sao vậy?”

Đầu óc Tất Ngôn trống rỗng, căn bản không thể tự hỏi bất cứ chuyện gì, anh sợ hãi chính mình vừa mở miệng sẽ nói ra lời làm tổn thương cô, cho nên anh vội vàng đứng dậy, chạy lên lầu, giam mình trong phòng.

“Tất Ngôn...” Nhìn hành động khác thường của Tất Ngôn, Liên Ngữ cảm thấy sợ hãi không hiểu.

“Em có quyền biết mọi chuyện.” Nói xong, Thượng Thiên Dương đem tập tài liệu đưa cho Liên Ngữ.

Xem xong hết tài liệu, mặt Liên Ngữ nhất thời trở lên tái nhợt, không tin lắc đầu “Không... Không có khả năng.”

“Anh nghĩ so với em, Tất Ngôn cũng không muốn tin đây là sự thật.” Thượng Thiên Dương nhìn thấy bộ dáng phờ phạc của cô, cảm thấy không đành lòng. “Qua nhiều năm như vậy, cậu ta vẫn muốn biết công ty của bố mình vì sao lại phá sản, em biết không, khi cậu ta mười tuổi, cậu ta đã phải bắt đầu gánh trách nhiệm chăm sóc ba đứa em, gian khổ này không phải người thường có thể tưởng tượng được.”

“Huhu, đây không phải sự thật...” Nước mắt của Liên Ngữ tích tụ trong tròng mắt “Làm sao bố em có thể làm ra việc này? Ông không có khả năng làm ra việc này, không có khả năng.”

“Tiểu NGữ, mặc kệ em tin hay không, sự thật cuối cùng vẫn là sự thật, không có cách nào thay đổi, Tất Ngôn đã quá cực khổ, hy vọng em có thể dùng tình yêu của em đền bù cho cậu ta.” Hắn không hy vọng bạn tốt tiếp tục sống trong thế giới không có tình yêu.

“Anh ấy còn có thể yêu em sao...” Liên Ngữ hồn bay phách lạc lẩm bầm “Bố em đã làm ra chuyện hèn hạ với nhà họ Tất, anh ấy còn có thể yêu con gái của hung thủ này sao?”

“Phai, chỉ cần em không dễ dàng buông tay cậu ta, cậu ta sẽ yêu em.” Thượng Thiên Dương tin tưởng chỉ có Liên Ngữ mới có thể hoá giải tất cả, dù sao chuyện cũ đã qua, người còn sống là quan trọng nhất.

Trong lòng Liên Ngữ loạn không biết làm thế nào mới tốt.

“Đi lên tìm cậu ta đi.” Thượng Thiên Dương nhẹ nhàng vỗ bả vai cô, sau đó đứng dậy rời đi.

Rất lâu sau, Liên Ngữ mới chậm chạp đi lên lầu, xoay tay nắm cửa mở đi vào, từng bước một đến gần anh, sau đó đứng ở bên cạnh anh một lúc lâu cũng không nói chuyện.

“Em không có gì muốn nói với anh sao?” Giọng nói lạnh nhạt từ trong miệng anh truyền ra.

“Thực xin lỗi, ngoài câu nói này em không biết nói gì với anh.” Hốc mắt Liên Ngữ trở nên ướt át “Thực sự rất xin lỗi.”

Giống như không nghe thấy cô nói chuyện, anh làm bầm một mình “Nhà của anh từng hết sức náo nhiệt, mỗi khi đến chủ nhật, bố anh luôn mời bạn bè trên thương trường đến nhà nói chuyện phiếm, mẹ anh chuẩn bị rất nhiều món ăn tiếp đãi bạn bè của bố, để họ coi như đang ở nhà mình.”

Nói đến đây, Tất Ngôn liếc nhìn Liên Ngữ một cái “NHưng mà tất cả mọi chuyện đều bị huỷ trong tay bố em, ông ta đem vật liệu kém chất lượng bán cho bố anh, để cho công ty bố anh không thể đền bù tổn thất, cuối cùng phá sản, bố anh chịu không nổi việc công ty do một tay ông sáng lập bị huỷ trong tay ông, ôm nỗi hận nhảy lầu tự tử...”

“Không...” Nước mắt Liên Ngữ rơi như mưa.

“Em biết không?” Mẹ anh đã nằm ở vườn hoa kia đi theo bước chân cha anh mà chết, bà luôn nói... nhớ nhưng rất đau khổ. Tất ngôn giống như ác mã đến từ địa ngục chậm rãi dẫm vào Liên Ngữ “Còn nhớ rõ không? Anh đã từng nói với em ngôn ngữ của hoa tường vi là nhớ nhưng, chính là nhớ nhưng rất khô, cho nên mẹ anh đã lựa chọn cái chết.”

Liên Ngữ khóc thành tiếng, nước mắt làm mờ hai mắt, khiến cô không còn thấy rõ ràng thế giới này.

‘Oa... Thực xin lỗi, thực xin lỗi....’ Vô số câu ‘thực xin lỗi’ từ trong miệng Liên Ngữ nói ra.

‘Haha...’ Tất Ngôn lớn tiếng cười. “ Vì sao lại như vậy chứ?”

Anh điên cuồng liều mình dùng quyền nện lên vách tường, cho đến khi máu chảy ra.

“Không cần như vậy.” Ôm lấy thắt lưng của anh, ngăn không cho anh tổn hại chính mình, cô khóc cầu xin “Xin anh đừng làm bản thân bị thương.”

‘Hu hu...’ giọng nói của Liên Ngữ rất khó nghe, cô ôm chặt lấy anh không buông tay.

Tất Ngôn im lặng tùy ý để cô ôm lấy chính mình, thân thể của cô mềm mại như vậy, ấm áp như vậy, làm cho người ta lưu luyến không thôi.

Vì sao, ông trời lại muốn trêu đùa anh như vậy, vì sao?????

Trong lòng Tất Ngôn thống khổ kêu gào.

Anh chậm rãi xoay người, nâng chiếc cằm khéo léo của cô lên, dừng ở khuôn mặt loang lổ nước mắt của cô, cảm thấy đau đớn và không đành lòng.

Rốt cục, nhìn thấy nước mắt cô không ngừng rơi xuống thì anh đau lòng cúi người che đôi môi anh đang run rẩy của cô lại.

Anh giống như người tuyệt vọng dùng sức cắn đôi môi non mềm của cô, bàn tay gât gạo đè đầu cô lại, hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng toả ra, đầu lưỡi ngang ngược mãnh liệt cạy mở hút lấy ngọt ngào từ cái miệng nhỏ, giống như muốn hút đi linh hồn của cô, muốn cô hoà tan vào trong xương cốt của mình.

Liên Ngữ khản thiết đáp lại anh, đầu lưỡi vuron ra, cùng anh quấn quanh cùng một chỗ, nụ hôn kích thích khiến hơi thở của Liên Ngữ hỗn loạn, cái miệng nhỏ nhắn điên cuồng mở ra cắn mồi dưới của anh.

Kích tình qua đi, còn lại một mảnh hồ hững yên tĩnh....

“Em đi đi, tất cả mọi chuyện đã xảy ra, anh sẽ không truy cứu.” Hai mắt Tất Ngôn đờ đẫn “Từ nay về sau, chúng ta không sẽ gặp lại, coi như tất cả chỉ là một giấc mộng.”

Hai mắt Liên Ngữ sung đỏ đã không thể chảy ra nước mắt, tuyệt vọng chăm chú nhìn anh, hi vọng tất cả mọi chuyện thật sự chỉ là một giấc mộng, đáng tiếc nó không phải...

Liên Ngữ đứng dậy mặc quần áo tử tế, sau đó đi về phía cửa, mà Tất Ngôn vẫn đứng ở cửa phòng, vẫn nhìn cô, vẫn....

Liên Ngữ mất hồn đi vào nhà, vợ chồng họ Liên nhìn bộ dáng của con gái, tất cả đều sợ hãi.

“Tiểu Ngữ, con làm sao vậy? Đừng dọa mẹ.” Mẹ Liên thờ dốc vì kinh ngạc, vội vàng cầm khăn mặt giúp con gái lau mặt sạch sẽ.

Bộ dáng ngờ ngạc của con gái khiến mẹ Liên sợ tới mức gần như muốn ngất đi, gấp đến độ chảy nước mắt, “Tiểu Ngừ, con nói gì đó đi, được không?”

Liên Ngừ giống như không nghe thấy gì, hai mắt vô thần nhìn thẳng về phía trước, giống như búp bê không có sinh mệnh, rách nát không chịu nổi.

“Tiểu Ngừ, bố đây, là bố đây.” Bố Liên sốt ruột giẫm chân “Con nhìn bố đi.”

Lúc này rốt cục Liên Ngừ có phản ứng “Bố?”

“Tiểu Ngừ, bố ở đây.” Bố Liên bắt lấy bàn tay con gái, vội vàng trấn an cô.

Giống như hoàn hồn, ánh mắt Liên Ngừ càng ngày càng sáng rực, đầu óc cũng trở nên rõ ràng.

“Bố, bố có biết công ty kiến trúc nhà họ Tất không?” Cô gắt gao nhìn chòng chọc bố mình.

Nhất thời sắc mặt bố Liên chuyển xanh.

“Con.....Làm sao con biết công ty này?”

Công ty nhà họ Tất đã phá sản hai mươi năm trước, vì sao Tiểu Ngừ lại biết tên công ty này?

Ánh mắt hoảng sợ đã nói rõ tất cả, Liên Ngừ thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt dọc theo khóe mắt chảy xuống.

“Tiểu Ngừ, làm sao con biết được công ty kiến trúc nhà họ Tất?” Mẹ Liên thấy con gái rơi nước mắt, vẻ mặt chồng thì khác thường, nghi hoặc không thôi, quay đầu lại hỏi chồng “Ông xã, rốt cuộc là thế này? Công ty kiến trúc nhà họ Tất không phải đã phá sản từ rất lâu rồi sao?”

“Bố, năm đó nhà họ Tất phá sản có quan hệ với bố hay không?” Liên Ngừ mở to mắt, lạnh như băng hỏi.

Trong mắt con gái lạnh lẽo, làm cho bố Liên lao đảo vài bước, ngã ngồi trên ghế sofa “Bố.....”

“Bố, bố nói cho con biết, có quan hệ hay không?” Cắn chặt hàm răng, Liên Ngừ gần như hét lên trong miệng hỏi.

“Con....Làm sao con có thể biết công ty kiến trúc nhà họ Tất?” Hai tay nhịn không được run rẩy, bố Liên không dám nhìn thẳng vào ánh sáng trong mắt con gái.

“Bố, bạn trai của con tên là Tất Ngôn.” Mặt Liên Ngừ không chút thay đổi nói “Nhưng mà, chúng con đã chia tay.”

“Cái gì?” Mặt bố Liên cắt không còn chút máu, phòng tuyến cuối cùng hoàn toàn bị đánh tan “Tại sao lại có thể như vậy, tại sao lại có thể như vậy.....”

“Bố, cho tôi bây giờ, bố còn không nói sự thật cho con biết sao?” Liên Ngừ kích động đứng lên la to: “Con chỉ muốn nghe chính miệng bố nói cho con biết chân tướng sự thật.”

“Báo ứng, thật là báo ứng.” Bố Liên thống khổ la lớn, hai tay che mặt, giọt nước mắt hối hận chảy xuống “Nhưng cũng không nên báo ứng lên người con gái tôi.”

“Ông xã, sao lại thế này, nhà họ Tất phá sản thật sự có liên quan đến ông sao? Trời ạ, đây rốt cục là sao lại thế này?” Mẹ Liên nắm ống tay áo chồng, la lên nói.

Nước mắt Liên Ngừ ào ào tuôn xuống, cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng “Bố, bố nói cho con biết đi.”

“Được, bố nói.” Vẻ mặt bố Liên hối hận, giọng nói êm tai kể lại cho cô “Hai mươi năm trước, công ty của bố quy mô còn rất nhỏ, kinh doanh rất vất vả, ở một lần cơ duyên ngẫu nhiên đến, may mắn quen biết chủ tịch kiến trúc nhà họ Tất, từ đó về sau trở thành một trong các nhà cung ứng vật liệu cho công ty kiến trúc nhà họ Tất, công ty mới có thể phát triển.”

“Vậy tại sao bố phải làm ra chuyện ăn cháo đá bát như vậy?” Liên Ngừ rung rung chỉ trích ông.

“Lúc ấy công ty nhà họ Tất đang xây dựng một công trình kế hoạch lớn, cần một lượng lớn vật liệu cung ứng, vì muốn nuốt cái bánh lớn này, bố đem toàn bộ tài chính của công ty đặt vào kế hoạch vật liệu này, căn bản bố không biết vật liệu buôn bán là hàng kém chất lượng, lúc trước bộ phận kiểm tra nói tất cả đều đủ tiêu chuẩn, ai ngờ lần cuối cùng bộ phận kiểm tra lại phát hiện vấn đề....”

“Nhưng mà, khi đó đã không còn kịp rồi, vật liệu đều được đưa vào công trường, nếu bố chuyện này nói ra, công ty sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng, thậm chí còn có thể mang nợ nần trên lưng, cho nên bố.....” Bố Liên che mặt, coi khinh mình vô cùng.

“Cho nên bố giấu diếm không báo, phải không?” Liên Ngừ lạnh lùng cười “Bố, sự ích kỷ của bố đã hại chết bao nhiêu người, bố biết không?”

“Bố cũng không muốn, bố không nghĩ chuyện này sẽ làm nhà họ Tất phá sản.” Nước mắt bố Liên yên lặng rơi xuống “Bố không cố ý, không cố ý.”

“Bố cung ứng vật liệu kém chất lượng có lẽ không phải là cố ý, nhưng sau này bố lại tiêu hủy tài liệu buôn bán thì đó chính là cố ý.” Liên Ngừ không nghĩ người bố mà chính mình luôn tôn kính lại làm chuyện hèn hạ như vậy “Thậm chí bố vì muốn thoát khỏi hiểm nguy, đã tạo tài liệu giả để bộ phận kiểm tra

xem xét.”

“Lúc ấy thật sự bố rất sợ, nếu bị phát hiện số vật liệu kia là do bố cung ứng, như vậy bố sẽ ngồi tù, Tiểu Ngữ, bố không thể ngồi tù, nếu ngồi tù, con và mẹ phải làm sao bây giờ?” Bố Liên biện minh cho chính mình, ý muốn được con gái thông cảm.

“Người bố mà con luôn tôn kính không ngờ lại là người bi ối như vậy....” Về mặt Liên Ngữ thống khổ, đột nhiên cô cười to “Sai lầm của bố đã hủy đi tất cả mọi thứ nhà họ Tất bố có biết không?”

"Tiểu Ngữ, thực xin lỗi, thực xin lỗi..."Bố Liên cầm lấy tay con gái cầu xin nói ."Tha thứ cho bố, tha thứ cho bố..."

Đứng ở một bên, mẹ Liên đã sớm rơi lệ, theo chồng cùng nhau nắm tay con gái "Tiểu Ngữ, con đừng như vậy"

"Bố, người bố nên cầu xin tha thứ không phải là con, mà là Tất Ngôn, là anh em nhà họ Tất."Liên Ngữ giẫy ra khỏi tay ba mẹ "Con không thể tha thứ cho bố."

Nói xong cô giống như một cái xác không hồn trở lại phòng của mình.

Liên Ngữ nhìn mô hình phòng ốc bày biện trên bàn, nước mắt giống như hạt trân châu bị đứt không ngừng tuôn xuống, đem mô hình gất gao ôm vào trong lòng.

"Anh Tiểu Phần, thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Khóc một cô ôm mô hình cuộn mình ở góc giường mà ngủ, trong lúc mơ màng ngủ, cô không ngừng nói lời vô nghĩa:"Tất Ngôn...không cần rời bỏ em...không cần đi..."

Cứ như vậy, Liên Ngữ giam mình ở trong phòng chưa từng ra một lần, bất kể vợ chồng họ Liên cầu xin như thế nào cô cũng không mở cửa phòng, cũng không đi ra ăn cơm, chỉ trong vài ngày này, vợ chồng họ Liên tiểu tuy không ít.

"Tiểu Ngữ, bố van xin con mau ra đây đi." Bố Liên gõ cửa phòng con gái "Bố bằng lòng đi tự thú, bằng lòng đi cầu xin nhà họ Tất tha thứ, chỉ cầu con đi ra, bố bằng lòng làm bất cứ chuyện gì."

"Tiểu Ngữ, mẹ cũng van xin con, con ra đây đi." Liên Ngữ nhốt mình trong phòng không ăn không uống đã rất lâu, còn như vậy nữa thì sẽ...

"két" một tiếng, cửa mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút máu đập vào mắt hai vợ chồng bọn họ, nhìn thấy cô ôm chặt một vật gì đó trong lòng, mặt không chút thay đổi nào đứng ở cửa.

Sau đó thân mình suy yếu của Liên Ngữ chậm rãi lướt qua bọn họ, đi ra phía ngoài phòng.

"Tiểu Ngữ, con muốn đi đâu?" Bộ dáng yếu ớt của con gái khiến lòng mẹ Liên đau đớn "mẹ nấu cháo hải sản con thích nhất, con ăn một chút, được không?"

Liên Ngữ ngoảnh mặt lừm ngo, kéo thân mình đi về phía cửa.

-----BỐ XUNG THÊM-----

Kịch tình qua đi, còn lại một mảnh hồ hững yên tĩnh....

"Em đi đi, tất cả mọi chuyện đã xảy ra, anh sẽ không truy cứu ." Hai mắt Tất Ngôn đỏ đẫm "Từ nay về sau, chúng ta không sẽ gặp lại, coi như tất cả chỉ là một giấc mộng."

Hai mắt Liên Ngữ sưng đỏ đã không thể chảy ra nước mắt, tuyệt vọng chăm chú nhìn anh, hi vọng tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mộng, đáng tiếc nó không phải...

Liên Ngữ đứng dậy mặc quần áo từ từ, sau đó đi về phía cửa, mà Tất Ngôn vẫn đứng ở cửa phòng, vẫn nhìn cô, vẫn...

Liên Ngữ mất hồn đi vào nhà, vợ chồng họ Liên nhìn bộ dáng con gái, tất cả đều sợ hãi.

"Tiểu Ngữ, con làm sao vậy? Đừng dọa mẹ." mẹ Liên thở dốc vì kinh ngạc, vội vàng cầm khăn mặt giúp con gái lau mặt sạch sẽ.

Bộ dáng ngơ ngác của con gái khiến mẹ Liên sợ tới mức gần như muốn ngất đi, gấp đến độ chảy nước mắt "Tiểu Ngữ, con nói gì đó đi, được không?"

Liên Ngữ giống như không nghe thấy gì, hai mắt vô thần nhìn về phía trước, giống như búp bê không có sinh mệnh, rách nát không chịu nổi.

"Tiểu ngữ, bố đây, là bố đây." Bố Liên sốt ruột giẫm chân "con nhìn bố đi."

Lúc này Liên Ngữ rốt cục có phản ứng "Bố?"

"Tiểu Ngữ, bố ở đây/" Bố liên bắt lấy bàn tay con gái vội vàng trấn an cô.

Giống như hoàn hồn, ánh mắt Liên Ngữ càng ngày càng sáng rực, đầu óc cũng trở lên rõ ràng,

"Bố, bố có biết công ty kiến trúc nhà họ Tất không?" Cô gắt gao nhìn chòng chọc bố mình.

Nhất thời, sắc mặt bố Liên chuyển xanh.

"Con...con làm sao biết công ty này."

Công ty nhà họ Tất đã phá sản hai mươi năm trước, vì sao Tiểu Ngữ lại biết công ty này?

Ánh mắt hoảng sợ đã nói nên tất cả, Liên Ngữ thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt dọc theo khoé mắt chảy xuống.

"Tiểu Ngữ, con làm sao biết công ty kiến trúc nhà họ Tất?" mẹ Liên thấy con gái rơi nước mắt, vẻ mặt chồng thì khác thường, nghi hoặc không thôi "Ông xã, rốt cuộc là thế này? công ty kiến trúc nhà họ Tất không phải đã phá sản rất lâu rồi sao?"

"Bố, năm đó công ty nhà họ Tất phá sản có quan hệ với bố hay không?" Liên Ngữ mở to mắt, lạnh như băng hỏi.

Trong mắt con gái lạnh lẽo, làm cho bố Liên lao đảo vài bước, ngã ngồi trên ghế sofa "Bố..."

"Bố, bố nói cho con biết, có quan hệ hay không?" Cắn chặt hàm răng Liên Ngữ gần từng tiếng trong miệng hỏi.

"Con...con làm sao biết công ty kiến trúc nhà họ Tất? Hai tay nhịn không được run rẩy, bố Liên không dám nhìn vào ánh sáng trong mắt con gái.

"Bố, bạn trai con tên là Tất Ngôn." Mặt Liên Ngữ không chút thay đổi nói "NHưng mà chúng con đã chia tay."

"Cái gì?" mặt bố Liên cắt không còn chút máu, phòng tuyến cuối cùng hoàn toàn bị đánh tan "Tại sao lại có thể như vậy, tại sao lại có thể như vậy..."

"Bố, cho tôi bây giờ, bố còn không nói sự thật cho con biết sao?" Liên Ngữ kích động đứng lên la to?" Con chỉ muốn nghe chính miệng bố nói cho con biết chân tướng sự thật."

"Báo ứng, thật là báo ứng." Bố liên thống khổ la lớn, hai tay che mặt, giọt nước mắt hối hận chảy xuống.

"Nhưng cũng không nên báo ứng lên người con gái tôi."

"Ông xã, sao lại thế này, nhà họ Tất phá sản thật có liên quan đến ông sao? trời ơi, đây rốt cục là sao lại thế này?" mẹ Liên nắm ống tay áo chồng, la lên nói.

Nước mắt Liên Ngữ ào tuôn xuống, cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng "Bố, bố nói cho con biết đi."

"Được, bố nói." Về mặt bố Liên hối hận, giọng nói ên tai kể lại cho cô "Hai mươi năm trước, công ty của bố quy mô rất nhỏ, kinh doanh rất vất vả, ở một lần cơ duyên ngẫu nhiên đến, may mắn quen biết chủ tịch kiến trúc nhà họ Tất, từ đó về sau trở thành một trong những nhà cung ứng vật liệu cho công ty kiến trúc nhà họ Tất, công ty mới có thể phát triển."

"Vậy tại sao bố lại làm ra chuyện ăn cháo đá bát như vậy?" Liên Ngữ rung rung chỉ trích ông.

"Lúc ấy công ty nhà họ Tất đang xây dựng một công trình kế hoạch lớn, cần một lượng lớn vật liệu cung ứng, vì muốn nuốt cái bánh lớn này, bố đem toàn bộ tài chính của công ty đặt vào kế hoạch vật liệu này, căn bản bố không biết vật liệu buôn bán là hàng kém chất lượng, lúc trước bộ phận kiểm tra nói tất cả đều đủ tiêu chuẩn, ai ngờ lần cuối cùng bộ phận kiểm tra lại phát hiện vấn đề..."

"Nhưng mà, khi đó đã không còn kịp rồi, vật liệu đều được đưa vào công trường, nếu chuyện này nói ra, công ty sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng, thậm chí còn có thể mang nợ trên lưng, cho nên bố..." Bố Liên che mặt, coi khinh mình vô cùng.

"Cho nên bố giấu diếm không báo, phải không?" Liên Ngữ lạnh lùng cười "Bố, sự ích kỷ của bố đã lại chết bao nhiêu người, bố biết không?"

"Bố cũng không muốn, bố không nghĩ chuyện này sẽ làm nhà họ Tất phá sản." Nước mắt bố Liên rơi xuống "Bố không cố ý, không cố ý."

"Bố cung ứng vật liệu kém chất lượng có lẽ là không phải là cố ý, nhưng sau này bố lại tiêu hủy tài liệu buôn bán thì đó chính là cố ý" Liên Ngữ không nghĩ người bố mà mình luôn tôn kính lại làm chuyện hèn hạ như vậy. "THậm chí bố vì muốn thoát khỏi chuyện này, đã tạo tài liệu giả để bộ phận kiểm tra xem xét."

"Lúc ấy thật sự bố rất sợ, nếu bị phát hiện số vật liệu kia là do bố cung ứng như vậy bố sẽ ngồi tù, Tiểu Ngữ, bố không thể ngồi tù, nếu ngồi tù, con và mẹ phải làm sao bây giờ?"

"Người bố mà con luôn luôn kính trọng không ngờ lại là người bỉ ổi như vậy..." Về mặt Liên Ngữ thống khổ đột nhiên cười ta " sai lầm của bố đã hủy đi tất cả mọi thứ nhà họ Tất bố có biết không?"

"Tiểu Ngữ, thực xin lỗi, thực xin lỗi..." Bố Liên cầm lấy tay con gái cầu xin nói "Tha thứ cho bố, tha thứ cho bố..."

Đứng ở một bên, mẹ Liên đã sớm rơi lệ, theo chồng cùng nhau nắm tay con gái "Tiểu Ngừ, con đừng như vậy"

"Bố, người bố nên cầu xin tha thứ không phải là con, mà là Tất Ngôn, là anh em nhà họ Tất." Liên Ngừ giãy ra khỏi tay ba mẹ "Con không thể tha thứ cho bố."

Nói xong cô giống như một cái xác không hồn trở lại phòng của mình.

Liên Ngừ nhìn mô hình phòng ốc bày biện trên bàn, nước mắt giống như hạt trân châu bị đứt không ngừng tuôn xuống, đem mô hình gặt gao ôm vào trong lòng.

"Anh Tiểu Phần, thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Khóc một cô ôm mô hình cuộn mình ở góc giường mà ngủ, trong lúc mơ màng ngủ, cô không ngừng nói lời vô nghĩa: "Tất Ngôn... không cần rời bỏ em... không cần đi..."

Cứ như vậy, Liên Ngừ giam mình ở trong phòng chưa từng ra một lần, bất kể vợ chồng họ Liên cầu xin như thế nào cô cũng không mở cửa phòng, cũng không đi ra ăn cơm, chỉ trong vài ngày này, vợ chồng họ Liên tiêu tụy không ít.

"Tiểu Ngừ, bố van xin con mau ra đây đi." Bố Liên gõ cửa phòng con gái "Bố bằng lòng đi tự thú, bằng lòng đi cầu xin nhà họ Tất tha thứ, chỉ cầu con đi ra, bố bằng lòng làm bất cứ chuyện gì."

"Tiểu Ngừ, mẹ cũng van xin con, con ra đây đi." Liên Ngừ nhốt mình trong phòng không ăn không uống đã rất lâu, còn như vậy nữa thì sẽ...

"két" một tiếng, cửa mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút máu đập vào mắt hai vợ chồng bọn họ, nhìn thấy cô ôm chặt một vật gì đó trong lòng, mặt không chút thay đổi nào đứng ở cửa.

Sau đó thân mình suy yếu của Liên Ngừ chậm rãi lướt qua bọn họ, đi ra phía ngoài phòng.

"Tiểu Ngừ, con muốn đi đâu?" Bộ dáng yếu ớt của con gái khiến lòng mẹ Liên đau đớn "mẹ nấu cháo hải sản con thích nhất, con ăn một chút, được không?"

Liên Ngừ ngoảnh mặt lừm ngo, kéo thân mình đi về phía cửa

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

"Tiểu Ngừ, con không cần trừng phạt bố như vậy, có được không con?" Nhìn thấy bộ dạng con gái như vậy, bố Liên hỏi hận không thôi.

"Bố, con muốn đi tìm Tất Ngôn, chuộc tội với anh ấy." Nói xong, cô giống như một âm hồn đi ra khỏi nhà.

"Hiện tại con thành cái dạng này thì đi đâu được chứ?" Thân thể của cô rất suy yếu, làm sau có thể đi đường xa.

"Bố, nếu không cho con đi, con sẽ hận bố cả đời." Liên Ngừ hờ hững nhìn người bố đang đứng cản phía trước mình.

Giằng co hồi lâu, bố Liên thống khổ bất đắc dĩ buông tay, nghiêng người để cho con gái rời đi.

Nhìn bóng lưng con gái biến mất, mẹ Liên nhào vào trong ngực chồng gào khóc.

Sau khi Liên Ngừ rời khỏi, Tất Ngôn đi một chuyến về nhà cũ, vài ngày sau cũng trở về đây, cả một ngày nhốt mình trong phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh giống như người không có việc gì để làm đi ra ngoài.

"Tất Ngôn." Thượng Thiên Dương vừa nghe cửa phòng có tiếng động, vội chạy tới "Cậu có khỏe không?"

"Tốt lắm." Tất Ngôn rót cho mình một ly nước, sau đó ngồi ở trên sofa, giống như người không có việc gì lật xem tạp chí.

"Cậu thật sự không có chuyện gì sao?" Thái độ bình tĩnh, một chút cũng không giống biểu hiện của người vừa thất tình.

Tất Ngôn buông tạp chí, nhìn về phía bạn tốt, "Thiên Dương, cậu về Mỹ trước đi, chờ tớ xử lý tốt chuyện ở đây, cũng sẽ trở về."

"Cậu quyết định rồi sao?" Thương Thiên Dương lo lắng nhìn anh, "Quên đi tất cả sao?"

"Quên đi..." Anh yếu ớt mở miệng "Tớ yêu Liên Ngữ, không nỡ để cô ấy đau lòng, nên tớ đối phó với cha cô ấy, cô ấy sẽ rất khổ sở, mà trong lúc đó bọn tớ cũng vô tình tạo ra một khoảng cách, đã không thể quay lại như trước kia được nữa."

"Tất Ngôn, vì sao muốn buông tay cô ấy? Thương Thiên Dương nhìn thấy sự đau khổ trong đôi mắt của bạn tốt, nhiều năm như vậy, hẳn nhìn thấy rất rõ ràng tình cảm của bạn tốt đối với Liên Ngữ đã rất sâu đậm."

"Không làm như vậy, tớ sẽ không có cách nào để hóa giải, tớ không thể đối mặt với bố mẹ đã khuất." Tất Ngôn nhắm hai mắt lại trái tim bị sự đau đớn bao phủ.

"Bố mẹ cậu chưa chắc đã đồng ý cho cậu làm như vậy." Thương Thiên Dương thật sự không đồng ý cách làm của anh, "Bọn họ hi vọng cậu có thể hạnh phúc, Liên Ngữ có thể cho cậu hạnh phúc đó."

"Không cần nói, tớ đã quyết định rồi." Tất Ngôn giơ tay lên, đánh gãy lời nói của hắn, "Về sau cô ấy và tớ không còn quan hệ, chúng tớ đã không còn liên quan."

Dưới đáy lòng Thương Thiên Dương than lớn, aiz, cuối cùng cũng không thể hóa giải tất cả.

"Được, tớ biết rồi, đêm nay tớ sẽ lên máy bay trở về New York. Còn cậu?"

"Nhiều nhất một tuần." Tất Ngôn hứa hẹn nói: "Một tuần sau, tớ sẽ trở về."

"Không vội, cậu chậm rãi xử lý mọi chuyện đi, việc ở New York đã có tớ."

Bởi vì hắn biết rõ, Liên Ngữ có ảnh hưởng rất lớn đối với Tất Ngôn, hẳn thật sự hi vọng bạn tốt có thể đạt được hạnh phúc thật sự, thật sự vui vẻ.

"Tất Ngôn, cậu có thể chạy khỏi nơi này, cũng có thể không nhìn thấy cô ấy, nhưng mà, cậu có thể quán suy nghĩ ở trong lòng cậu sao? Nếu buông tất cả có thể có được vui vẻ hạnh phúc, tớ tin bố mẹ cậu cũng sẽ vui khi nhìn thấy kết cục như vậy."

Nói xong, Thương Thiên Dương rời khỏi, trả lại không gian yên tĩnh cho anh.

Tất Ngôn nghe thấy tiếng đóng cửa, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn xung quanh, nơi này đã tràn ngập bóng dáng của Liên Ngữ, cô mua gối ôm, rèm cửa sổ, bình hoa, tất cả tất cả...

Hai tay nắm tóc, thống khổ vùi đầu vào hai đầu gối, rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể quên được cô, mới có thể không nghĩ đến cô?

Buổi tối, sau khi đưa bạn tốt lên máy bay xong, Tất Ngôn kéo theo thân thể mệt mỏi trở lại chỗ ở, khóe mắt thoáng nhìn thấy trong góc có người đang cuộn mình ngủ, anh đi vào thì nhìn thấy người đó chính là Liên Ngữ.

Trong lòng cô không rõ là đang ôm vật gì, quần áo trên người đều có rất nhiều nếp nhăn, khuôn mặt tái nhợt, trắng như tuyết, hai mắt thâm sâu, tóm lại, bộ dáng của cô thật sự rất đáng sợ.

Rốt cuộc là cô làm sao vậy? Tất Ngôn nhìn xuống cảm giác xúc động muốn đi ôm cô, cẩn thận đánh giá và tự hỏi.

Liên Ngữ ngu không yên ổn, mày vẫn nhú chặt, vẻ mặt thống khổ.

Tất Ngôn không nhìn được nữa, lấy tay đẩy cô "Tĩnh tĩnh."

"Ừm..." Một tay Liên Ngữ ôm lấy mô hình, một tay xoa xoa hai mắt.

Khi cô nhìn thấy Tất Ngôn trước mặt thì lập tức tỉnh táo "Anh đã trở lại."

Tất Ngôn nhíu mày, lạnh lùng mở miệng "Em ở trong này làm gì?"

Cô dựa vào vách tường muốn đứng lên, ai ngờ mới đứng dậy có một nửa, bởi vì lâu nay không có ăn gì, thân thể cực kỳ suy yếu, không hề dự liệu ngã xuống.

Tất Ngôn thấy thế, vội vàng vươn tay ra đỡ cô "Chết tiệt, em làm sao vậy?"

Xem cô đứng lên khó khăn, sắc mặt trắng bệch, giống như có thể té xỉu tùy lúc.

"Không có việc gì, em có thể trở về đây không?" Kéo quần áo của anh, Liên Ngữ chờ đợi nhìn anh.

"Không phải tôi đã nói với em, về sau chúng ta đừng gặp lại nhau sao?" Sau khi Tất Ngôn đỡ cô đứng vững xong, liền buông cô ra "Em đi đi."

"Em không đi, em cũng đã nói qua, từ nay về sau đến phiên em quán quít lấy anh, anh không thể đuổi em đi." Không nhìn khuôn mặt lạnh của anh, Liên Ngừ suy yếu vô lực mỉm cười với anh.

"Em..." Về kinh ngạc lập tức bị về lạnh lùng thay thế "Tôi sẽ không để cho em vào."

"Không, em không đi." Ôm chặt vật gì đó trong lòng, Liên Ngừ chậm chậm nói, biết anh còn yêu mình, cô tròn đôi mắt to sưng đỏ lên nhìn anh.

Trong lòng Tất Ngôn co rụt lại, cảm thấy chua xót, xảy ra chuyện gì với người phụ nữ này, anh cũng đã quyết định muốn đi cô, rời khỏi nơi này, vì sao cô còn muốn đến đây cuốn lấy anh, vì sao muốn cho trái tim anh thật vất vả để cứng rắn lại bắt đầu dao động?

"Liên Ngừ, bởi vì áy náy em mới trở về đây để đền bù cho tôi sao?" Nguyên nhân anh có thể nghĩ đến chỉ có cái này.

Mặc dù trước khi đến Liên Ngừ đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe được anh lạnh như băng gọi tên cô, trong lòng cô vẫn rất đau khổ.

"Đó chỉ là một nửa nguyên nhân."

"Một nửa, một nửa là gì?" Anh tức giận, từ đầu tới đuôi sắc mặt của anh đều không tốt.

"Em yêu anh." Liên Ngừ nhìn thẳng vào con ngươi đen của anh, trong mắt lộ ra vẻ đơn thuần và tình yêu say đắm.

"Tôi không cần." Tất Ngôn áp chế sự không đành lòng, bắt buộc bản thân lạnh lùng với cô.

Sắc mặt tái nhợt càng thêm trắng, trên mặt không còn một giọt máu, cô lung lay đứng không vững, giống như gió cũng có thể thổi ngã.

"Mặc kệ, em cần là được." Lộ ra nụ cười xinh đẹp, hai tròng mắt Liên Ngừ chậm rãi nhắm lại, thân mình ngã về phía anh.

"Tiểu Ngừ!!!!" Tất Ngôn đỡ thân thể mềm mại đang ngã xuống của cô, hoảng sợ la to với cô gái bé nhỏ đã lâm vào hôn mê "Tiểu Ngừ....."

Sau khi Tất Ngôn tiễn chân bác sĩ, trở lại phòng giặt mình dùng nhìn cô gái trên giường.

"Em đúng là một cô gái ngốc." Vuốt ve gương mặt tái nhợt gầy yếu của cô, trong lòng Tất Ngôn đau đớn vô cùng.

Tại sao cô lại biến thành bộ dáng như thế này? Đây không phải là thứ anh muốn, anh thậm chí muốn cô sống thật tốt, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc của mình.

"Vì sao phải đến? Vì sao không biết chăm sóc tốt cho chính mình...."

Lúc Liên Ngừ mở to mắt thì bây giờ đã là sáng ngày hôm sau.

Cô nhìn căn phòng một chút, vui mừng phát hiện mình đang nằm trên giường Tất Ngôn, cô thật cẩn thận nhỏ ống tiêm trên tay, lén lút ra khỏi phòng.

"Ai cho em rời giường." Tất Ngôn đi ra từ phòng bếp thì nhìn thấy Liên Ngừ đang đứng trong phòng khách, không nói hai lời buông vật trong tay ra, bước qua ôm lấy cô trở về phòng.

"Thân thể em còn rất yếu, cần phải nghỉ ngơi nhiều, đường glucoso còn chưa nhỏ hết giọt, làm sao em có thể tháo ra chứ?" Tất Ngôn nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường.

"Em cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Nhìn thấy bộ dáng tức giận của anh, trong lòng Liên Ngừ cảm thấy ngọt ngào.

Xem kỹ cô một chút, xác nhận trên mặt cô hồng hào lên nhiều, mới thu ống tiêm và bình nước biển lại.

"Năm, không được nhúc nhích." Nói xong, anh ra khỏi phòng.

Chỉ một lúc sau, anh bưng một bát cháo lớn tới, ngồi xuống bên giường "Đây là cháo hải sản, ăn một chút."

Liên Ngừ ngoan ngoãn há miệng để anh đút cháo, mắt đẹp vui vẻ chớp chớp.

Bỗng chốc, cô đột nhiên nhớ đến việc quan trọng.

"Mô hình của em."

"Không phải ở đây sao? Tất Ngôn nhìn thoáng qua tủ ở đầu giường.

Theo tầm mắt của anh, Liên Ngừ liền nhìn thấy mô hình phòng ốc vẫn hoàn hảo không tổn hại gì nằm ở trên tủ ở đầu giường.

"Lâu như vậy, em vẫn còn giữ cái này?" Đó là thứ năm đó anh tùy tay đưa cho cô, không nghĩ cô lại coi nó là báu vật.

"Đó là lễ vật đầu tiên anh tặng em, đương nhiên em phải giữ gìn thật tốt." Liên Ngữ vừa ăn cháo vừa trả lời "Nó là bảo bối của em đó."

Về mặt Tất Ngôn tối sầm lại, cầm bát cháo nhét vào tay cô, lãnh đạm nói: "Tự mình ăn." Sau đó, không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Hai tay Liên Ngữ cầm bát cháo, dừng lại ở giữa không trung, trong lòng có một chút khổ sở.

Đi vào thư phòng, Tất Ngôn đi đến ghế sofa, ngồi xuống nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm nghĩ.

Một lúc lâu sau, anh lấy điện thoại di động ra gọi cho Thượng Thiên Dương, nói cho anh biết quyết định mới của mình.

"Thiên Dương, tớ muốn ở thêm vài ngày nữa mới trở về, chuyện công ty phiền cậu lo liệu giúp mình."

"Xảy ra chuyện gì?" Đầu dây bên kia, Thượng Thiên Dương tò mò hỏi.

"Không có gì, xảy ra một chút chuyện nhỏ, chờ tớ xử lý tốt sẽ về." Tất Ngôn không nói tình hình thực tế cho bạn tốt nghe, mơ hồ cho qua chuyện.

"Được, cậu yên tâm mà xử lý đi." Thượng Thiên Dương cũng không hỏi nhiều "Có việc gì gọi điện cho tớ."

"Ừ." Tất Ngôn cúp điện thoại, thả lỏng bản thân.

Aiz, với cô ấy phải làm như thế nào mới là tốt đây?

Trong lúc Liên Ngữ nhận được sự cho phép của anh, tiếp tục sống trong nhà anh, mà Tất Ngôn cũng không đuổi cô đi, cũng không can thiệp vào việc cô làm, cô muốn làm gì thì tùy.

Một ngày, Liên Ngữ đi chợ mua rau xanh, lại nhẹ nhàng ca hát từ chợ trở về đây, lấy ra chìa khóa đang chuẩn bị mở cửa thì phát hiện cửa đã mở.

Cô cảnh giác đẩy cửa đi vào, nhìn chung quanh một chút "Không có người?"

"Em lên lút làm gì?" Giọng nói của Tất Ngôn đột nhiên xuất hiện.

"Anh đã trở lại." Liên Ngữ xoay người vừa nhìn thấy anh, trong lòng thả lỏng. "Em thấy cửa mở, tưởng có trộm."

"Cho nên sao?" Anh nhún mày giở rau xanh của cô "Lấy rau xanh làm vũ khí?"

Cô sao có thể ngây thơ như thế, nếu thật là gặp người xấu, chẳng lẽ cái này sẽ giúp cô ấy đánh gục người xấu sao?

"Em... không nghĩ nhiều như vậy, sợ kẻ trộm vào trộm đồ đạc, cho nên mới..." Liên Ngữ cúi đầu nhỏ giọng giải thích "Thực xin lỗi, anh đừng tức giận."

"Chẳng lẽ thầy giáo không dạy em gặp người xấu chuyện đầu tiên nên làm là phải báo cảnh sát, chứ không phải đi chịu chết sao?" Tất Ngôn vừa nghĩ tới chuyện về sau cô có thể gặp lại tình huống như vậy mà còn liều lĩnh thế này thì tức giận ngất trời.

"Sẽ không, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa." Cô giơ tay đảm bảo, cười sáng lạn, anh vẫn rất quan tâm cô.

"Đi vào ăn cơm." Anh áp chết tất cả cảm xúc, nói với cô xong liền xoay người đi vào phòng bếp.

"Nhưng mà còn chưa nấu cơm." Đi theo phía sau anh Liên Ngữ buồn bực nói.

"Ngồi đi." Tất Ngôn ra lệnh nói.

Liên Ngữ vội vàng đem đồ đạc cất kỹ, sau đó nghe lời ngồi xuống.

Lát sau, Tất Ngôn đi ra từ phòng bếp, trong tay bưng hai đĩa cơm rang.

"Com rang trứng." Liên Ngữ ngạc nhiên kêu lên "Hôm nay anh về sớm như vậy là muốn làm cơm cho em ăn sao?"

"Không phải cho em, là cho chúng ta." Anh tránh nặng tìm nhẹ, đem đĩa cơm để trước mặt cô "Nhanh ăn đi."

"Ừ." Tuy rằng anh vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Liên Ngữ vui vẻ ăn từng miếng cơm rang trứng anh làm, hương vị đã lâu không được thưởng thức khiến cô cảm thấy thỏa mãn, giống như hưởng thụ sơn hào hải vị.

Tất Ngôn không nói chuyện tự ăn cơm của mình, trong lòng mâu thuẫn rối rắm, nhưng mà nhìn bộ dáng thỏa mãn cười khanh khách của cô, trong lòng cũng vui theo.

Anh không nên tiếp tục dây dưa với cô, còn như vậy sẽ chỉ làm chính mình hăm càng ngày càng sâu thối, cuối cùng không thể tự kiểm chế được.

Sau một giờ ăn cơm với cô, rốt cục anh đã mở miệng: "Em đi đi, về nhà đi thôi."

"Anh muốn đuổi em đi?" Chiếc thìa trên tay rớt xuống, tiếng vang lạnh lạnh quanh quán ở nhà ăn, không phải anh đã ngầm đồng ý cho cô ở lại sao?

"Vì sao?"

"Vài ngày sau, anh sẽ quay về Mỹ." Tất Ngôn tàn nhẫn quyết tâm nói: "Cho nên em không cần phải ở lại đây."

"Anh... phải đi?" Tâm tình vui sướng nhất thời biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, anh phải đi.

"Phải, chuyện ở văn phòng bên này đã bàn giao cho người khác rồi, về sau anh sẽ không quay trở lại đây nữa." Tất Ngôn xem nhẹ nước mắt của cô, nhẫn tâm nói.

"Không cần, anh không cần đi, được không?" Liên Ngữ không quan tâm anh sẽ tức giận, chạy tới ôm lấy anh, "Anh muốn như thế nào cũng được, chỉ cần anh đừng đi." Nước mắt ào ào tuôn ra, ướt đầm áo sơ mi của anh, cũng ướt đầm trái tim anh.

Tất Ngôn nhẫn tâm đẩy cô ra, không cho cô chạm vào chính mình, sợ bản thân sẽ mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Liên Ngữ, em nhất định phải như vậy sao? Đủ rồi, về nhà đi."

"Hu hu..." Liên Ngữ ngồi cạnh khóc lớn.

"Đáng chết, tại sao em muốn như vậy?" Rốt cuộc Tất Ngôn không nhịn được kéo cô ra, cúi đầu hôn mạnh lên môi cô.

Dường như lý trí của anh đã bay xa rồi, bây giờ chỉ còn lại đôi môi mềm mại và cô gái dịu dàng trong vòng tay.

"Tất Ngôn....." Nắm chặt áo anh, cô không nhịn được gọi tên anh.

Tiếng gọi này như chậu nước lạnh dội lên đầu Tất Ngôn, làm anh tỉnh táo lại, tất cả lý trí quay về.

"Căn nhà này anh đã định bán, bây giờ em có đi không cũng không quan trọng." Nói xong, anh rời khỏi phòng ăn trở lại phòng mình.

Liên Ngữ ngây ngốc khuyu xuống tại chỗ.

Tại sao anh lại tuyệt tình như vậy, không cho cô cơ hội nào!

Thời gian vẫn vô tình trôi qua, cho dù Liên Ngữ có cầu xin ông trời thế nào, cuối cùng cô vẫn không giữ được Tất Ngôn.

Mới sáng sớm, cô đã đứng trước cửa phòng anh, cô muốn ghi nhớ khuôn mặt anh thật kỹ.

"Cần em giúp không?" Liên Ngữ khó khăn mở miệng, không hề muốn nói oạ này chút nào.

"Không cần." Tất Ngôn nắm chặt tay mới có thể đè nén được ham muốn ôm lấy cô.

Sau khi Tất Ngôn thu xếp quần áo xong, anh liền xách va li đi ra.

Liên Ngữ vội vàng nói, "Em làm bữa sáng rồi, anh ăn đi, được không?"

Muốn ở cùng anh phút giây cuối cùng, cô tha thiết nhìn anh, hy vọng anh đồng ý.

"Không ăn." Muốn chia tay phải rõ ràng, không thể để mình mềm lòng nữa, "Về nhà đi, sau này hãy chăm sóc mình thật tốt."

Đưa mắt nhìn cô một lúc lâu, anh ra khỏi phòng, khom lưng ngồi vào xe.

Nước mắt lập tức dâng lên, giống như nhớ ra gì đó, Liên Ngữ chạy như điên về phòng, lấy ra mô hình căn phòng, cô không để ý phải đi giày, cứ như

vậy chạy chân không ra ngoài .

“ Tắt Ngôn ...” Cô đuổi theo xe gọi to tên Tắt Ngôn .

“ Tắt Ngôn !” Liên Ngữ dùng hết lực kêu lớn .

Lảo đảo một cái , cô ngã nhào trên đất , mô hình rơi ra khỏi tay , “ Tắt Ngôn ... Đứng đi , đứng đi mà ...”

Nước mắt che mờ hai mắt cô , tay và đầu gối cô chảy máu , không để ý con đau này , cô bò đến chỗ mô hình bị rơi .

“ Hu hu ... Tắt Ngôn ... Hu hu ...” Liên Ngữ cầm mô hình bị hỏng , ngồi dưới đau đớn khóc đến mức làm cho người ta quần đau .

Mà ở trong xe , tài xế thấy anh luôn nhìn lại phía sau , “ Anh à , anh không sao chứ ?”

“ Không sao .” Hình như anh nghe thấy tiếng Liên Ngữ vừa khóc vừa gọi anh , tiếng khóc buồn bã này quanh quẩn bên tai anh không dứt .

Anh Tiểu phần , sau này lớn lên em lấy anh được không ?...

Câu nói này như thần chú , tiếng nói trẻ con của Liên Ngữ vang lên bên tai anh , đầu óc anh giống như cảnh sắc bên ngoài , thoáng qua hình ảnh họ chung sống với nhau .

Thật sự anh có thể buông tay cô như vậy sao ?

Đi lần này thì mãi mãi không thể thấy cô , tiểu thiên sứ mà anh nhớ nhưng đã lâu , anh thật sự bỏ được sao ?

“ Anh à , đến rồi .” Tài xế nhắc nhở .

Tắt Ngôn giật mình nhìn dòng người đi lại trong sân bay , vô số người đi qua trước mặt anh nhưng không có ai là người yêu của anh .

Một khi anh bước vào sân bay , cuộc đời này không thể yêu ai nữa , như vậy nửa đời sau anh như cái xác không hồn , không có ý nghĩa !

Anh thật sự muốn như vậy ư ?

Bỗng dưng , Tắt Ngôn quay đầu nói lớn : “ Tài xế , quay lại !”

Nháy mắt chiếc xe đi mất ...

“ Tiểu Ngữ ?” Tắt Ngôn chạy từ sân bay về nhà , vừa về đến cửa đã bắt đầu gọi : “ Tiểu Ngữ ...”

Tắt Ngôn tìm tất cả các phòng , cuối cùng ở căn phòng sau vườn hoa thấy Liên Ngữ nằm bất tỉnh .

“ Tiểu Ngữ !” Thấy như vậy tim anh như ngừng đập , xông tới ôm lấy cô chạy ra ngoài , “ Tiểu Ngữ , đừng làm anh sợ .”

Hình ảnh mẹ tự tử trong vườn hoa tường vi hiện lên trong đầu anh , anh sợ người trong lòng cũng giống như mẹ , rất sợ !

Ôm Liên Ngữ lên xe , nhanh chóng đi đến bệnh viện .

“ Bác sĩ , cô ấy sao vậy ?” Tắt Ngôn cầm lấy tay bác sĩ , vội vàng hỏi .

“ Xin anh bình tĩnh trước được không ?” Tay bị cầm đến mức đỏ lên , bác sĩ âm thầm kêu đau , “ Yên tâm , cô ấy không sao , chỉ là cô ấy sầu lo quá mức , hơn nữa quá đau lòng , cảm xúc bất ổn nên hôn mê .”

“ Thật sự không sao chứ ? Vậy lúc nào cô ấy tỉnh ?”

“ Cô ấy sẽ tỉnh nhanh thôi , nhưng vẫn nên nghỉ ngơi nhiều , giữ tâm trạng thật vui vẻ .” Nói xong , bác sĩ và y tá rời khỏi phòng bệnh .

“ Thật xin lỗi , thật xin lỗi .” Vừa đến bệnh viện , Tắt Ngôn mới nhìn thấy Liên Ngữ thật nhếch nhác .

Thấy đầu gối cô còn rỉ máu , Tắt Ngôn cực kỳ đau lòng .

“ Làm sao đây ? Anh trúng độc của em rồi , không thể bỏ em nữa .” Tắt Ngôn vuốt gò má nhọt nhọt của cô , “ Rõ ràng anh đến sân bay rồi , nhưng khuôn mặt em quần lấy anh không tha , anh muốn bỏ rơi em cũng không được , anh nên làm gì với em bây giờ , làm gì đây ?”

“ Anh nhận thua , em thắng rồi .” Cầm lấy lòng bàn tay nhỏ bé của cô , đưa lên môi khẽ hôn , “ Nói gì anh cũng sẽ không bỏ rơi em nữa .”

Im lặng nhìn cô ngủ say , ngấm mãi không chán ...

Sau khi Tắt Ngôn thấy vợ chồng họ Liên tới , liền lặng lẽ ra khỏi bệnh viện .

Về nhà , anh mệt mỏi ngã trên ghế sofa , mắt anh nhắm chặt .

Hồi lâu , anh chậm rãi đứng dậy , lấy điện thoại gọi .

Tút tut hồi lâu , một giọng nói trong sáng của con gái truyền đến : “ Hello ”

“ Tiểu Hoan à ? ” Tất Ngôn miễn cưỡng cười , muốn giọng mình nghe khá hơn chút .

“ Anh cả ! Cô gái bên kia hết âm lên , nghiêng đầu nói với người đằng sau : “ Anh hai , Tiểu Nhạc , hai người mau đến đây , là điện thoại của anh cả . ”

Tất Hoan nói tiếp , “ Anh cả sao anh lâu vậy anh không gọi cho em , bọn em rất lo lắng anh ở đó không ổn , chừng nào anh về ? ”

“ Ngày mai anh sẽ về . ” Tất Ngôn nhẹ nhàng nói : “ Bọn em khỏe không ? ”

“ Anh yên tâm , bọn em đã lớn , có thể tự chăm sóc , anh hai muốn nói chuyện với anh , anh cả , anh chờ chút . ” Nói xong chỉ nghe thấy vài âm thanh nhỏ .

“ A lô , anh cả . ” Giọng nam khàn khàn truyền đến : “ Thiên Dương đã nói mọi chuyện cho chúng em biết . ”

“ Tiểu Hòa , anh xin lỗi em . ” Tất Ngôn càng cảm thấy có lỗi với các em của mình , anh đã tha thứ cho Liên Khải rồi .

“ Anh cả , anh ... ” Tất Hòa dừng lại một chút.

“ Anh tha thứ cho ông ta . ” Tất Ngôn nói lời thật lòng với em trai .

“ Anh cả , thật ra quan điểm của em giống Thiên Dương , thật vui khi anh làm vậy . ” Giọng nói Tất Hòa vui sướng không hề có sự oán hận nữa , trả thù nữa , bố mẹ cũng sẽ không quay về , hai mươi năm qua , anh đã gánh quá nhiều việc , luôn nghĩ cho bọn em trước , lần này cuối cùng cũng vì anh , bọn em sẽ không trách anh , anh cả , hạnh phúc của anh quan trọng hơn bất cứ chuyện gì . ”

“ Cảm ơn em , Tiểu Hòa . ” Tất Ngôn nghẹn ngào nói : “ Mai anh sẽ về Mỹ đến lúc đó , anh sẽ tự mình giải thích rõ với Tiểu Hoan và Tiểu Nhạc . ”

“ Họ sẽ hiểu . ”

“ Ừ , anh cúp đây . ” Nói xong , Tất Ngôn cúp điện thoại .

Nhìn đồng hồ đeo tay , anh thấy kim giờ chỉ số 11 , sau đó lập tức đứng dậy mặc áo khoác đi ra ngoài .

Tất Ngôn khẽ đẩy cửa đi vào , từ từ ngồi lên giường bệnh , yêu thương nhìn người nằm trên giường bệnh , trong mắt đều là sự đau lòng không thôi .

“ Thật xin lỗi , Tiểu Ngữ . ” Bàn tay vuốt ve gương mặt tai nhọt của cô , ngón tay khẽ lướt qua đôi môi không còn chút máu của cô .

Anh cầm lấy mô hình căn phòng đã được sửa chữa trong túi bên cạnh ra , “ Mô hình này anh sửa xong rồi . ”

Nhẹ nhàng đặt mô hình lên đầu giường , khoe môi anh khẽ cong , “ Anh biết em coi nó như bảo bối , cho nên mang tới cho em . ”

“ Hôm nay rõ ràng anh đến sân bay rồi , nhưng gương mặt em luôn hiện lên trong đầu anh , cho nên anh đã trở lại . ” Tất Ngôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé , “ Có phải anh rất đáng ghét không , Tiểu Ngữ ? Anh bắt chấp tất cả mà bỏ đi , có phải em rất giận anh không ? ”

“ Chờ anh xử lý mọi chuyện anh sẽ trở về , sau đó không rời xa em nữa , chờ anh . ” Anh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô .

Lưu luyến nhìn cô , nhìn thấy lâu , anh mới đi .

Không ai phát hiện , tay người trên giường khẽ giật , nước mắt lạnh lẽo chảy xuống từ khóe mắt cô , rơi vào gối đầu , cô từ từ mở mắt , nhìn trần nhà , im lặng rơi nước mắt ...

Hôm sau , trong phòng bệnh của Liên Ngữ chật ních người , tất cả là em nhỏ trong cô nhi viện .

“ Tại sao cậu dẫn chúng nó tới ? ” Liên Ngữ quay đầu bất mãn nhìn bạn tốt Đoạn Hồng Lăng , “ Mình không bị bệnh nặng , chỉ là không khỏe một chút mà thôi . ”

“ Mình không có cách chúng nó ăm ỉ đòi tới thăm cậu , mình không thể làm gì khác là phải dẫn chúng nó tới . ” Đoạn Hồng Lăng nhún vai , “ Yên tâm đi , lát cô giáo Hà sẽ đưa chúng nó về . ”

Vừa nói xong , cô giáo Hà đã tạm biệt Liên Ngữ , sau đó đưa các em nhỏ về .

Trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh , Đoạn Hồng Lăng ngồi lên giường bệnh , nhìn chăm chăm cô .

“Sao cậu nhìn mình như vậy?”

“Tiểu Ngừ đang bình thường sao cậu lại như vậy? Khoảng thời gian này rốt cuộc cậu đã gặp chuyện gì?”

Sau khi lần gặp mặt trước cô không còn liên lạc với Liên Ngừ nữa, cho nên cô không hề biết bạn tốt xảy ra chuyện, nếu không phải tự mình đến nhà họ Liên hỏi bác trai, bác gái, cô còn chẳng hay biết gì.

“Hong Lăng, khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, một lúc không thể nói rõ.” Liên Ngừ khề thờ dài, cả người như thay da đổi thịt.

“Tiểu Ngừ, cậu thay đổi rồi.” Đoạn Hồng Lăng nhìn thẳng mắt cô. “Trước kia cậu không biết ưu sầu là gì, nhưng bây giờ trong mắt cậu có vẻ ưu sầu, có sức quyến rũ và mềm mại của phụ nữ, cậu yêu anh ta không?”

“Hong Lăng, mình yêu anh ấy!” Liên Ngừ kiên định nói rõ lời thật lòng.

“Vậy anh ta thì sao?” Đoạn Hồng Lăng nhún mày nhìn cô, “Anh ta có yêu cậu không?”

“Anh ấy yêu mình.” Cô mỉm cười trả lời: “Lúc đầu, mình không dám tin tưởng quá lớn vào mối tình này, Hong Lăng là cậu khích lệ mình theo đuổi hạnh phúc, cho nên mình mới dũng cảm chấp nhận anh ấy.”

“Đúng vậy, là mình khích lệ cậu yêu, nhưng mình không ngờ cậu yêu lại bị tổn thương nhiều như vậy.” Đoạn Hồng Lăng hối hận lúc đầu đã khuyên cô như vậy, “Nếu biết cậu trở thành như bây giờ, nói gì mình cũng không khích lệ cậu yêu anh ta.”

Đoạn Hồng Lăng nhìn Liên Ngừ nằm trên giường bệnh, cả người gầy gò, yếu ớt, không khỏi ghen ngào.

“Tại sao cậu ngốc như vậy?”

“Hong Lăng, đừng đau lòng vì mình.” Liên Ngừ cầm tay bạn tốt, cười bình thản, “Mình tuyệt sẽ không cảm thấy đau lòng, có thể ở cạnh anh ấy là điều hạnh phúc nhất đối với mình.”

“Tiểu Ngừ?”

“Bố mình đã tạo cho gia đình họ tổn thương không cách nào bù đắp, nhưng vì mình, anh ấy đã lựa chọn buông tha, mình biết anh ấy yêu mình, nhưng anh ấy không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho mình nên anh ấy bỏ mình. “Mặc dù đau lòng, nhưng co vui về chịu đựng. “Nhưng không sao, mình đã chờ anh ấy nhiều năm như vậy, không ngại tiếp tục chờ, cho đến khi anh ấy thật sự quên đi quá khứ, trở lại mới thôi.”

“Chưa thấy ai ngốc như cậu.” Đoạn Hồng Lăng gờ tay lau nước mắt, cười mắng cô.

“Cậu thật sự tin anh ta sẽ quay lại sao?”

“Ừ, mình tin anh ấy sẽ quay lại.”

Đúng, cô đã nghe tối hôm đó anh bày tỏ tất cả với cô.

Anh muốn cô chờ anh, anh còn nói anh yêu cô, cho nên sẽ có ngày anh trở về, cô muốn nghe anh nói câu “Anh yêu em” lần nữa.

Liên Ngừ gật đầu chắc chắn, cười nói với Đoạn Hồng Lăng: “Nhất định anh ấy sẽ quay về.”

“Thôi, cậu đơn thuần lại cứng đầu, mình không nói nhiều nữa, cậu đã nhất quyết chờ anh ta trở về, nhưng đến lúc đó anh ta không trở về, cậu cũng không cần khổ sở, trên thế giới đàn ông tốt còn rất nhiều, sẽ tìm thấy người khác thôi.” Đoạn Hồng Lăng an ủi cô.

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hồi kết

Liên Ngừ nhìn bạn tốt, cô nhẹ nhàng lắc đầu, cảm giác mọi thứ diễn ra trong khoảng thời gian đó thật vui vẻ.

Thời gian chậm chậm trôi đi, Liên Ngừ quay trở về với cuộc sống ngày thường.

Buổi sáng cô đến cô Nhi Viện chăm sóc bọn nhỏ, buổi tối trở về nhà ăn cơm với bố mẹ, tán gẫu lung tung, không có người nào nhắc lại chuyện của Tất Ngôn, giống như từ trước đến nay anh chưa từng xuất hiện, mai danh ản tích rồi.

Giai điệu tao nhã nhẹ nhàng vang lên trong quán coffee, một cô gái mặc chiếc váy dài màu lam ngời lẳng lẳng ở một góc, xem bức thư trong tay.

Đoạn Hồng Lăng giống như con ốc xoáy chạy vọt vào, khiến ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cô ấy.

"Sao cậu lại thích đến những chỗ kì quái như vậy chứ?" Lăng mạn, dịu dàng thực sự không thích hợp với tính cách của cô ấy.

"Ha ha." Một số hình ảnh hiện lên trong đầu Liên Ngữ khiến cô buồn cười.

"Cậu cười cái gì?" Đoạn Hồng Lăng nhăn đôi mi thanh tú, "Là lạ."

"Trước kia chúng ta cũng hẹn nhau ở đây, cậu cũng xông tới đây giống lúc này." Liên Ngữ cầm tách cà phê trên bàn uống một ngụm, "Cảm giác giống như qua mấy đời vẫn giống nhau."

"Tiểu Ngữ, cậu..." Hồng Lăng hơi lo lắng cho cô.

Nhìn ra bạn tốt sầu lo, cô mỉm cười, "Tớ không sao, trải qua nhiều chuyện nên đúc kết được chút kinh nghiệm. Hồng Lăng, còn nhớ ngày trước cậu ngồi ở trong quán cafe này thuyết phục mình đi party mừng sinh nhật để tìm người tình cho mình không? Khi đó tớ chờ mong kỳ tích xuất hiện, ai cũng biết là đêm hôm đó, kỳ tích thật sự xuất hiện, anh ấy thật sự xuất hiện trước mặt tớ, chỉ là vật còn người mất, chúng ta sớm đã không hiểu rõ đối phương rồi."

"Tiểu Ngữ, đã một năm, anh ta vẫn không trở về, cậu thật sự muốn tiếp tục như vậy sao?" Yêu thương thật sự khiến cô trở nên ngu dại.

"Tớ luôn cảm tạ Thượng Đế vì đã để cho tớ gặp được anh ấy, thật đấy." Liên Ngữ xao động "Mặc kệ phải chờ bao lâu, tớ vẫn sẽ chờ, cho đến khi anh ấy trở về."

"Cậu là đồ ngốc." Cô quá cố chấp, Đoạn Hồng Lăng đành phải nhượng bộ, "Đi thôi, đã lâu không dạo phố, hôm nay nhất định phải đi chơi thỏa thích một bữa." Nói xong, đặt tiền trên bàn, Hồng Lăng kéo tay Liên Ngữ đi ra ngoài.

"Này, cậu không sợ tháng sau phải ăn mì ăn liền để sống qua ngày sao?" Liên Ngữ cười chế nhạo bạn tốt.

"Sợ cái gì." Đoạn Hồng Lăng kéo cánh tay của cô, "Vì là chị tốt, nên cậu sẽ không nhẫn tâm để mình ăn mì sống qua ngày đúng không?"

Thoảng nhìn bộ dạng đáng thương tội nghiệp của Đoạn Hồng Lăng, đôi môi đỏ mọng của Liên Ngữ cong lên.

"Được được được, đại tiểu thư nhà họ Đoạn của tôi ơi, cứ thỏa thích làm gì mình thích đi, tôi sẽ phụ trách nấu nướng hầu hạ của người, đã được chưa?"

"Cũng không tệ." Người nào đó đặc ý liếc mắt nhìn cô một cái, "Tớ nói cho cậu biết, tớ muốn mua..."

Tiếng nói dần dần nhỏ đi, chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng trong quán cafe vẫn vang vọng, yên tĩnh, quán quanh trong cái ngõ nhỏ...

Mà lúc này ở sân bay, một người đàn ông có dáng người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn chậm rãi đi ra, anh đeo kính mát, che đi con ngươi đen thâm thúy, khóe môi lộ ra ý cười không dễ phát hiện, cũng mang theo một chút mong đợi gì đó.

Anh không để ý mọi người ở xung quanh đang nhìn mình, khom người ngồi vào xe, xe chạy kéo theo một lớp bụi bay mù mịt, nghênh ngang rời đi.

Tiểu Ngữ, anh đã trở về!

Ở Pub Bầu trời màu lam, vào thời địa điểm này, vào ngày này, ngoại trừ đây là nơi tổ chức tiệc mừng sinh nhật cô ra nó còn là nơi cô gặp được anh, tất cả đều quen thuộc như vậy.

Liên Ngữ vào toilet sửa sang lại bản thân, sau đó chậm rãi đi ra, ở một góc hẻo lánh, cô nghe được một giọng nói nam tính từ nơi nào truyền đến.

"Tiểu thư xinh đẹp, cùng nhau uống một chén được không?"

Nhất thời Liên Ngữ dừng lại, giọng nói kia rất quen thuộc, cô không dám xoay người sang chỗ khác, cô sợ chính mình nghe lầm.

Giày da trơn bóng va chạm với sàn nhà phát ra âm thanh thanh thúy, càng ngày càng gần, cuối cùng người đàn ông đứng ở trước mặt Liên Ngữ.

Ánh mắt Liên Ngữ nhìn thẳng về phía đối phương, tầm mắt dừng lại ở nút áo sơ mi của người đàn ông.

"Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Ngữ." Tất Ngôn vươn tay nâng cằm cô lên, nhìn cô thâm tình.

Thời điểm anh gọi tên Tiểu Ngữ, ánh mắt Liên Ngữ không nhịn được rơi rào rào, nhỏ giọt xuống đất.

Tất Ngôn dịu dàng dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, "Anh đã trở về."

"Không đi nữa sao?" Liên Ngữ nức nở nói, tầm mắt không rời khỏi con ngươi đen của anh.

"Không đi nữa." Anh cúi người tới gần khuôn mặt cô, hai người cứ như vậy, bốn mắt nhìn nhau, hô hấp lẫn hơi thở của nhau.

Liên Ngừ không nói, hai người nhìn nhau, mắt đẹp xuất hiện một tầng hơi nước, như ánh trăng thuần khiết động lòng người, cũng khiến anh hô hấp nặng nề hơn.

Không có người đàn ông nào có thể kháng cự được cái nhìn chăm chú của cô, đôi mắt này giống như cái hố sâu, có thể khiến cho người ta cam tâm tình nguyện lao vào, say mê trong đó.

Tất Ngôn cúi đầu, dùng sức hôn đôi môi đỏ mọng của cô, cạy mở hàm răng, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò cái miệng nhỏ nhắn, liếm mát ngọt bên trong cái miệng nhỏ.

Cô không cự tuyệt, tùy ý để hơi thở của anh xâm nhập, cái lưỡi phấn hồng dò xét, vừa chạm được vào lưỡi của anh, lập tức bị cường thế mát lạnh, điên cuồng cướp đi hô hấp của cô, đầu lưỡi của anh quấn lấy đầu lưỡi của cô, khẩn trương liếm mát, kích thích khiến cả người cô nóng lên.

Thật lâu sau, Tất Ngôn mới lưu luyến rời khỏi đôi môi anh đào mềm mại.

"Đi, anh đưa em đi xem quà sinh nhật của mình." Nói xong, anh dắt tay cô rời khỏi quán bar bằng cửa sau.

Bị anh nắm tay, Liên Ngừ đi ở phía sau che miệng cười.

"Cười cái gì?" Anh quay lại nhìn bộ dáng cười ngây ngô của cô.

"Vì rất vui, nên muốn cười."

"À, không phải nghĩ đến anh nên mới cười sao?" Tất Ngôn tiến lại gần cô hơn, "Dù sao anh cũng rất anh tuấn, em phải quần anh thật chặt đó."

"Nào có ai lại tự khen bản thân như vậy?" Liên Ngừ cười vui vẻ.

"Có anh đây." Da mặt Tất Ngôn thật dày, hoàn toàn không còn bộ dáng bình tĩnh của ngày xưa.

"Ha ha, khác người." Liên Ngừ cảm thấy giờ phút này mình cực kỳ hạnh phúc, có thể thoải mái ở bên cạnh người mình yêu, đó là chuyện vui vẻ nhất.

Tất Ngôn cười mỉm, nắm chặt tay cô, hướng về phía chiếc xe đang đỗ ở đằng kia.

Xe đỗ ở trước ngôi nhà màu trắng, có hai tầng hiện hình theo phong cách thiết kế của châu Âu, thoạt nhìn đã thấy rất lịch sự và tao nhã, ấm áp.

"Đây là..." Liên Ngừ không hiểu quay đầu nhìn anh.

"Quà sinh nhật anh tặng cho em, thích không?" Tất Ngôn lấy chìa khóa nhà ra, đặt ở trong lòng bàn tay cô, "Đây là ngôi nhà anh tự thiết kế cho em, mỗi một cục gạch, mỗi một chi tiết nhỏ, đều là tự tay anh chọn."

Anh nhẹ nhàng đẩy cô bức vào bên trong, dọc theo con đường nhỏ đi đến một nơi ở đằng sau nhà.

"Cái này cũng là tự tay anh làm." Anh chỉ vào một mảng lớn hoa tường vi, "Tất cả mọi thứ ở đây đều rất mới, chúng ta ở trong căn nhà này bắt đầu lại lần nữa, có được không em?"

Hai tay Liên Ngừ che miệng, nước mắt từ trong tay chảy xuống, giữa đầu chăm chú nhìn con người đen dẹt dáng của người đối diện, trong đó xuất hiện bóng dáng của cô, cô lại được nhìn thấy ánh mắt dịu dàng này rồi.

"Tiểu Ngừ, anh yêu em!" Kéo hai tay của cô xuống, Tất Ngôn thâm tình mát nhẹ môi cô, "Anh muốn là chủ nhân ngôi nhà này, anh muốn mỗi sáng thức dậy tỉnh đều được nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của em, ăn những món em nấu, gả cho anh, có được không?"

"Anh thật sự muốn thế sao?" Liên Ngừ trừng mắt, vui mừng hỏi, chỉ sợ bản thân nghe lầm rồi.

"Đúng vậy, em có đồng ý không?" Tất Ngôn nhìn cô nói.

Liên Ngừ nở nụ cười rục rịch, gật đầu, "Em đồng ý!"

Tất Ngôn sung sướng la to, anh ôm lấy cô xoay vòng tròn.

"Anh yêu em, Liên Ngừ, anh rất yêu em!" Vì quá vui vẻ nên Tất Ngôn lớn tiếng hét to như muốn cho cả thế giới biết điều đó, "Ha ha..."

Liên Ngừ gắt gao ôm cổ anh, mặc cho anh điên cuồng chuyển động, trong lòng tràn đầy hạnh phúc và vui sướng.

"Đề em xuống đi." Đầu vầng mắt hoa Liên Ngừ gắt giọng.

Anh nhẹ nhàng buông cô ra, "Chúng ta đi xem phòng ngủ."

Tất Ngôn dắt cô đi đến cửa phòng ngủ, nói khẽ với cô: "Dùng chìa khóa trong tay em để mở cửa."

Liên Ngừ cảm chia khóa khăn trương sáp nhập vào ổ, nhẹ nhàng chuyển động, cửa được mở ra.

Trong nháy mắt, Liên Ngừ cảm giác cánh cửa mở ra một tương lai vui vẻ đầy hạnh phúc, nghênh đón một tương lai tươi sáng.

"Hoan nghênh về nhà." Tất Ngôn hơi khom người, giờ tay nghiêng người mời cô đi vào, "Mời vào, Tất phu nhân."

Nhìn Tất Ngôn phô trương, trong lòng Liên Ngừ cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cất bước đi vào, cô kinh ngạc phát hiện, nơi này được bố trí rất quen thuộc, liền quay đầu nhìn anh.

"Phát hiện được gì nào?" Tất Ngôn nhìn cô, "Anh bố trí chỗ ở này đập khuôn theo chỗ ở trước, về sau em muốn bỏ trí ra sao thì bố trí, tất cả đều do em quyết định."

"Anh sẽ không cảm thấy không vừa mắt chứ?" Anh là kiến trúc sư, sẽ có yêu cầu trong việc bố trí phòng, không biết anh có hài lòng với cách bố trí của cô không.

"Ha ha, em thích là anh thích, thích còn không hết chứ nói gì đến chuyện thấy nó không vừa mắt." Anh ôm cô, giả bộ giận dỗi giờ quả đắng, "Ai dám nói em không biết chọn lựa, anh sẽ đánh cho hắn một trận! Còn nữa vợ của Tất Ngôn đương nhiên là tốt nhất rồi, em đừng so sánh lung tung."

"Anh đừng ở đó mà nói hươu nói vượn nữa." Tuy rằng đây là những lời nói lấy lòng cô, nhưng Liên Ngừ nghe xong vẫn cảm thấy ngáy ngất.

Tất Ngôn cúi đầu nhìn cô, cô thật xinh đẹp, nụ cười xinh đẹp cùng với đôi môi đỏ mọng mê người, anh nhìn không được cúi đầu hôn môi cô.

"Tiểu Ngừ." Anh cười thì thầm bên tai cô, khát vọng nóng rực, bá đạo mút lưỡi cô.

"Ừm..." Liên Ngừ thờ khể, đầu lưỡi bị anh quấn lấy, cảm nhận được hơi thở nam tính của anh, hơi thở của cô trở nên dồn dập.

Con người của Tất Ngôn trở nên thâm trầm, anh ôm lấy Liên Ngừ đi hẳn vào trong, "Tiểu Ngừ, chúng ta thử giường mới mua nhé, được không?"

Không đợi cô trả lời, cửa phòng kêu "Rầm" một tiếng, anh dùng chân đóng cửa, ngăn cách một phòng đầy lửa nóng triền miên...

Hôn lễ được tiến hành, Liên Ngừ mặc váy cưới màu trắng nõn, kéo cánh tay của bố, chậm rãi đi đến chỗ Tất Ngôn đang đứng.

Xuyên qua lụa mỏng màu trắng, Liên Ngừ nhìn thấy Tất Ngôn đang đứng ở đài nghi thức, trong lòng kích động.

Hôm nay, cô gả cho anh rồi!

Tất Ngôn mặc lễ phục màu đen, nghiêng người nhìn cô đầu đang chậm chậm bước đến, khăn trương đến nỗi lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng cảm động.

Hôm nay, anh kết hôn với cô rồi!

Bố Liên nhẹ nhàng đặt tay Liên Ngừ vào lòng bàn tay của Tất Ngôn, nói với anh lời nói thâm thía: "Bố giao con gái của bố cho con."

Tất Ngôn nhìn ông gật đầu, "Xin người yên tâm, con sẽ trân trọng cô ấy cả đời!"

Trước sự chứng kiến của cha sứ và mọi người, hai người trao nhẫn cho nhau, từ đây sẽ mãi ở bên cạnh nhau, không bao giờ buông tay.

Khúc nhạc du dương chậm rãi vang lên, truyền đến mọi nơi, truyền lên thiên đường, trên trời, vợ chồng nhà họ Tất cũng cảm thấy rất vui vẻ...

Kết thúc

Liên Ngừ ở trong phòng tắm ngo ngác nhìn hai vạch màu đỏ, qua một lúc lâu, cô mới thét chói tai: "A...."

"Sao vậy, sao vậy?" Tất Ngôn còn chưa kịp mặc quần áo, vội vàng chạy vào phòng tắm, kích động vào xem vợ mình, "Phát sinh chuyện gì rồi hả?"

"Ông xã, anh xem đi." Liên Ngừ đưa que thử thai đến trước mặt anh.

"Đây là cái gì?" Nhất thời Tất Ngôn phản ứng không kịp, ngo ngác nhìn cô.

Liên Ngừ cau mày, tức giận chăm chăm nhìn anh, "Que thử thai."

"Que thử thai?" Tất Ngôn ngây ngốc lặp lại lời nói của cô, trong đầu chợt lóe một suy nghĩ, "A a.... Anh sắp được làm bố, anh sắp được làm bố rồi!"

Anh ôm Liên Ngừ xoay vòng vòng, Liên Ngừ sợ tới mức vội vàng hô to: "Đứa nhỏ đứa nhỏ, cẩn thận đứa nhỏ."

Tất Ngôn lập tức giống như người bị điểm huyết, dừng lại, dè dặt cẩn trọng buông cô ra, "Đi, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra."

"Buổi sáng hôm nay anh còn phải dự hội nghị mà." Liên Ngừ nhắc nhở: "Tối nay được không?"

"Hiện tại cái gì cũng không quan trọng bằng đứa nhỏ, yên tâm, mọi chuyện đã có Thiên Dương lo."

Nói xong, anh nhanh chóng mặc quần áo, sau đó lái xe đưa vợ đi bệnh viện.

Mà lúc này Thượng Thiên Dương đang công tác ở Mỹ, hẳn còn chưa biết sắp đến lúc bản thân phải cực khổ, hồn nhiên nằm ở trên giường ngáy ồ ồ o, cùng Chu công chơi cờ.

Từ khi Liên Ngữ mang thai cô giống như nữ vương vậy, Tất Ngôn chăm sóc cô thật cẩn thận, mang thai tháng thứ tư, bụng của cô hơi nhô ra một chút, mang lại ánh sáng rực rỡ cho người nào đó.

Lúc này, cô đang ở phòng bếp làm bữa sáng cho chồng.

Tất Ngôn đứng lên thì thấy bóng lưng bận rộn của vợ yêu, trong lòng tràn ngập cảm động, lặng lẽ đi đến phía sau lưng cô, ôm lấy cô.

"Anh làm gì vậy?"

Đột nhiên bị anh ôm vào trong ngực, Liên Ngữ kinh hô: "Dọa em sợ hết hồn!"

"Tiểu Ngữ, em thật đẹp!"

Thân thể hai người kề sát nhau, bàn tay to của Tất Ngôn nhẹn không được dao động trên ngực cô, nắm lấy bầu ngực no đủ, nhẹ nhàng xoa nắn, ở trong lòng bàn tay anh, nụ hoa trước ngực dựng đứng lên. Cách lớp quần áo anh vuốt ve một cách thô lỗ, khiến cô mẫn cảm hơi sợ hãi một chút, mỗi bật ra một tiếng ưm

"A..."

"Tiểu Ngữ, sau khi em mang thai, cơ thể của em càng trở nên mẫn cảm rồi." Tất Ngôn ngậm vành tai mẫn cảm của cô, khiêu khích hỏi: "Muốn sao?"

"Không được.... Đứa nhỏ..." Liên Ngữ thờ phỉ phò, dứt quãng đáp.

"Không việc gì, anh đã hỏi qua Bác sĩ, cẩn thận một chút thì không sao." Từ vành tai, nụ hôn của anh chuyển dần xuống dưới, cuối cùng dừng ở xương quai xanh quyến rũ, nhẹ nhàng mút lấy.

Hai gò má của Liên Ngữ phồng hồng, "Sao anh có thể đến hỏi Bác sĩ về vấn đề này chứ?"

Trời ạ, về sau đi khám thai cô sẽ không dám nhìn mặt bác sĩ nữa!

Liên Ngữ xấu hổ và giận dữ đánh lên cánh tay của chồng, khuôn mặt giận dữ muốn ném anh đi, hu hu...

"Thân ái, chuyện đó liên quan đến phúc lợi của anh, đương nhiên anh phải hỏi cho rõ ràng rồi." Anh nghiêm trang nói, giống như đây là một việc lớn.

Liên Ngữ xoay người, tròn tròn mắt, tức giận đến há mồm muốn mắng chửi người, dùng sức đâm vào ngực anh vài cái, "Về sau em nhìn mặt bác sĩ kiểu gì, đáng ghét!"

Tất Ngôn như là hưởng thụ ai đó đang gãi ngứa hộ mình, híp con ngươi đen lại, môi nhếch lên nụ cười, nhanh chóng cúi người, che đôi môi anh đào của cô lại.

Anh cạy mở hàm răng quấn lấy cái lưỡi thơm tho, cường thế cướp lấy tất cả ngọt ngào trong miệng cô, khiến cô không có đường lui.

"Ưm ưm..." Liên Ngữ hơi giấy dựa, chỉ một lát sau thì ngừng lại hẳn, chậm rãi đáp lại nụ hôn của anh.

Nụ hôn của anh bá đạo, hơi thở của anh khuếch tán trong miệng cô, né tránh không được, càng kháng cự càng bất lực, nụ hôn kịch liệt khiến cô thở không nổi, càng không kiêng kị gì nuốt nước miếng, nước bọt trong suốt từ trong miệng chảy ra.

....

Liên Ngữ thờ khê, chỉ cảm thấy không có sức để thờ, cô dựa vào người Tất Ngôn thờ dốc, mềm yếu nằm trong lòng anh.

"Tiểu Ngữ, em khỏe không?" Kịch tình qua đi Tất Ngôn dùng giọng nói khàn khàn hỏi cô, rất sợ hành động quá mãnh liệt của mình sẽ làm đứa nhỏ bị thương.

"Em không sao... Đứa nhỏ cũng không có việc gì." Dựa đầu trên bờ vai anh, cô thở hỏ hỏ nói.

"Anh yêu em, Tiểu Ngữ." Tất Ngôn nhẹ nhàng ôm lấy cô, thâm tình nói.

Liên Ngữ ngửa đầu chăm chú nhìn anh, khê mở môi "Em cũng yêu anh!"

~~~ Hoàn ~~~

Bạn đang đọc truyện *Làm Ấm Giường Cho Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.